

НОРА РОБЪРТС ОПАСНА ТАЙНА

Част 1 от „Сестрите Калхун“

Превод от английски: Татяна Виронова, 1997

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бар Харбър, щата Мейн

12 юни 1912 г.

Видях го на скалите. Стоеше и гледаше „Залива на Французина“. Беше висок, млад и мургав. Дори от разстоянието, на което бях, с малкия Итън на ръце, можех да различа мъжествения силует на раменете му. Държеше четката като сабя, а палитрата като щит. Сякаш се дуелираше с платното, а не рисуваше. Беше така съсредоточен, така дълбоко потънал в усамотението си, а движенията му така резки и яростни, та човек би помислил, че животът му зависеше от това, което вършеше.

А може би беше точно така.

Мина ми през ума, че е странен, дори забавен. Моята представа за художниците винаги е била като за чувствителни, нежни души, които виждат нещата по начин, по който ние, обикновените смъртни, не можем, и страдат в опитите си да ни ги представят.

Обаче знаех, още преди да се обърне и да ме погледне, че едва ли ще видя нежно лице.

Сякаш беше свое собствено произведение. Небрежен скулптор бе изваял от голям къс дърво високо чело, дълбоки, тъмни, хлътнали очи, прав нос и чувствена уста. Дори косата му изглеждаше като издялана от абаносово дърво.

Как само ме гледаше! И сега чувствам по шията ми да плъзва гореща вълна, а ръцете ми да се изпотяват. В косите му имаше вятър. Солен и влажен морски вятър, който развяваше ризата му, цялата оплескана с боя. Върху фона на скалите и небето зад него той изглеждаше много горд, много независим. Сякаш беше собственик на това късче земя, а аз неканена пришълка.

Стоеше мълчаливо и това мълчание сякаш щеше да продължава вечно. Очите му бяха така настойчиви, така искащи, че устата ми пресъхна. Изведнъж малкият Итън започна да бърбори и задърпа ръката ми.

Сърдитият блясък в очите му омекна. Той се усмихна. Знаех, че в такива моменти сърцето не спира... И все пак...

Започнах да бръщолева нещо, да се извинявам за това, че съм нарушила усамотението му, като в същото време взех на ръце Итън, преди да се е затичал към скалите и паднал.

Непознатият произнесе властно:

— Стойте така!

Грабна молив и лист хартия и започна да ни рисува. А аз стоях неподвижна и тръпнеща, без сама да зная защо. Итън се усмихваше, сякаш бе хипнотизиран от мъжа, както и аз самата. Усещах слънцето зад гърба си и вятърът по лицето си, можех да доловя мириса на море и диви рози.

— Косата ви трябва да е пусната — каза той, като остави молива и пристъпи към мен. — Залезът, който рисувам, не е драматичен, а по-скоро романтичен. — Протегна ръка и погали Итън по главичката. — Имате еднаква коса с брат си.

— Със сина ми — *Защо гласът ми е толкова, крехък, сякаш ще се счупи?* — Това е синът ми. Аз съм госпожа Фъргюс Калхун — обясних, а той не сваляше очи от мен.

— А, от обитателите на Замъка — погледна зад мен, към кулите и бойниците на лятната ни къща, които се извисяваха над скалите. — Възхищавам се на дома ви, госпожо Калхун.

Преди да успее да кажа нещо, Итън се изтръгна от мен със смях, а мъжът го грабна в прегръдките си. Стоях и ги гледах. Непознатият държеше сина ми в ръце и го подхвърляше.

— Чудесно момче.

— И много палаво. Реших да го изведа на разходка, за да може бавачката му да си почине малко. Тя има много по-малко грижи с другите ми две деца заедно, отколкото с него.

— Вие имате и други деца?

— Да. Момиче, което е с една година по-голямо от Итън, и бебе. Вчера пристигнахме. А вие на острова ли живеете?

— Засега. Ще ми позирате ли, госпожо Калхун?

Цялата пламнах. Но почувствах как заедно с объркването в мен се прокрадва дълбоко задоволство. И някаква смътна, неопределена мечта.

Разбира се, давах си сметка за непривичното предложение и за характера на Фъргюс. Затова отказах. Надявам се, учтиво. Той не настоя. Срамувам се да призная, че изпитах съжаление. Когато обратно взех Итън от него, очите му бяха впити в моите. Едно дълбоко, пронизващо сиво, сякаш виждаше нещо повече от лицето ми. Може би нещо, което никой друг не можеше да види. Каза ми довиждане. Аз се сбогувах и тръгнах с детето към Замъка. Към моя дом и моите задължения.

Бях сигурна, че ако се обърна, ще видя как гледа след мен. Сърцето ми биеше лудо.

ПЪРВА ГЛАВА

Бар Харбър

1991

Трентън Сейнт Джеймс беше в лошо настроение. Той бе от хората, които очакват вратите да се отворят пред тях, когато почукат, и телефоните да отговарят, когато позвънят. Това, което не очакваше и което го вбеси, бе да му се счупи колата на петнайсетина километра от мястото, за където бе тръгнал по това тясно двупосочно шосе. Добре поне, че телефонът в колата бе наред и успя да повика най-близката пътна помощ. Не му харесваше много и мисълта, че ще трябва да пътува в колата на пътна помощ до Бар Харбър.

След десетина минути чу пронизителен клаксон и спасителят му спря до него, изключи двигателя и измуча между двете хапки от огромния сандвич, който бе преполовил.

— Викай ми Ханк — рече шофьорът и надигна бутилка сода. — И не се тревожи. Кейти ще те оправи за нула време. Най-добрият механик в щата Мейн, и не взема скъпо.

Трент реши, че при създадите се обстоятелства ще е най-добре да повярва на „викай ми Ханк“. За да спести време, той тръгна с шофьора, който го свали в селището с напътствия как да намери сервиза и бутна в ръцете му мръсна карта, която Трент разгледа, като я държеше едва-едва за краищата.

Както винаги, когато попаднеш в непредвидена ситуация, реши да се възползва, доколкото можеше, от нея. Докато поправяха колата му, проведе половин дузина телефонни разговори с офиса си в Бостън, с което уплаши и създаде суматоха сред секретарките, служителите и вицепрезидентите. Това повиши малко настроението му. Обядва на терасата в малък ресторант, като обърна повече внимание на документите, които извади от куфарчето си, отколкото на отличната салата от раци и свежия пролетен бриз. По навик често поглеждаше часовника си. Изпи няколко кафета и уби остатъка от времето си, като наблюдаваше движението по улицата.

Две сервитьорки не сваляха очи от него и го одумваха от разстояние. Беше в началото на април, няколко седмици преди откриването на сезона и ресторантът бе полупразен. Момичетата бяха единомислени, че е хубавец. От върха на тъмнорусата му коса до токовете на идеално лъснатите му италиански обувки. Явно беше също така, че е бизнесмен. При това голям и важен. Личеше си както по скъпото кожено куфарче, така и по прекрасния сив костюм и вратовръзката. Освен това носеше златни копчета за ръкавели. Наистина златни.

Докато сгъваха салфетки, те решиха, че е доста млад, не повече от тридесет. А когато взеха празната му чаша от кафе и го разгледаха по-отблизо, установиха, че всъщност е неприлично хубав. Чисти фини черти и кожа като полиран въздух, което би му придавало кукленски вид, ако не бяха очите. Те бяха тъмни, замислени и някак неспокойни, което накара сервитьорките да решат, че може би е бил изоставен от жена. Макар да не можеха да си представят коя нормална жена би направила такова нещо.

Трент не им обърна внимание, дори когато плати сметката.

Това ги разочарова. Щедрият бакшиш, който им остави, не ги зарадва. А той би се изненадал, ако случайно разбереше, че момичетата биха се зараждали много повече на една негова усмивка, отколкото на парите. Затвори куфарчето и се приготви да отиде при монтьора, който бе на другия край на градчето.

Не беше студен човек и не се възприемаше като надменен или високомерен. Като истински Сейнт Джеймс беше израсъл заобиколен от прислуга, която винаги се бе грижила да направи живота и работата му по-прости. Плащаше им добре, може да се каже дори щедро. Ако не показваше открито привързаност или някакъв личен интерес, то бе само защото никога не бяха го спохождали подобни чувства. Не беше му се случвало.

В момента мисълта му бе заета с работата, която се надяваше да приключи до края на седмицата. Беше наследил от баща си голяма хотелска верига. И я управляваше със здрава ръка.

Предното лято, докато бе плавал с яхтата и четвъртата си жена в „Залива на Французина“, баща му бе попаднал на нещо интересно. Инстинктите на Трентън Сейнт Джеймс Втори спрямо жените бяха известни с непостоянството си, но неговият нюх към бизнеса бе

безпогрешен. Целта винаги бе на мушката и той не я пропускаше дори когато почиваше.

Огромната каменна къща с изглед към „Залива на Французина“ му бе направила неотразимо впечатление и почти веднага бе започнал преговори за закупуването ѝ.

Апетитите му бяха изострени от съпротивата на собствениците да продават нещо, което бе толкова неподходящо за частен дом, колкото бял слон. Както обаче трябваше да се очаква, старият Трентън успя да обърне нещата в своя полза и работата вече вървеше към успешен край.

Ала изведнъж цялата сделка се изсипа върху Трент, защото баща му започна за пореден път сложно бракоразводно дело. Съпруга номер четири се задържа почти осемнадесет месеца.

Цели два повече от съпруга номер три. Трент дори се съмняваше, че зад ъгъла вече се навърта съпруга номер пет. Старецът бе върл привърженик на женитбата, така, както обичаше парите.

Трент се надяваше да приключи с покупката на Замъка преди мастилото от поредния развод на баща му да е изсъхнало. Веднага след като вземеше БМВ-то си от гаража, щеше да отиде и разгледа мястото, което баща му толкова много хвалеше.

Той тръгна из града. Много от магазините бяха затворени поради все още неоткрития сезон. Но въпреки това успя да прецени възможностите, които предлагаше селището.

Знаеше, че по време на сезона улиците на Бар Харбър са претъпкани от туристи с кредитни карти и пътнически чекове, готови да ги изпразнят. А туристите, както е известно, се нуждаят от хотели. В куфарчето му лежеше направеното от експертите му маркетингово проучване. При едно солидно планиране Замъкът щеше да възвърне капиталовложенията за не повече от петнадесет месеца.

Това, което трябваше да направи, бе да убеди четири сантиментални жени и тяхната стара леля да вземат парите и да бягат.

Трент погледна часовника си и зави към авторемонтната работилница. Беше решил, че два часа стигат, за да се справи монтьорът с онова, от което страдеше БМВ-то. Два часа според него бяха напълно достатъчни.

Разбира, се можеше да вземе самолета на фирмата от Бостън. Би било по-разумно и по-практично, а той бе практичен мъж. Ала този

път му се искаше да покара. Необходимо му бе. Нуждаеше се от тези няколко часа спокойствие и самота.

Бизнесът му процъфтяваше, но личният му живот вървеше към пълен провал. Кой би помислил, че Марла така неочаквано ще постави ултиматум? Женитба или раздяла. Все още бе объркан и разстроен.

Тя беше предупредена още от самото начало на връзката им, че при него бракът никога не е бил на дневен ред. Той нямаше намерение да повтаря безумните грешки на баща си.

Не че не бе привързан към нея. Марла бе хубава и умна, интелигентна и известна в областта, в която работеше — моден дизайн. При нея всичко си бе на мястото, дори всяко косъмче на прическата ѝ, а Трент приемаше и уважаваше този вид педантичност у жените. Така, както приемаше нейното практично отношение към връзката им. Тя уж твърдеше, че не иска брак, нито деца, и не се кълнеше във вечна любов. За Трент бе почти предателство, че така неочаквано промени отношението си и започна да иска нещата, за които казваше, че не я интересуват. Жени!

Той не бе в състояние да ѝ ги даде. Разделиха се преди две седмици като непознати. Само две седмици, а Марла вече бе сгодена за един прочут професионален играч на голф.

Болеше го. И въпреки това болката му доказваше още веднъж, че е бил прав. Жените бяха непостоянни, променливи същества, а бракът бе един вид безкръвно самоубийство. Марла явно не го обичаше. И слава Богу! Просто бе искала „сигурност и стабилност“, както му бе казала. Трент се надяваше много скоро тя да открие, че бракът е последното място, където може да ги намери. Тъй като знаеше, че е безполезно да прави подробен анализ на грешките, просто я остави да излезе от мислите му. Време беше да си почине от жените, реши той. За известно време.

Спря пред пепелявосива сграда с много паркирани коли. Надписът над вратата на сервиза гласеше „Кейти — Авторемонти“. Под него се мъдреше допълнение, че сервизът работи двадесет и четири часа, че тук се прави пълен ремонт на всякакви чужди и местни автомобили и безплатна техническа профилактика. Стори му се малко прекалено.

През вратата се чуваше рок. Капакът на неговото БМВ бе вдигнат, а под колата се виждаха два крака, обути в износени, мръсни

ботуши. Монтьорът от време на време потропваше с тях в такт с музиката. Трент се начумери и огледа. Миришеше на грес и на нещо сладко. Смешна комбинация.

Беше разхвърляно. Навсякъде се търкаляха инструменти и авточасти. Имаше смачкана броня от автомобил и кафе машина, от която течеше нещо като черна тиня. На стената висеше надпис: „Чекове не се приемат. На вересия — дотук.“

На няколко други листи пишеше какви услуги предлага работилницата и на какви цени. Трент реши, че са поносими, макар да не беше специалист. Имаше два монетни автомата до стената, единият за безалкохолни напитки, другият за сандвичи.

— Извинете — обади се той. Ботушите продължиха да потропват. — Извинете — повтори по-високо.

Музиката се ускори, заедно с нея и танцът на ботушите. Трент побутна единия с крака си.

— Какво, какво? — извика някой под колата. Гласът бе приглушен, ала личеше, че е раздразнен.

— Искам да ви попитам за колата си.

— Чакайте си реда! — след което се чу дрънкане на инструменти и сподавено проклятие.

Веждите на Трент се вдигнаха и събраха заедно по онзи начин, който караше подчинените му да треперят.

— Аз съм пръв на опашката.

— И все пак сте след този идиот с неговото фамозно возило. Пази Боже от нахакани баровци, които си купуват такива страхотни коли, а хич не правят разлика между карбуратор и джанта. Имай малко търпение, приятелче, или потърси Ханк. Сигурно е наблизно.

Трент бе застинал още на думата „идиот“.

— Къде е собственикът?

— В момента е зает. Ханк! — изрева монтьорът. — По дяволите! Ханк! Къде се е дянал?

— Не мога да ви кажа — Трент отиде до радиото и намали музиката. — Ще бъде ли прекалено невъзпитано, ако ви помоля да излезете отдолу и да ми кажете какво е състоянието на моята кола?

— Аха... — от легналото си положение под БМВ-то Кейти се озърна и видя чифт италиански обувки. Веднага не ги хареса. — Ръцете ми са заети в момента. Ако искаш, ела тук и ми помогни, щом

толкова бързаш. Или пък си закарай колата до сервиза на Макдърмит в Северозападен Харбър.

— Трудно ще ми бъде, докато сте под нея — вметна Трент, макар че идеята доста му хареса.

— Какво? Това вашата кола ли е? — Кейти подсмъркна и затегна болта. Този тип имаше бостънски акцент, който много пасваше на модните му италиански обувки. — Кога за последен път сте ходили на профилактика? Да смените маслото, да проверите туй-онуй?

— Аз не съм...

— Сигурно не сте — в гласа имаше толкова задоволство, че челюстта на Трент се стегна. — Знаете ли, вие не си купувате просто кола и край. Трябва да проявявате и отговорност. На много хора годишната заплата е по-малка от цената на тази красавица. С повече грижи и поддръжка това бебче ще може да го карат дори внуците ви. Колата не е обикновена стока. Хората са или прекалено мързеливи или прекалено глупави, за да се грижат за автомобилите си. Още преди шест месеца е трябвало да отидете на сервиз.

Трент стисна дръжките на куфарчето си.

— Младежо, плащам ви да оправите колата ми, а не да ми четете лекция за отговорностите ми — по навик, който му бе като дишането, той погледна часовника си. — Така че, искам да знам кога ще стане готова колата ми, защото имам насрочени няколко срещи. И освен това бързам.

— Лекцията е безплатна — Кейти се изтласка с крака и се измъкна изпод колата. — Освен това не съм ви никакъв младеж.

Това вече беше очевидно. Макар че лицето бе доста мръсно и тъмната коса бе подстригана по момчешки, тялото в изцапания с грес и масло работен гащеризон определено беше женско. Всеки сантиметър от него. Трент не бе от мъжете, които лесно могат да бъдат изненадани, но този път направо си глътна езика, докато гледаше как непознатата се измъква изпод колата и застава пред него, с гаечен ключ в ръка. Въпреки черните следи по лицето ѝ, веднага се виждаше, че кожата ѝ бе много бяла в сравнение с косата. Очите ѝ, с цвят на млада гора, бяха присвити под дългите, тъмни мигли. Плътните, сочни устни бяха извити в нещо, което при други обстоятелства би могло да бъде окачествено като много секси усмивка. Беше висока и добре сложена, с

тяло на богиня, както се казва. Значи тя миришеше на масло и „орлови нокти“, помисли си той.

— Какво има? — попита го момичето.

Много добре осъзнаваше, че я оглежда от главата до пръстите на краката и обратно. Беше свикнала мъжете да я гледат по този начин. Все едно я събличаха. Не ѝ беше приятно.

Гласът ѝ имаше абсолютно различен ефект, когато човек осъзнаеше, че дрезгавият му нюанс принадлежи на жена.

— Значи вие сте монтьорът!

— Не, дизайнер съм. Занимавам се с вътрешно обзавеждане — с явен сарказъм отвърна тя.

Трент огледа гаража, пълен с какво ли не. Подът бе изцапан с масло и боя, по масите имаше разхвърляни инструменти и части. Той не се сдържа.

— Имате много интересна работа.

Момичето въздъхна и остави ключа на тезгяха.

— Трябваше да сменя масления и въздушния филтър. Карбураторът ви се нуждаеше от настройка. Все още имате нужда от почистване на радиатора и смяна на маслото.

— Ще върви ли?

— Да, разбира се. Ще върви — Кейти извади парцал от джоба си и започна да бърше пръстите си. Беше го преценила като човек, който обръща повече внимание на вратовръзките си, отколкото на колата си. Сви рамене и мушна обратно парцала в джоба си. Това не я засягаше. — Елате в офиса да уредим сметката.

Поведе го към задната част на сервиза, през тесен коридор до стаичка, оградена със стъклени стени. В нея имаше бюро, върху което цареше пълен безпорядък. Дебели каталози, пишеща машина, калкулатор и два въртящи се стола. Кейти седна и по чудноватия начин, по който хората намират върху бюрата си необходимия документ въпреки бъркотията, извади фактурите.

— В брой или...? — попита тя.

— По банков път.

Не беше женомразец, нито анти феминист. Поне така си мислеше. Беше направил всичко възможно жените в неговата фирма да получават същите пари и възможности за изява като мъжете. Досега не беше му се случвало да дели хората на мъже и жени, стига работата им

да бе добра, а те — лоялни и отговорни. Ала колкото повече гледаше жената срещу себе си, толкова повече се уверяваше, че никак не ѝ приличаше да бъде автомонтъор.

— От колко време се занимавате с тази дейност? — попита и сам се изненада от въпроса си.

Подобно любопитство не беше в стила му.

— Откакто станах на дванадесет години — зелените ѝ очи срещнаха неговите. — Не се безпокойте. Знам си работата. Всичко, направено в моята работилница, има гаранция.

— Вашата работилница?

— Да, моята.

Момичето отвори калкулатора и започна да смята с дългите си елегантни пръсти, все още изцапани с масло. Този мъж я объркваше. Може би заради обувките, помисли си Кейти. Или заради вратовръзката. Имаше нещо арогантно в кафяво-червената му вратовръзка.

— Ето, това са повредите — тя обърна фактурата към него и започна да обяснява точка по точка.

Той не обръщаше никакво внимание на написаното, което също не му беше присъщо. Та Трент Сейнт Джеймс бе от хората, които изчитаха всяка буква в докладите, които му носеха. Но сега гледаше тази жена като омагьосан и не откъсваше очи от нея.

— Имате ли въпроси? — тя вдигна очи и закова поглед в неговия. Можеше да се закълне, че чу щракане, когато очите им се срещнаха.

— Вие сте Кейти?

— Точно така! — момичето се опита да прочисти гърлото си.

Странна работа, помисли си. Всъщност той има обикновени очи. Може би малко по-тъмни, малко по-настойчиви, ала все пак най-обикновени. Нямаше никаква причина да не може да се откъсне от тях. А ето че точно това правеше. Ако беше фантазьорка или имаше развнтено въображение — а тя си внушаваше, че не е така — можеше да се закълне, че въздухът в стаята се сгъсти и ѝ стана трудно да диша.

— Имате грес на бузата — каза тихо Трент и се усмихна.

Промяната бе удивителна! Той се превърна от досаден и недостъпен тип в добър, прекрасен, приятелски настроен мъж. Извивката на устата му се смекчи, а напрегнатостта в очите изчезна.

Сега в тях имаше смях, закачка, хумор. Един заразителен хумор, на който не можеше да устои. Кейти почувства, че също се усмихва.

— В съответствие с обстановката — отвърна тя. Но може би бе малко остра, затова направи опит да се поправи. — Вие сте от Бостън, нали?

— Да. Как познахте?

Устните ѝ останаха извити в усмивка.

— Между говора в равнините на Масачузетс и вашия има голяма разлика. Тук идват много туристи от Бостън. На почивка ли сте?

— Не, по работа — Трент се опита да си спомни кога за последен път бе ходил на почивка, ала не успя. Преди две? Или преди три години?

Кейти измъкна изпод камарата каталози календар и прегледа програмата си.

— Ако останете и утре, бихме могли да сменим маслото.

— Ще го имам предвид. На острова ли живеете?

— Да. Откакто се помня — столът изскърца, докато тя кръстоса дългите си крака по индиански. — Бил ли сте някога в Бар Харбър?

— Като момче прекарах няколко уикенда с майка си тук — беше преди цяла вечност, помисли си той. — Може би ще ми препоръчате някой ресторант или интересни места, където да убия свободното си време.

— Не бива да пропускате парка — тя измъкна отново лист хартия и започна да пише. — Няма да сбъркате, където и да влезете, за да ядете морски деликатеси. Навсякъде са вкусни. А сезонът все още не е в разгара си. Тъй че няма да се опасявате от тълпи или опашки.

Кейти му подаде листа. Трент го сгъна и пъкна в горното джобче на ризата си.

— Благодаря. Ако сте свободна тази вечер, може би ще ми помогнете да опитам от местните морски специалитети. Тъкмо ще поговорим и за моя карбуратор.

Разтреперана, Кейти взе кредитната му карта. Беше готова да се съгласи, когато прочете името, напечатано върху нея.

„Трентън Сейнт Джеймс Трети.“

— Трент — усмихна се той.

Ами да, всичко съвпаднаше, помисли си Кейти. Абсолютно съвпаднаше. Шикозна кола, луксозни обувки, костюм, маниери.

Трябваше да се досети. Трябваше още отдалеч да го подуши! Кипнала от гняв, тя му подаде фактурата.

— Подпишете се тук.

Трент извади златна писалка и се подписа, а тя стана и отиде да вземе ключовете на колата му от таблото. Той я следеше с поглед като хипнотизиран. Неочаквано момичето ги хвърли, по-точно запрати върху него. Трент успя да ги хване, преди да го ударят по лицето. Стисна ги в ръката си, силно изненадан от поведението ѝ, докато тя сложи ръце на хълбоците си. Лицето ѝ потъмня от гняв.

— Едно просто „не“ би свършило работа.

— Мъже като вас не разбират от просто „не“! — Кейти се обърна към стъклената стена, а сетне отново към него. — Ако знаех кой сте, щях да пробия дупки в радиатора ви.

Трент бавно пусна ключовете в джоба си.

Настроението му се смени. Не, той не избухна. Не се палеше лесно. Напротив, по жилите му плъзна лед. Ледът се разнесе из тялото му, вледени очите, скова устата.

— Бихте ли ми обяснили?

Кейти пристъпи към него и застана съвсем близо, с очи, впити в неговите.

— Аз съм Катрин Колин Калхун. И искам да държите ръцете си далеч от моя дом.

Ето какво било! Трент замълча, сякаш преценяваше чутото и подреждаше мислите си. Значи тъй, Катрин Калхун, една от четирите сестри, които притежаваха Замъка. И явно една от онези, които бяха абсолютно против продажбата. Ако имаше намерение да прави някакви маневри, май трябваше да започне още тук и веднага.

— За мен е удоволствие, госпожице Калхун.

— За мен не е! — тя се наведе и скъса копието на фактурата. — Най-добре си напъхайте задника в скапаното си БМВ и се връщайте в Бостън.

— Удивително! Какъв изтънчен език! — като я наблюдаваше, той сгъна хартията и я пхна в джоба си. — Вие обаче не сте единствената заинтересована страна.

— Няма да позволя да превърнете дома ми в един от вашите лъскави хотели за скучаещи безделници и повехнали италиански графини.

Трент едва потисна напирещата усмивка.

— Нима сте отседнали в някой от хотелите „Сейнт Джеймс“?

— Не съм, много ми е притрябвало. Обаче знам на какво приличат. Мраморни фойета, стъклени асансьори, петнадесетметрови полилеи и фонтани, пръскащи вода навсякъде.

— Имате нещо против фонтаните?

— Не искам фонтан във всекидневната ми. Защо не потърсите други сираци и вдовици, на които да отнемете имуществото, и не ни оставите на мира?

— За нещастие в програмата ми за тази седмица няма сираци и вдовици — той вдигна ръка. — Госпожице Калхун, дойдох по покана. Каквито и да са личните ви чувства и мотиви, Замъкът има още трима наследника. Нямам намерение да си отида, докато не говоря с тях.

— Можете да си говорите, докато ви свърши въздуха... Ала за каква покана говорите? Кой ви е канил?

— Госпожа Кордилия Калхун Макпайк.

Цветът на лицето ѝ се промени, но Кейти не се предаде.

— Не ви вярвам.

Трент сложи куфарчето си върху купчината листове на бюрото и набра комбинацията. От една папка извади писмо, написано върху хартия с цвят на слонова кост. Сърцето на Кейти подскочи, защото позна хартията за писма на леля си. Тя взе листа и зачете.

Уважаеми господин Сейнт Джеймс, наследничките на Замъка Калхун получиха вашето предложение. Тъй като положението е сложно, смятаме, че ще бъде от взаимен интерес да обсъдим нещата лично, а не чрез писма. Като техен представител, бих желала да ви поканя за няколко дни. Вярвам, че това би било от взаимна изгода. Сигурна съм, ще се съгласите, че един по-непосредствен поглед върху имота, който ви интересува, ще ви бъде само от полза.

Моля, свържете се с мен, когато ви е удобно, ако приемете предложението ми.

Искрено Ваша

Кордилия Калхун Макпайк

Кейти го прочете втори път със стиснати зъби. Щеше да го смачка на топка, ако Трентън не бе успял да го вземе и прибере обратно в папката си.

— Вие май не сте запозната с това предложение?

— Запозната ли? По дяволите! Тази натрапница, тази дърта... О, лельо Коко, ще те удуша!

— Доколкото разбирам, госпожа Макпайк и леля Коко са едно и също лице.

— Понякога е трудно да се каже — Кейти се обърна. — Ала при всяко положение и двете са покойнички.

— Мисля да си затворя очите пред семейното насилие, ако не възразявате.

Кейти пхна ръце в джобовете си и го погледна убийствено.

— Ако възнамерявате да останете в Замъка, ще се наложи да се забъркате дълбоко в него.

— В такъв случай ще рискувам — кимна Трентън.

ВТОРА ГЛАВА

Леля Коко подреждаше парникови рози в двете дрезденски вази, които все още не бяха продадени.

Тя си тананикаше някакъв рок, докато работеше, като от време навреме потропваше с крак или с ръка нещо от рода на „бум-бум-бум“ или „та — да-да“.

Като всички жени от рода Калхун, леля Коко беше висока, стройна и имаше, както сама бе решила, царствена фигура, макар и леко понатежала през годините.

Беше се облякла и нагласила много внимателно за случая. Късата ѝ пухкава коса бе боядисана червена и много ѝ приличаше. Суетата не беше грях, нито недостатък, според Коко, а свято женско задължение. Лицето ѝ, което се бе запазило доста младо благодарение на пластичната операция, която си направи преди шест години, бе внимателно гримирано. Най-хубавите ѝ перли красяха ушите и шията ѝ. Коко реши след един бърз поглед в огледалото, че черният костюм бе едновременно драматичен и елегантен. Високите обувки без пети, които обу, потропваха тържествено по стария дървен паркет и я караха да се полюшва, според нея много елегантно, на всяка крачка.

Коко разнасяше импозантната си и, разбира се, царствена фигура, от стая в стая, като проверяваше по няколко пъти всеки детайл.

Момичетата сигурно щяха да се стреснат мъничко от това, че бе поканила човека, без да ги предупреди. Но тя винаги можеше да се оправдае със склерозата. Както и правеше, без каквито и да е угризения, когато ѝ бе изгодно.

Коко бе по-малката сестра на Джадсън Калхун, който се бе оженил за Дилайла Брейди и бе създал четири дъщери. Джадсън и Дилайла, която Коко искрено обичаше, загинаха преди петнадесет години. Частният им самолет се разби над Атлантика.

Оттогава Коко бе и баща, и майка, и приятел за малките сирачета. Тя самата бе вдовица повече от двадесет години. Нямаше

деца.

Удивителна жена с лукав ум и сърце, направено от сметанов крем. Коко искаше, не, тя бе убедена, че е предопределена от съдбата да постигне и получи най-доброто за своите скъпи момиченца. Независимо дали те го искаха или не. А в Трентън Сейнт Джеймс Коко бе видяла чудесна възможност.

Изобщо не я интересуваше дали ще купи тяхната рушаща се крепост за хотел. Само един господ знаеше колко дълго щяха да издържат на данъците, необходимите за ремонт средства и сметките за отопление. Според нея Трентън Сейнт Джеймс Трети или щеше да остане или щеше да незабавно да си тръгне. Ала тя имаше друг план.

Независимо дали щеше да купи къщата или не, той трябваше да си замине с едно от момичетата. Все още не знаеше кое. Знаеше само, че това ще стане. Още от мига, когато получи първото му писмо.

Това момче трябваше да отведе една от скъпите ѝ племенници в света на любовта и лукса.

И нека я вземат всички дяволи, ако не го постигне!

С въздишка Коко нагласи свещта в изящния свещник. Беше в състояние да им даде любов, но лукс...

Ако брат ѝ и Дилайла бяха живи, нещата щяха да бъдат различни. Джадсън сигурно щеше да се справи с финансовите трудности. С неговият ум и поддръжката на Дилайла всичко би било друго.

Ала те бяха мъртви и парите ставаха все по-голям и по-голям проблем. Как мразеше да продава парче по парче наследството на момичетата, само и само да запази пробития покрив над главите им. Покрива, който толкова много обичаха.

Трентън Сейнт Джеймс трябваше да промени всичко това, като се влюби лудо в едно от скъпите ѝ дечица.

Може би това щеше да бъде Сузана, помисли си Коко, като оправи възглавниците на дивана. Бедното малко създание! Сърцето ѝ бе разбито от оня грубиян, за който се омъжи. Устните на Коко недоволно се свиха. Като си помисли само човек! Да излъже всички! Дори нея! Беше объркал живота на бебчето ѝ, беше я измъчвал, докато най-накрая се разведе и се ожени за онази едрогърда бамбина.

Коко въздъхна горчиво и хвърли поглед към напуканата мазилка на тавана. Трябваше обаче да бъде сигурна, че ще се грижи като

истински баща за двете деца на Сузана. Ако ли пък не... То тогава можеше да бъде Лайла. Нейната любимка. Лайла имаше нужда от някой, който да приема жизнеността и ексцентричността ѝ. Някой, който да я гледа, да се грижи за нея и да я успокоява. Но с мярка. Съвсем мъничко. Коко не би допуснала и най-слабия опит да бъдат променени мистичните наклонности на скъпото ѝ бебче.

Може би щеше да бъде Аманда. Старата дама нагласи завесата така, че да не се вижда мишата дупка. Практичната, трезва Аманда. Каква двойка щяха да бъдат само! Преуспяващ бизнесмен и трезвомислеща съпруга! Ала той трябваше да се задоволи с ролята на по-слабата страна. Да приеме, че Аманда се нуждае от любов толкова, колкото и от уважение. Макар че самата тя не си го признаваше.

С доволна въздишка Коко премина от салона във всекидневната, от нея в библиотеката, после в кабинета. Накрая идеше ред на Катрин, или както от бебе всички ѝ викаха Кейти. Клатейки глава, поправи картината така, че да скрие следите от теклата по овехтелите копирени тапети вода.

Това дете бе наследило ината и упоритостта на Калхунови в изобилие. Представете си само, такова хубаво момиче, а прахосваше живота си като поправяше мотори и бензинови помпи! Едно изцапано мръсно маймунче! Бог да ти е на помощ!

Беше съмнително мъж като Трентън Сейнт Джеймс да се интересува от жена, която прекарва цялото си време под развалени автомобили. Освен това Кейти бе най-малката от всички, само на двадесет и три, успокояващо си помисли Коко. Имаше достатъчно време да ѝ потърси прекрасен съпруг.

И така, сцената бе готова. Скоро господин Трентън Сейнт Джеймс щеше да стъпи на нея. И щеше да започне Действие първо!

Външната врата се хлопна. Коко се намръщи, защото знаеше, че течението ще разклати картините по стените и глинените вази по масите. Тя се запъти към хола през лабиринт от стаи, оправяйки пътьом вещите.

— Лельо Коко!

Ръцете ѝ машинално се притиснаха към гърдите, когато разпозна гласа на Кейти и гнева, който преливаше в него. Какво ли беше се случило, че така да се ядоса момичето, зачуди се тя и лепна най-приветливата усмивка на лицето си.

— Тук съм, скъпа. Не те очаквах толкова рано. Каква приятна... — застина, като видя племенницата си, застанала във войнствена поза, със скъсаните си джинси, мръсна тениска, следи от масло по лицето и скръстени на гърдите ръце. И мъжът зад нея. Същият, когото Коко току-що си бе представяла като бъдещ зет. — Изненада — довърши тя и отново възвърна усмивката си. — Ах, господин Сейнт Джеймс, колко хубаво! — Пристъпи и протегна ръка. — Аз съм госпожа Макпайк.

— Здравейте.

— Приятно ми е да се запознаем. Надявам се, че сте пътували добре.

— О, може да се каже.

— Дори повече от добре! — леля Коко потупа ръката му, преди да я пусне, оценявайки спокойния му глас и поглед. — Моля, влезте. Винаги съм твърдяла, че денят се познава от сутринта. Та, значи, както тръгне отначало, така и ще върви. Бих искала да се чувствате тук като у дома си. Затова съм приготвила чай.

— Лельо Коко — с нисък глас изръмжа Кейти.

— Да, скъпа, ти не искаш ли чай?

— Искам обяснение. И то веднага.

Сърцето на Коко заби като чук, но тя погледна племенницата си с леко учудена усмивка.

— Обяснение ли? За какво?

— За това, какво прави той тук, по дяволите!

— Катрин, скъпа! — възмути се Коко. — Езикът ти! Един от дребните ти недостатъци. Влезте, господин Сейнт Джеймс. — Може ли да ви наричам Трентън? Сигурно сте малко изморен от пътуването. Казахте, че сте шофирали, нали? Защо направо не отидем в салона? — Тя го облекчаваше с приказките си. — Чудесно време за пътуване, нали?

— Стига! — Кейти бързо ѝ препречи пътя. — Стига! Няма да го заведеш в салона и няма да пиете чай. Искам да знам защо си го поканила!

— Кейти — въздъхна дълбоко Коко. — Работата винаги е по-приятна и по-успешна, когато се върши в приятна атмосфера. Съгласен ли сте, Трентън?

— Напълно — отвърна той и с изненада откри, че трябваше да потисне напирещата усмивка.

— Оттук.

— Нито стъпка повече! — вдигна заплашително ръце Кейти. — Не съм съгласна да продавам.

— Разбира се, че не — спокойно отвърна Коко. — Затова и Трентън е тук. Просто ще обсъдим всички възможности. Ти обаче трябва да се качиш горе и да се измиеш преди чая. Имаш машинно масло, или както там се казва, по лицето.

С опакото на ръката си Катрин се опита да го изтрие.

— Защо не знаех, че ще дойде?

Коко премига и се опита леко да разфокусира очите си, уж че е объркана.

— Не знаеше ли? Как така не знаеше? Аз никога не каня гости, без да ви предупредя.

С ядосана физиономия Кейти настояваше на своето.

— Не си ми казала!

— О, Кейти... Аз... — Коко прехапа устни. Знаеше, защото го бе опитвала пред огледалото, че това придава на лицето ѝ обърканост и смущение.

— Не съм ли? Сигурна ли си? Мога да се закълна, че ви казах в мига, в който получих съгласието на господин Сейнт Джеймс.

— Не си!

— О, Боже! — вдигна ръце Коко. — Какъв пропуск! Трябва да се извиня. Каква ужасна бъркотия! Грешката е моя. Ето на, започнах да забравям! Кейти, моля те да ме извиниш. В края на краищата, това е твой дом. Твой и на сестрите ти. Никога не съм се съмнявала в добротата и гостоприемството ви към мен...

Преди да успее да довърши изречението, номерът ѝ вече действаше. Кейти почувства вина. Бедната леля! Сякаш я гонеше!

— Това е и твой дом, леля. Знаеш го много добре. Не става дума, че трябва да искаш разрешение от нас, за да поканиш някого. Аз просто мислех, че би трябвало да...

— Не, не, направо е непроситимо от моя страна! — Коко премига още веднъж безпомощно. — Наистина не знам какво да кажа. Тази склероза! Чувствам се ужасно. Опитвам се само да помогна, а виж какво излиза...

— Не се тревожи. Няма за какво — Кейти взе ръката на леля си. — Наистина няма. Просто в първия миг се стреснах и реагирах не

както трябва. Знаеш ли какво, аз ще направя чая, а ти можеш да седнеш с... него.

— Много мило от твоя страна, скъпа.

Кейти промърмори нещо неразбрано и тръгна към кухнята.

— Поздравявам ви — продума тихо Трент, като изглежда възхитено и учудено Коко. — Това бе едно от най-брилянтните изпълнения, на които съм бил свидетел. Вие сте истинска Сара Бернар.

Коко цялата засия и го хвана под ръка.

— Благодаря ви. А сега защо да не си поприказваме?

Тя го заведе до люлеещия се стол пред камината, тъй като знаеше, че пружините на дивана отдавна бяха сдали багажа.

— Трябва да извиня Кейти. Тя е много темпераментна, ала има златно сърце.

Трент наведе глава.

— Ще се помъча да ви повярвам.

— Е, нали сте тук. Това е важното — Коко седна срещу него. — Убедена съм, че Замъкът и неговата история ще ви очароват!

Той се усмихна, като си помисли, че вече е очарован от обитателите му.

— Дядо ми — започна възрастната дама, като посочи портрета на един мъж със строго лице и тънки устни, който висеше над камина. — Той е построил къщата през 1904 година.

Трент се загледа в очите, пълни с неодобрение, и свъсените вежди.

— Изглежда... страхотен — забеляза учтиво той.

Коко се разсмя.

— О, наистина! И доколкото знам, е бил безмилостен. Спомням си Фъргюс Калхун като треперещ старец, който спореше със сенките. Накрая го изпратиха в старчески дом през четиридесет и пета, след като се опита да застреля икономата заради лошата храна. Беше съвсем невинен... Дядо искам да кажа. Не икономът.

— Разбирам.

— Преживя още дванадесет години и стигна осемдесетте. Калхунови или живеят до дълбока старост или умират трагично млади — тя кръстоса дългите си здрави крака. — Познавах баща ви — неочаквано смени темата.

— Моят баща?

— Да. Бегло. Той ме придружаваше на някои партита през нашата младост. Спомням се, че танцувах с него един възхитителен котилйон в Нюпорт. Беше много елегантен и хубав. И фатално чаровен. Беше направо поразителен — старата дама се усмихна. — Вие много приличате на него.

— Как така ви е оставил да му се изплъзнете от ръцете?

В очите ѝ се мярна чисто женско задоволство.

— Напълно сте прав. Как е той?

— Добре. Мисля, че ако тогава бе осъществил връзката, сега нямаше да съм тук.

Тя вдигна вежди. Като жена, която следеше светските клюки редовно, беше добре запозната с разводите на Сейнт Джеймс старши.

— Последният му брак изглежда не върви много добре?

Това едва ли бе тайна за някого, ала Трент се почувства неудобно.

— Нещо такова. Да му предам ли вашите поздравии, когато го видя?

— Моля — една болезнена тема, отбеляза си на ум Коко, и я смени. — Кой ви запозна с Кейти?

Съдбата, помисли си Трент.

— Нуждаех се спешно от сервиз. Или по-точно моята кола се нуждаеше. Не направих веднага връзка между „Кейти Авторемонти“ и Катрин Калхун.

— Не бих ви обвинила — рече Коко и плесна с ръка. — Надявам се, че не е била... Как да кажа... Прекалено страшна.

— Щом още съм жив! Вашата племенница явно не иска да продава.

— Така е — намеси се Кейти, като влезе, бутайки пред себе си количката с подноса за чай, която постави между двата стола. — И ще трябва повече от присъствието на някакъв си нафукан бостончанин, за да бъде убедена.

— Катрин, за грубостта няма извинение!

— Всичко е наред — Трент се облегна назад. — Започвам да свиквам. Всичките ви племенници ли са толкова, как да кажа... напористи, госпожо Макпайк?

— Наричайте ме Коко. Те са чудесни момичета. — Тя взе чайника и се обърна към Кейти. — Ти нямаш ли работа, скъпа?

— Ще почака.

— Но ти отвори сервиза само преди два часа...

— Днес нямам клиенти — Кейти седна на облегалката на дивана и скръсти ръце.

— Добре тогава. Сметана или лимон, Трентън?

— Лимон, ако обичате.

Като люлееше небрежно крака си, Кейти ги наблюдаваше как пият чай и си говорят. Безсмислени приказки, помисли си тя. Губене на време.

Той беше от мъжете, които още от пеленки са възпитани да седят в гостните и да си говорят глупости. Скуош, поло, голф. Ръцете му сигурно са като на бебе. Под добре скроения костюм тялото му вероятно е меко и закръглено. Мъже като него не се изпотяват, не чувстват. Седят си по цял ден зад бюрото, купуват и продават и никога не се сецат за съдбите, които разрушават. За мечтите или надеждите, които събуждат или отнемат.

О! Кейти нямаше да му позволи да обърка нейната съдба. Нямаше да му позволи да покрие тези любими, напукани стени с тапети. Нямаше да му позволи да превърне стария салон за танци, пълен със спомени, в нощен бар. Нямаше да му позволи да докосне и един сантиметър от пропуканите греди на покрива. Тя щеше да се погрижи за това. И за него също.

Ама че ситуация, мислеше си Трент. Пиеше чай и си бърбеше кротко с Коко, докато кралицата на амазонките, както бе кръстил Кейти, седеше на хлътналия изтърбушен диван, клатеше крака и си точеше зъбите. В друг случай той просто би се извинил учтиво, би се върнал в Бостън и би прехвърлил цялата работа на своите агенти. Ала отдавна не беше се сблъсквал с истинско предизвикателство. А това тук беше може би точно това, което му трябваше, че да го върне отново на пистата.

Самото място бе удивително. По-точно, удивително разпадащо се. Отвън приличаше на нещо смесено между почтено английско имение и замъка на Дракула. Кули и бойници от строг сив камък, забити в небето. Капчуци с чудати форми на животни — един от тях обезглавен — се зъбеха и хилеха злоещо от двете страни, докато изкачваше стълбите. И всичко това увенчаваше двуетажен дом от гранит с елегантни веранди и тераси.

Имаше пергола покрай дигата. Един бърз поглед го наведе по неведоми причини на мисълта за римски бани. Тъй като поляните бяха неравни и на тераси, по границите им бяха достроени гранитни стени.

Трябваше да бъде грозно. Всъщност, мислеше си Трент, трябваше да бъде отвратително. А не беше. Беше по един особено объркващ начин очарователно. И привлекателно.

Начинът, по който стъклото на прозореца проблясваше като езеро на слънцето. Лехите с пролетни цветя. Бръшлянът, ръждив и занемарен, който се катереше лениво по гранитните стени.

Не беше трудно дори за мъж с прагматичен ум като неговия да си представи тук градинско парти. Красиви жени с живописни шапки и ефирни муселинови рокли. Арфи и цигулки. Романтика. Освен това имаше такъв изглед, че дори за краткия път от колата до входната врата, дъхът му спря. Можеше да разбере защо баща му искаше това място и беше готов да вложи стотици хиляди долари, за да го ремонтира и притежава.

— Още чай, Трентън? — попита Коко.

— Не, благодаря — очарователно й се усмихна той. — Дали бих могъл да разгледам все пак къщата? Това, което видях дотук, е просто удивително.

Кейти изръмжа, но Коко се направи, че не е чула.

— Разбира се. Ще ми бъде приятно да ви покажа всичко — тя стана и, като се обърна с гръб към Трентън, изгледа племенницата си многозначително.

— Кейти, ти сигурно ще се връщаш в сервиза?

— А, не... — Катрин също стана и смени рязко тактиката. — Аз ще разведа господин Трентън, лельо — усмихна се тя. — Почти е време децата да си дойдат от училище.

Коко погледна часовника над камината, който бе спрял преди няколко седмици на десет и половина.

— Ами, добре тогава.

— Не се притеснявай — Кейти се запъти към вратата, като покани с жест Трентън. — Господин Сейнт Джеймс, идвате ли?

Преминаха през хола и тръгнаха към рушащите се стълби.

— Ще започнем отгоре, искате ли?

Без да дочака отговор и без да се обръща назад, тя бързо се заизкачва, като очакваше Трентън да започна да се задъхва и изпотява

след третия завой.

Ала беше разочарована.

Изкачиха и последния участък, който водеше до най-високата кула. Кейти сложи ръка на дръжката и подпря дебелата дъбова врата с рамо. Със скърцане и мъка тя се отвори.

— Кулата на духовете — обяви тържествено Кейти и пристъпи вътре, вдигайки прах и ехо със стъпките си. Кръглата стая бе празна, с изключение на няколко, за щастие, празни капана за мишки.

— Духове ли? — повтори Трент, като реши да се включи в играта.

— Прабаба ми се е криела тук — Кейти отиде до закръгления прозорец. — Казват, че седяла с часове и гледала морето, докато чезнела по любимия си.

— Какъв изглед! — промърмори Трент. Главата му се замая, като погледна надолу към скалите и вълните, които се разбиваха в тях. — Много драматично.

— О, тук е пълно с драматизъм. Прабаба ми не могла да издържи повече на измамата и се хвърлила върху скалите — Кейти се усмихна загадъчно. — Понякога, в тихите нощи, човек може да чуе как ходи и плаче за изгубения си любим.

— Това може да влезе в рекламната брошура.

Кейти пхна ръце в джобовете си.

— Не мисля, че духовете са най-подходящи за привличане на туристи.

— Напротив — сви устни Трент. — Продължаваме ли?

С ядно стиснати устни Кейти прекоси стаята. Като използва и двете си ръце, хвана дръжката, запъна се малко и се приготви да я издърпа. Трент пристъпи съвсем близо и тя се дръпна като ужилена. Точно така се и чувстваше.

— Оставете на мен — рече той. Очите му потъмняха, когато почувства тялото ѝ до своето. Протегна ръка и почти я прегърна, като постави пръстите си върху нейните на дръжката. Сърцето на Кейти се качи в гърлото, сетне отново се върна на мястото си.

— Изглежда трудна работа — рече Трент и, като дръпна силно, затвори вратата, при което Кейти се озова в прегръдката му. Останаха така за миг. Като любовници, които се любуват на залеза. Той вдъхна мириса на косите ѝ, докато ръцете му все още я държаха. Мина му

през ума, че е доста силна. Удивително секси и силна. После тя се отдръпна рязко, като заек, към стената.

— Изкривена е — продума тъжно и шумно преглътна, като се мъчеше да успокои гласа си. — Тук всичко е или изкривено, или счупено, или напълно строшено и за нищо не става. Не разбирам изобщо защо искате да го купите.

Лицето ѝ бе бледо, което правеше очите ѝ още по-зелени и дълбоки.

Интересно, една разсъхната стара врата не би трябвало да предизвика толкова силно вълнение и у двамата ни, помисли си Трент.

— Вратите могат да се поправят или сменят — той разгледа пантите. — Добре ли сте? Какво ви е?

— Нищо ми няма — сопна се Кейти. Знаеше, че ако я докосне още веднъж, ще изхвърчи като ракета през онова, което бе останало от покрива. — Ако искате да продължим, най-добре да слизаме.

Тръгнаха по извитите стълби. Този път тя вървеше след него. Тялото ѝ все още трепереше и гореше, сякаш бе сложила ръката си в огъня. Недостатъчно дълго, че да остане белег, но достатъчно, за да знае, че пари.

И Кейти реши, че има най-малко две причини да се отърве от Трентън Сейнт Джеймс колкото се може по-бързо.

Преведе го през горния етаж, през крилото на прислугата, през складовете, като не забравяше да му обърне внимание на напуканата мазилка, на плесента, на повредите, нанесени от гризачи. Радваше се, че въздухът бе влажен и миришеше на мухъл. Дори бе щастлива и доволна да види как костюмът му се напраща, а обувките му загубиха блясъка си.

Трент влезе в стая, пълна с кутии и счупени съдове.

— Някой ровил ли се е сред тези боклуци?

— О, някой ден сигурно ще се заемем и с тях — тя видя огромен дебел паяк да се крие в ъгъла. — Повечето от стаите не са отваряни от петдесетина години. Откакто полудя працядо ми.

— Фъргюс Калхун?

— Точно така. Семейството използва само първите два етажа и ние кърпим само най-необходимото. — Кейти прокара пръст по пукнатината на стената, широка към два-три сантиметра. —

Предполагам ще кажете, че щом не виждаме нещо, не се тревожим. И как ли покривът не е паднал на главите ни. Все още.

Той се обърна и я погледна.

— Мислили ли сте някога да превърнете това забутано място в истински източник на богатство?

Тя само се усмихна.

— Продължаваме... — искаше да му покаже стаята, където бе залепила найлон на счупения прозорец.

Той я последва, като внимателно прескочи дупката от тридесетина сантиметра на пода.

Висока сводеста врата привлече очите му и преди Кейти да успее да го спре, вече бе хванал дръжката ѝ.

— Накъде води?

— Наникъде — бързо отвърна тя и изтърва едно проклетие, защото той, без да поиска позволение, я отвори.

Блъсна ги струя свеж въздух. Трент пристъпи и излезе на тясна каменна тераса, водеща към извити гранитни стъпала.

— Не знам колко са здрави.

Той я стрелна косо през рамо.

— Доста по-здрави са от пода вътре.

С нескрита въздишка Кейти се предаде и го последва.

— Приказно — мърмореше си Трент, като спря на една поширока площадка между куличките. — Направо приказно!

Та нали точно за това не искаше да му го показва! Тя стоеше с ръце в джобовете, докато той се бе подпрял с ръце на каменния парапет и се оглеждаше.

Можеше да види дълбоката синя вода в залива и лодките, които се плъзгаха леко по нея. Долината, мъглива и тайнствена, като в приказките за феи. Една чайка, неясно бяло петно, се стрелна над океана и потопа човка.

— Невероятно! — вятърът си играеше с косата му.

Оттук, докъдето му стигат очите, бе само Атлантическият океан. Див, ветровит, непокорен и прекрасен.

Звукът от безконечната му битка със скалите отекваше като гръмотевица.

Имаше врати, които водеха нанякъде през различно разстояние, ала какво имаше зад тях, не го интересуваше. Някой, явно от

семейството, бе донесъл столове, маси, саксии с цветя.

Трент надникна над парапета към ревящата вода.

— Удивително! — после се обърна към Кейти.

— Използвате ли го?

Тя сви рамене и не отговори.

— Не разбирам. Ще се изненадам, ако някой от вас прекарва времето си вътре, когато съществува това място.

С ръце, все още пъхнати в джобовете, Кейти се приближи до него.

— Не е само гледката. Фактът, че семейството ви, цели поколения от него, са стояли тук. Така, както къщата е стояла, въпреки годините, вятъра и огъня.

Чертите на лицето ѝ омекнаха, когато се надвеси надолу.

— Децата са си дошли.

Трент също погледна и видя две малки фигурки да тичат по поляната. Смехът им се носеше из въздуха и вятърът го довяваше чак горе.

— Алекс и Джени — обясни Кейти. — Децата на сестра ми Сузана. Те също често идват тук.

— А какво мисли майка им за продажбата?

Кейти отвърна очи, едновременно смутена и бореща се да си възвърне самообладанието.

— Ще я попитате сам. Обаче ако я притиснете... — тя вирна глава, а вятърът разроши косата ѝ. — Ако я изнудите по някакъв начин, ще си имате работа с мен. Не искам отново някой да я манипулира.

— Нямам намерение да манипулирам, когато и да било.

Кейти се засмя малко тъжно.

— Мъже като вас правят кариерата си чрез манипулации. Ако си мислите, че имате насреща си четири беззащитни жени, господин Сейнт Джеймс, най-добре да коригирате мнението си. Калхунови могат да се грижат за себе си и за своето имущество.

— Несъмнено, особено ако и сестрите ви са толкова заядливи като вас.

Тя присви очи. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Беше готова да го цапне здраво. Да го удря, да го удря, да го удря, докато го убие, ала чу името си току зад себе си.

Трент се обърна и видя една жена до вратата. Беше висока като Кейти, но нежна като върба и с крехкото излъчване на беззащитно същество, което веднага му се прииска да закриля. Косата ѝ бе пепеляворуса и стигаше до раменете. Очите ѝ бяха с цвета на лятно небе. Изглеждаха спокойни и ясни, докато не се вгледаш в тях и не откриеш дълбоко стаено безпокойство.

Въпреки разликата в цветовете, между двете имаше очевидна прилика. Формата на лицето, очите, устните.

Беше уверен, че насреща му бе една от сестрите Калхун.

— Сузана — каза Кейти и застана между сестра си и него, сякаш да я защити. Устните на Сузана се извиха в гримаса, учудена и нетърпелива.

— Леля Коко ме помоли да дойда — тя сложи ръка на рамото на сестра си, сякаш искаше да я успокои по този начин. — Вие сигурно сте господин Сейнт Джеймс?

— Да. Приятно ми е — той стисна ръката ѝ и за своя изненада откри, че бе силна и здрава.

— Аз съм Сузана Калхун Дюмон. Ще останете ли за няколко дни?

— Да. Вашата леля бе така любезна да ме покани.

— Така хитра, искате да кажете — с усмивка го поправи Сузана и прегърна сестра си. — Виждам, че Кейти ви е показала това-онова.

— Беше удивителна разходка.

— Ще се радвам, ако продължа да бъда ваш водач — пръстите ѝ леко стиснаха рамото на Кейти. Леко, но настойчиво. — Леля има нужда от твоята помощ.

— А пък той няма нужда да вижда нищо повече — възрази Кейти. — Изглеждаш уморена.

— Никак. Ала ще бъда, ако Коко ме изпрати да търся из цялата къща дъската за хляб. Моля те!

— Добре тогава! — Кейти хвърли дълъг заплашителен поглед на Трент. — Не сме свършили още.

— Ни най-малко — съгласи се той и се подсмихна, когато тя тръшна вратата зад себе си. — Сестра ви има доста... забележителен характер.

— Тя е като огнегълтач в цирка — рече Сузана. — Всъщност ние всички сме, при известни обстоятелства. Наследствена черта на

фамилията Калхун. — Тя погледна децата, които се заливаха от смях. — Това не е лесно решение, господин Сейнт Джеймс, откъдето и да го погледнете.

— Разбирам ви. Ала за мен е единствено и само работа.

Сузана знаеше, че за някои мъже работата стои на първо и единствено място.

— Тогава, най-добре да не губим време, а да действаме — тя отвори вратата, която Кейти бе затръшнала. — Защо не ви покажа къде ще ви настаним?

ТРЕТА ГЛАВА

— Е, на какво прилича? — попита Лайла, като кръстоса крака и ги качи на рамката на кушетката, а главата си подпря на другата рамка. Половин дузина гривни на ръката ѝ издрънчаха, когато махна на Кейти. — Скъпа, казах ти, че ако продължаваш така да се мръщиш, лицето ти ще стане цялото на бръчки.

— Ако не искаш да се мръщя, моля те не ме разпитвай за него.

— Добре, ще питам Сузана — Лайла вдигна морскозелените си очи към по-голямата сестра.

— Е, казвай!

— Привлекателен, добре възпитан и много интелигентен.

— Значи нещо като кокер шпаньол — въздъхна Лайла. — А аз се надявах на питбул. И колко време ще го търпим?

— Леля Коко дава доста смътни и неясни обяснения — Сузана погледна сестрите си със смях.

— Което значи, че не дава никакви.

— Може би Манди ще успее да измъкне нещо от нея — Лайла сви босите си крака и затвори очи. Тя бе от жените, които смятаха, че нещо не е наред и човек сигурно е болен, ако се е опянал на дивана и не си подремне. — Суз, децата минаха ли оттук днес?

— Само десетина пъти. Защо?

— Имах чувството, че съм в двора на пожарната команда.

— Аз мисля, че трябва да се отървем от него.

Кейти стана и за да се занимава с нещо, започна да кладе огън.

— Сузана каза, че вече си се опитала да го изхвърлиш през прозореца.

— Не — поправи я Сузана. — Само казах, че я спрях точно когато мислеше да го направи. — Стана и подаде на Кейти кибрита. — И тъй като съм съгласна, че е доста неудобно да бъде тук, докато ние все още не сме взели решение, смятам, че Кейти е права. Най-малкото можем да му дадем възможност да каже своето мнение.

— Нашата сестричка — миротворец, както винаги — заспало промърмори Лайла и не видя гримасата на сестра си. — Добре, де! Това, че разгледа къщата, е сигурно в наша полза. Според мен след всичко, което видя, би трябвало да намери някакво учтиво извинение и да отпраща към Бостън.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — изсъска Кейти, наблюдавайки как пламъците започват да ближат ябълковия дънер.

— Провалих се — обяви Аманда, като нахлу в стаята стремително, както обикновено си вървеше. Тя прекара ръка през медно кафявата си коса с дължина до брадичката и се облегна на стола.

— Нищо не ми каза. Нито дума. Обаче знам, че крои нещо. Нещо много по-голямо от сделката със Замъка.

— Леля Коко винаги крои нещо — Сузана автоматично отиде до стария бюфет в стил „Белкер“ и наля на сестра си чаша минерална вода. — Тя е най-щастлива, когато интригантства.

— Да, малко забавления са останали на скъпата ни леля. Благодаря ти — сестра ѝ пое чашата.

— Но се изнервям, когато не мога да я контролирам — Аманда отпи замислено и огледа сестрите си. — Да ви кажа ли нещо, от което ще паднете? Извадила е лиможкия порцелан.

— Какво? Лиможкия сервиз ли? — Лайла чак се изправи на лакът. — Че ние не сме го вадели от годежа на Сузана! — изтърва се тя и едва не прехапа езика си. — Извинявай, Суз.

— Не ставай глупава — отвърна Сузана. — Леля ни просто нямаше много забавления през последните години. Сигурна съм, че това ѝ липсва. Вероятно е развълнувана от мисълта, че има гости.

— Той не е гост — намеси се Кейти. — Той е един отвратителен тип, от който ми се...

— Господин Сейнт Джеймс — рязко се изправи Сузана и прекъсна края на определението за Трентън.

— Казвайте ми Трент, моля — усмихна се той, а сетне изгледа иронично Кейти.

Какво истинско удоволствие, мислеше си Трент, докато ги наблюдаваше малко преди Сузана да го съзре на вратата.

Момичетата от рода Калхун. Всички заедно и всяка една поотделно образуваха картина, от която на всеки мъж би му спрял

дъхът. Високи, тънки и дългокраки, те седяха, стояха прави или вървяха нервно из стаята.

Сузана бе с гръб към прозореца, така че последните лъчи на пролетното слънце образуваха ореол около косата ѝ. Би могъл да каже, че бе спокойна, ако в очите ѝ не се четеше някаква тъга.

Другата, полегнала върху дивана, определено бе спокойна. Ала в никакъв случай заспала, както изглеждаше на пръв поглед. Носеше дълга пола на цветя, която стигаше чак до босите ѝ крака и го разглеждаше през полупритворените си клепачи със замечтани очи, докато прибираше с ръка водопада от дългата си до кръста червена коса.

Още една седеше изправена на стола и сякаш всеки миг щеше да побегне като кошута при звука на камбаната, която само тя чуваше. Стройна, елегантна и студена, погледнато отстрани. Очите ѝ не бяха нито замечтани, нито тъжни, само може би малко пресметливи.

И накрая Кейти. Седеше до каменната камина с подпряна на ръце брадичка, като някаква съвременна Пепеляшка. Но при неговата поява бързо стана и, както му се стори, заплашително взе ръжена и започна да бърка огъня. Това не беше жената, която щеше да седи и да чака принца. Помисли си, че би го ударила здраво през пищялките или някъде, където още повече боли, ако се опиташе да ѝ предложи да премери стъклената пантофка на крака ѝ.

— Дами — рече той, без да откъсва очи от нея. Не устоя на изкушението да покаже, че вече я познава и леко кимна в нейна посока. — Катрин.

— Нека да ви представя — бързо се намеси Сузана. — Трентън Сейнт Джеймс, моите сестри Лайла и Аманда. Защо да не ви приготвя нещо за пиене, докато...

Краят на изречението бе заглушен от войнствени индиански викове и топуркащи крачета. Алекс и Джени влетяха в стаята като вихрушка. Просто беше въпрос на лош късмет, че Трент стоеше точно на пътя им.

Врълетяха отгоре му като стенобитно оръдие и го събориха на дивана върху Лайла.

Тя само се засмя и каза, че е очарована да се запознае с него. Макар и по този начин.

— Извинете... — Сузана хвана децата за яките и му се усмихна.
— Добре ли сте?

— Да — той се пооправи и стана.

— Това са моите деца, Бедствие и Напаст — обгърна ги нежно с ръце. — Извинете се.

— Извинявайте — казаха в един глас те. Алекс, който бе малко по-висок от сестра си, го погледна изпод кичур тъмна коса. — Не ви видяхме.

— Така е — допълни Джени и се усмихна. Сузана реши да остави лекцията за това, как се влиза в стая, за когато останат насаме, и ги побутна към вратата.

— Вървете при леля Коко и вижте дали е готова вечерята. Хайде!

Преди още някой да е осъзнал думите ѝ, хлапетата изчезнаха. След тях остана само тътен и отдалечаващ се кикот.

— О, Боже! — промърмори Аманда в чашата си. — Чувате ли? Тя бие звънеца!

— Значи ще ядем — ако имаше нещо, заради което Лайла би се разбързала, това бе храната. Тя стана и пхна ръка под мишницата на Трент. — Ще ви вода. Я ми кажете, Трент, какво е мнението ви за астралното привличане?

— Ами... — той хвърли бърз поглед през рамо и видя как Кейти доволно се хили.

Леля Коко бе надминала себе си. Лиможкият порцелан блестеше. Всичко, което бе останало от сребърните прибори за храна, подарени на Бианка и Фъргюс Калхун за сватбата, също бе на масата. Под фантастичната светлина на прекрасния свещник „Уотърфорд“ всичко изглеждаше приказно.

Преди някоя от племенниците ѝ да се бе опомнила, лелята поведе разговор.

— Обикновено вечеряме така, Трентън. Някак си по-уютно е. Надявам се, че стаята ви е подходяща.

— Чудесна е, благодаря — всъщност беше голяма като хамбар и с дупка в тавана колкото юмрук. Ала леглото бе широко и меко като облак. А гледката бе зашеметяваща. — От прозореца се виждат някакви острови.

— Таралежовите острови — обясни Лайла и му подаде сребърната кошничка с хляба.

Коко наблюдаваше като ястреб всички присъстващи. Търсеше някакъв знак. Нещо, което да ѝ подсказе зараждането на връзка.

Лайла явно флиртуваше с него, но на това не можеше да се разчита. Лайла флиртуваше с всички мъже, а сетне не им обръщаше внимание. Не повече, отколкото на момчето, което подрежда стоките в магазина.

Не, тук нямаше никаква искра. Значи Лайла отпада, остават другите три.

— Трентън, знаете ли, че Аманда също е в хотелския бизнес? Ние много се гордеем с нея. Тя е, така да се каже, истинска бизнес дама.

— Просто съм помощник-управител в хотел „Бей Уотч“, долу в селото — обясни Аманда, а усмивката ѝ бе едновременно приятелска и студена. Същата, с каквато би обслужила някой закъснял турист в извънработно време. — Не е от мащаба на вашите хотели, ала имаме доста работа през сезона. Чух, че сте прибавили към веригата си „Сейнт Джеймс“ в Атланта и подземен търговски комплекс.

Коко се чумереше, докато те обсъждаха хотелите. Тук пък нямаше и следа от искра, дори най-малък намек. Когато Трентън ѝ подаде ментовото желе, ръцете им се срещнаха. Но не последва задъхана пауза, нито пък обмяна на погледи. Аманда вече бе привършила разговора си с него и се заливаше от смях с малката Джени, докато бършеше устата ѝ от млякото.

А, ето на, оттук може би щеше излезе нещо, тържествуващо си рече леля Коко, когато Трентън се усмихна разбиращо на Алекс, защото момчето заяви, че брюкселското зеле не струва и не е вкусно. Значи имаше слабост към децата.

— Никой не те кара да го ядеш — каза Сузана на сина си, а той започна да рови с вилица из картофите, за да провери дали нещо зелено не е останало скрито между тях. — Лично аз винаги съм мислела, че ми прилича на изсушени глави.

— Но те са точно такива! — сравнението явно много се хареса на хлапето. То веднага бодна една главичка, сложи я в устата си и се захили. — Аз съм канибал. Уау-у-у!

— Той е много мило момче — намеси се Коко. — Сузана така добре ги възпитава. Тя има лека ръка както за децата, така и за цветята. Градината е нейно дело.

— Уау-у-у — отново извика Алекс и налага още една въображаема сушена глава.

— Заповядай, малко чудовище — каза Кейти, като прехвърли в чинията му своите зеленчуци. — Тук има цяла дузина бели мисионери.

— И аз искам — не остана по-назад Джени и се усмихна на Трент, който ѝ прехвърли своята част от гарнитурата.

Коко сложи ръка на сърцето си. Кой би помислил! Нейната Катрин. Бебето на всички бебета!

Докато разговорите на масата продължаваха, старата дама седеше и не смееше да диша. Защото когато Трент поглеждаше нейното малко момиченце, а и тя него, във въздуха не прескачаха искри. Не, той направо съскаше от напрежение.

Кейти бе намръщена, ала всъщност страстно намръщена. А Трент се усмихваше глупаво, но определено влюбено, реши Коко.

И както си седеше и гледаше как Алекс се наслаждаваше на главите си, а Лайла и Аманда спореха за възможността дали има живот на други планети, леля Коко почти чуваше мислите, които си обменяха Кейти и Трент.

„Арогантно, надуто копеле.“

„Невъзпитана, заядлива кучка.“

„За кого се мисли, седнал на масата така, сякаш вече е негова собственост!“

„Нещастница, липсва ѝ индивидуалност.“

Коко им се усмихна нежно, а в ушите ѝ вече звучеше сватбеният марш. Като генерал, който построява внимателно стратегията на битката, тя изчака кафето с десерта и задейства следващия си тактически ход.

— Кейти, защо не покажеш на Трентън градината?

— Какво? — погледна я племенницата ѝ, като в същото време водеше приятелска битка с Алекс за последното парче кейк.

— Градината — повтори Коко. — Няма нищо по-хубаво от малко свеж въздух след вечеря. А цветята на лунна светлина са просто неописуеми.

— Нека Сузана му ги покаже.

— Извинявай, ала не мога — отвърна Сузана, която държеше полузаспалата Джени в скута си. — Ще трябва да заведе тези разбойници да се измият и ще ги сложи да спят.

— Не знам защо... — Кейти спря, като видя погледа на леля си.
— Добре, де. — Стана и каза на Трентън, без да го погледне дори: —
Хайде, елате.

— Беше чудесна вечеря, Коко. Благодаря.

— Удоволствието бе изцяло мое — усмихна се лелята. Вече си
представяше шепот в тъмнината, целувки, откраднати ласки. —
Градината ще ви хареса.

Трент излезе на терасата и видя Кейти да потропва недоволно с
крак.

Май е време някой да даде урок по възпитание на малката
зеленоока вещица, помисли си той.

— Нищичко не знам за цветята — подзе тя.

— Както и за обикновената учтивост.

Брадичката ѝ подскочи.

— Слушай какво, приятелче!

— Не, ти слушай! — ръката му сграбчи нейната. — Хайде да се
поразходим. Децата може още да не са заспали, а аз не искам да чуят
това, което имам да ти кажа. Не е за детски уши.

Беше по-силен, отколкото си бе представяла. Повлече я със себе
си, без да обръща внимание на проклятията, която сипеше през зъби.
Слязоха от терасата на лъкатушешката пътека, която обикаляше около
къщата. Нарциси и зюмбюли цъфтяха покрай нея.

Трентън спря чак при беседката. Глицинията, която се виеше по
нея, още не бе цъфтяла. Кейти не бе съвсем сигурна дали чува шума на
морето или собствения си пулс.

— Да не си посмял повече да направиш това! — Тя разтърка с
ръка мястото, където пръстите му бяха оставили следа — може да
влачиш хора из Бостън, но не и тук. Тук няма да позволя да се държиш
така!

Трентън не отговори веднага. Опитваше се да успокои
собственото си дишане.

— Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че нямам навика
да влача никого със себе си.

— Много добре знам кой си.

— Така ли? И кой? Безчувственият тип, който ограбва вдовици и
сираци? Време е да пораснеш, Кейти.

— Виж какво! Разглеждай си градината сам. Аз се прибирам.

Той препречи пътя ѝ. На лунната светлина очите ѝ бляскаха като на котка. Когато вдигна ръка да го измести от пътя си, той хвана китките ѝ. В последвалата кратка схватка Трент отбеляза, че кожата ѝ бе свежа, хладна и мека като коприна.

— Не сме свършили още — едва сдържаше гласа си спокоен и учтив. — Ще трябва да се научиш, че когато си невъзпитана и неоправдано обиждаш, трябва да плащаш.

— Искаш да се извиня ли? — изсъска Кейти. — Е, добре. Извинявай, обаче нямам какво да ти кажа, освен нещо грубо и обидно.

Той се усмихна, което изненада и двамата.

— Остър камък си ти, Катрин Колин Калхун. Сам се чудя защо се опитвам да бъда умерен.

— Умерен? — не го просъска, ала ако човек можеше да бъде убит с глас, Трентън трябваше вече да бъде мъртъв. — На това ли му викаш умерен? Да ме дърпаш и влачиш, да ме малтретираш...

— Ако това наричаш малтретиране, значи водиш много скучен живот.

Цветът ѝ стана тъмнорозов.

— Моят живот не те засяга.

— И слава Богу!

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Мразеше се, защото пулсът ѝ биеше като луд и той сигурно го усещаше.

— Ще ме пуснеш ли?

— Само ако обещаеш, че няма да избягаш — Трентън си представи как я преследва и картината бе едновременно вълнуваща и привлекателна.

— Никога не бягам, от когото и да е.

— Истинска амазонка — промърмори той на себе си, но я пусна.

Само бързите рефлексии го спасиха от насочения към носа му юмрук.

— Трябваше да го очаквам. Ти изобщо можеш ли да разговаряш спокойно?

— Нямам какво да си говоря с теб — беше ядосана на себе си. Първо, защото не успя да се въздържи да не го цапне и второ, защото не можа да го уцели. — Ако искаш да си говориш с някого, леля Коко е на твое разположение. — Сърдита, Кейти се упъти към малка каменна

пейка в беседката. — А най-добре ще направиш, ако се върнеш в Бостън и изпратиш някой от подчинените си.

— Това мога да направя по всяко време — поклати глава Трент и седна до нея.

Наоколо цъфтяха азалии и здравец. Това трябваше да е едно спокойно и тихо място, изпълнено с мир и тишина. Ала както седеше, вдъхвайки сладкия аромат на пролетните цветя, примесен с тръпчивия, солен мирис на море, и слушаше как някаква нощна птица вика своята половинка, той си помисли, че дори на най-разгорещения директорски съвет не му е било толкова напрегнато.

— Чудя се откъде си си съставила толкова високо мнение за мен — и защо, довърши на ум мисълта си Трентън.

— Ти се изгърси тук...

— Поканиха ме.

— Не и аз. Пристигна с огромната си кола и луксозен костюм, готов да пометеш дома ми изпод краката.

— Дойдох само да разгледам някаква собственост. Никой, най-малкото аз, няма намерение да те насилва да продаваш.

Но това не беше вярно, помисли си Кейти нещастно. Имаше хора, които щяха да ги накарат да продават. Онези, които събираха данъците, сметките. Ипотеката, която бяха принудени да направят.

Всъщност всичките си страхове и раздразнение тя изливаше върху мъжа до себе си.

— Знам ги тези като теб. Раждате се богати и се мислите за повече от обикновените хора. Единствената цел в живота ви е да печелите още повече пари, без значение дали някой ще бъде наранен или стъпкан. Имате огромни къщи и любовници на име Фоун.

Той едва успя да потисне смеха си.

— Никога не съм познавал жена на име Фоун.

— Има ли някакво значение — тя стана и тръгна по пътеката. — Кики, Ванеса, Ава, все едно.

— Щом казваш... — като я гледаше, обляна от лунната светлина, Трентън си помисли, че изглежда великолепно. Като бял огън. Кейти определено го привличаше. Идеше му да скочи и да я сграбчи. Ала не помръдна. Беше дошъл тук работа да върши. А тази Кейти Калхун бе най-големият препъникамък на пътя му.

Така че трябваше да бъде търпелив, хитър и да постави капана както трябва.

— И откъде знаеш толкова много за типове като мен?

— Сестра ми беше женена за един такъв.

— Бакстър Дюмон.

— Познаваш ли го? — тя поклати глава и пъкна ръце в джобовете си. — Ама и аз задавам едни въпроси! Сигурно всяка сряда играете голф заедно.

— Не. Познавам бегло семейството му. Жалко, че сестра ти се разведе с него.

— Той превърна живота ѝ в ад, разруши самочувствието ѝ, а накрая я заряза с децата заради някаква си малка френска кукличка. И понеже е голям адвокат от известна адвокатска фамилия, сестра ми не получи нищо, освен децата и мизерната ежемесечна издръжка, която обикновено закъснява.

— Съжалявам за това, което е станало — Трентън също стана. Гласът му вече не бе рязък. — Бракът много често е една от най-неприятните сделки. Но поведението на Бакстър не означава, че всяка по-известна бостънска фамилия е неморална и неетична.

— Като ги гледам, за мен всички са еднакви.

— Значи трябва да промениш мястото, от което гледаш. Ала ти не искаш, защото си изключително твърдоглава и имаш непоколебимо мнение.

— Защото съм достатъчно умна, за да виждам по-далеч от носа си.

— Но ти не знаеш нищо за мен! Ти не ме хареса, още преди да научиш името ми.

— Не ми харесаха обувките ти.

— Моля? — Той изненадано спря.

— Много добре чу — Кейти обгърна раменете си с ръце и почувства, че ѝ става смешно. — Не ми харесаха обувките ти. — Хвърли му закачлив поглед и добави. — И все още не ми харесват.

— Е, това обяснява всичко.

— Освен това не ми хареса и вратовръзката ти — тя посочи с пръст, като не забеляза пламъчето, което проблесна в очите му. — И лъскавата ти писалка. — Пръстът ѝ се заби в плата на ризата му.

Той огледа скъсаните на коленете ѝ джинси, тениската и протритите ботуши.

— И всичко това от устата на един явно голям експерт по модата.

— Ти просто не си на мястото си тук, господин Сейнт Джеймс.

Той направи една стъпка и се приближи до нея. Кейти се усмихна предизвикателно.

— А ти предполагам, че се обличаш като мъж, защото не знаеш как да се държиш като жена.

Това, разбира се, бе преувеличено, ала не можеше да устои на изкушението да я ужили. Ударът увеличи възбудата ѝ.

— Само защото се защитавах, вместо да падна в краката ти, не значи, че съм по-малко жена.

— Така ли наричаш поведението си? — Трент постави ръце на раменете ѝ. — Защита?

— Точно така. Аз... — тя спря, защото я притегли към себе си.

Телата им се докоснаха. Той видя объркване и смущение в очите ѝ.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Проверявам теорията — Трент спря очи на устните ѝ. Бяха сочни и леко отворени. Много изкусителни. Защо не беше го забелязал досега? Тази голяма приканваща уста бе непреодолимо привлекателна.

— Да не си посмял! — Кейти си мислеше, че гласът ѝ е твърд и заповеднически. Всъщност прозвуча като дихание.

— Ти да не би да се страхуваш? — той се наведе още повече.

Въпросът само я накара да се стегне.

— Разбира се, че не. Просто не съм свикнала да ме целуват побеснели, лигави невестулки.

Започна да се дърпа, но с това още повече усложни положението си. Сега вече ръцете му я обгръщаха плътно, устните им бяха на едно ниво, чувстваше горещия му дъх. Трент изглежда нямаше намерение да я целуне, поне до момента, в който хвърли последната обида в лицето му.

— Никога не знаеш кога да спреш, Катрин. И това е недостатък, който ще ти донесе много неприятности, повярвай ми. Като се започне от този момент.

Не очакваше, че устните му са толкова горещи, твърди и жадни. Мислеше си, че целувката му ще бъде мека и лигава. Такава, която

лесно ще забрави, на която лесно ще устои. Беше сбъркала. Да го целува беше все едно да потъва в разтопено горещо сребро. Когато се опита да си поеме дъх, Трентън задълбочи натиска, прокара езика си дълбоко в устата ѝ, засмука устните ѝ без милост. Тя се опита да се откъсне, ала успя само да промени ъгъла. Ръцете ѝ, които уж се опитваха да го бият, неочаквано се плъзнаха по врата му.

Той мислеше само да ѝ даде малък урок. За това, което бе забравила. Знаеше, че някои жени като нея, могат да бъдат силни и нежни, вълнуващи и дразнещи едновременно. Но най-неочаквано, като вълните, които се разбиваха далече долу в скалите, Трент бе зашеметен от изненада. И от желанието, което го обзе.

Звездите се отразяваха в кожата ѝ, от устните ѝ струеше лунен прах. Чу се да стене. О, Боже, като първия глупак, помисли си той.

Вдигна глава и я тръсна, сякаш да прогони мъглата, която бе обгърнала мозъка му. Можеше да види очите ѝ, вперени в неговите, тъмни и ослепителни.

— Извинявай — засрамен от постъпката си, я пусна. — Това не влизаше в програмата.

Кейти не каза нищо. Просто не можеше. В главата ѝ се блъскаха объркани чувства. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Само махна с ръка, което го накара да се почувства като малко, нищожно животинче.

— Катрин! Повярвай... Това не ми е навик — Трентън спря и преглътна трудно. Какви ги говореше! Та той всъщност искаше отново да я целува!

Искаше да целува дъха ѝ, нея цялата, така, както стоеше пред него безпомощна и объркана. И страшно красива.

— Ужасно съжалявам. Няма да се повтори.

— Може ли да ме оставиш сама?

Никога досега не беше се чувствала толкова опустошена. Изчерпана. Празна. Този мъж бе отворил някаква врата към неизвестен, тайнствен свят. И изведнъж я бе затръшнал с все сила в лицето ѝ.

— Добре.

Трябваше да потисне инстинктивното си желание да докосне косата ѝ. Вместо това се обърна и тръгна към Замъка. Когато погледна назад, я видя да стои на скалата, там където я остави, загледана в сенките. Луната я обливаше с призрачната си светлина.

„Името му бе Кристиян. Ходех отново и отново при скалите, само да го зърна и разменя няколко думи с него. Казвах си, че го правя, защото ме интересува изкуството му, а не той самият. Може би беше истина. Трябваше да бъде.

Аз съм омъжена жена. Имам три деца. И въпреки че Фъргюс не е мъжът на моите момински мечти, той е добър баща и понякога дори е мил. Ала вероятно една съвсем мъничка частица в мен все още смята, че не биваше да се съглася с настояването на родителите си да се омъжа за него. Това според тях бе един подходящ и сполучлив брак.

Глупости! Всичко свърши още преди четири години.

Не е лоялно да сравнявам Фъргюс с мъж, когото почти не познавам.

Само тук, в личния си дневник, мога да си го позволя. Докато Фъргюс мисли само за бизнес, само за сделки и долари, Кристиян говори за мечти, видения и поезия.

Сърцето ми е зажадняло за поезия.

Докато Фъргюс, със своята студена и нехайна щедрост ми подари изумруди за раждането на Итън, Кристиян ми даде полско цвете.

Запазих го, като го сложих между тези страници. Колко по-добре бих се чувствала, ако можех да се закича с него, а не със студените и тежки скъпоценни камъни.

Ние не говорим за нищо лично, нищо интимно. Нищо, което може да се стори някому неприлично. Но знам, че е така. Начинът, по който той ме гледа, усмихва се и ми говори, е неприличен. Начинът, по който аз го гледам през ярките слънчеви следобеди, когато децата спят, не е най-приличното поведение от страна на една омъжена жена. Сърцето ми забива ускорено всеки път, когато го видя. И това също не е прилично.

Днес седнах на скалите и наблюдавах как под четката му оживяват тези розови и сиви скали, това синьо, синьо море. Имаше една лодка, която се плъзгаше по повърхността на водата и изглеждаше така самотна. За миг си представих, че двамата с него сме в нея, с лица, обърнати към вятъра. Не знам защо, ала когато този образ се запечата в мен, чист и ясен, аз го попитах как се казва.

— Кристиян — отвърна той. — Кристиян Брадфорд. А вие сте Бианка.

Как само произнесе името ми! Никой по-рано не беше го произнасял така. Няма да го забравя.

Несъзнателно си играех с дивата трева, която растеше в пукнатините на скалите. И без да смея да вдигна очи, го попитах защо жена му не го придружава. Защо никога не идва да види как рисува.

— Нямам жена — рече той. — А изкуството е единствената ми любов.

Кой знае защо, сърцето ми подскочи радостно при тези думи. Не трябваше да се усмихвам. Но се усмигнах. И той отвърна на усмивката ми. Ако съдбата ми бе тръгнала по друг път, ако можеше да върна по някакъв начин времето, бих могла да го обичам.

Сигурно щях да го обичам.

Сякаш и двамата чувствахме едно и също. Започнахме да си говорим за разни незначителни неща. Ала когато станах, защото вече беше време да се прибирам, той се наведе и откъсна малко златножълто цветенце, което закичи в косата ми. За миг пръстите му докоснаха лицето ми, а очите му потънаха в моите. Сетне се отдръпна и ми каза довиждане.

Сега седя и пиша. Намалила съм светлината на лампата.

Зад вратата чувам гласа на Фъргюс, който дава нареждания на камериера си. Тази нощ той няма да дойде при мен и аз съм му благодарна. Родих му три деца — две дъщери и син. Осигурявайки му наследник, аз изпълних задълженията си и той вече не вижда честа нужда да посещава леглото ми. За него аз съм, както и децата, задължително присъствие. Трябва да бъде добре облечена, възпитана, със светски маниери, за да ме представя, когато е необходимо, като добро вино, на гостите си. Това е напълно достатъчно.

Какво повече мога да искам! Той ми е осигурил добър живот, трябва да съм доволна.

Може би бях до деня, в който за пръв път това лято отидох на скалите.

И така, тази нощ ще спя сама и ще мечтая за мъжа, който не ми е съпруг.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато човек не може да спи, най-добре е да стане. Това си каза Кейти, като седна в кухнята и загледа изгрева на слънцето, пиейки втора чаша кафе.

Главата ѝ бе пълна с проблеми. Сметки, „олдсмобила“ в сервиза, с който щеше да се заеме тази сутрин, пак сметки, час при зъболекаря. И още сметки. Трентън Сейнт Джеймс бе доста назад в списъка ѝ. Някъде между вероятния кариес, който зъболекарят щеше да открие, и пробитото гърне на колата.

Със сигурност безсънието ѝ не бе причинено от него. А целувката му, хм, тази направо смешна случка, защото само така можеше да определи случилото се, не заслужаваше дори за миг да ѝ обръща внимание.

И все пак доста често през тази безсънна нощ се бе връщала към нея.

Държа се така, сякаш никога преди това не беше се целувала. Което, разбира се, не беше вярно.

Първият, който залепи влажната си уста към нейната след танца на Св. Валентин, бе Денис Диспоре. Естествено, между неговия нещастен, макар и искрен опит, и главозамайващата целувка на Трентън нямаше нищо общо.

Което доказваше, реши Кейти, отпивайки от кафето, че Трентън бе прекарал голяма част от живота си, целувайки жени. Много жени. Лоша работа! Но имаше и един задоволителен аргумент. Мъже като него не знаеха как да се борят честно, с остроумие и благородна ярост. Те бяха научени да побеждават, независимо по какъв начин.

Е, да, ала това му вършеше работа, рече си тя, като прекара пръст по устните си. По дяволите и той, и коня му, както се казва. Защото му вършеше работа по един очарователен начин. Защото за един кратък, вълнуващ миг, Кейти бе почувствала нещо прекрасно. Нещо много повече от натиска на устните му върху нейните и прегръдката на ръцете му.

И това бе вътре в нея, дълбоко под паниката и удоволствието, скрито зад трепета на усещането. Ярко, топло, златисто, като светлината на лампа в бурна нощ.

Сетне Трентън изгаси лампата с един замах и я остави пак сама в тъмнината.

Можеше да го мрази дори само заради това, помисли си нещастно тя, ако не го мразеше за друго.

— Хей, бибчо! — Лайла се появи в кухнята облечена с късите панталонки, с които обикновено работеше в градината. Буйната ѝ коса бе сплетена на спретната плитка. На ушите ѝ висяха кехлибарени топки. — Много си подранила!

— Аз ли? — Кейти забрави проблемите си, изненадана от появата на Лайла. — Ти моята сестра ли си, или нейният дух?

— Ти ще кажеш.

— По-вероятно е второто. Лайла Калхун никога не става преди осем, което е точно двадесет минути преди да изхвърчи от къщи, за да стигне с пет минути закъснение на работа.

— О, Боже, не обичам да бъда такава пророчица. Хороскопът ми показва, че тази сутрин ще стана рано и ще се наслаждавам на изгрева и заяждането на сестра си. — Лайла завря глава в хладилника.

— И какво, позна ли? — попита Кейти, докато тя се настани на масата с бутилка студена сода и парче кейк.

— Дотук всичко — Лайла отхапа от кейка. — А ти защо си подранила?

— Не можах да спя.

— Да нямаш проблеми с неканения ни гост?

Кейти намръщи нос и си взе една череша от чинията.

— Подобни типове не ме притесняват.

— Подобни типове винаги притесняват жените. Те за това са родени. И слава Богу. Тъй че... — Лайла вдигна крака и ги сложи на свободния стол. Кранчето на чешмата капеше, но тя обичаше този звук. — Изплюй камъчето. Казвай какво се случи?

— Не съм казала, че се е случило нещо.

— Не е необходимо да го казваш. То е написано на лицето ти.

— Просто не ми харесва присъствието му тук. Това е всичко — Кейти стана и остави чашата си в мивката. — Имам чувството, че вече ни е изгонил от къщата. Знам, че трябва да обсъдим евентуална

продажба, ала всичко ми изглежда като някакъв много дълъг и неясен път. — Тя се обърна към сестра си. — Лайла, ти какво смяташ да правиш?

— Не знам — очите ѝ потъмняха. Това бе едно от нещата, за които не спираше да се тревожи. Домът и семейството, те бяха нейната слабост. — Можем да продадем някои от кристалните сервизи и от среброто.

— Това ще разбие сърцето на леля Коко.

— Знам. Но можем да го направим неусетно, парче по парче. Или пък отведнъж. Мразя да го казвам, ала ще трябва да помислим сериозно и практично.

— А хотелът?

Лайла само сви рамене.

— В това отношение нямам особено дълбок морален проблем. Къщата е била построена от лудия Фъргюс, за да посреща цели орди от гости и армия от сервитьори да тичат насам-натам, като сервират храна и оправят легла. Струва ми се, че превръщайки се в хотел, ще възвърне първоначалното си предназначение — тя въздъхна тежко, като видя физиономията на сестра си. — Знаеш, че я обичам, точно колкото теб.

— Знам.

Това, което Лайла не каза бе, че продажбата ще разбие сърцето ѝ, но е готова да го направи за доброто на семейството.

— Ще дадем на блестящия господин Сейнт Джеймс няколко дни, сетне ще свикаме семейния съвет — продължи с окуражителна усмивка тя. — Четирите заедно ще решим и мисля, че няма да сбъркаме.

— Дано да си права.

— Скъпа, аз винаги съм права. Това е моят кръст, който трябва да нося — Лайла отпи глътка студена сода. — А сега защо не ми кажеш какво те измъчва цяла нощ?

— Вече ти казах.

— Не — Лайла вдигна заплашително вилицата си, като копие. — Не забравяй, че знам всичко и виждам всичко. А това, което не мога да видя, откривам. Така че изплюй камъчето.

— Леля Коко ме накара да го изведа в градината.

— Това го знам — изхили се Лайла. — Тя е стар дявол. Просто чета мислите ѝ. Подредила е един романс. И какво стана?

— Сбихме се.

Лайла кимна, като направи жест да продължава.

— Добър старт. Заради къщата ли?

Кейти започна да чисти филодендрона от изсъхнали листа.

— И заради нея. И за разни други неща.

— Като например?

— Имената на любовниците му. Известни бостънски фамилии.

— Страхотен аргумент за спор. Един от любимите ми. И после?

Кейти пхна ръце в джобовете си.

— Той ме целуна.

— А, историята става интересна — тя бе наследила от леля си Коко любовта към клюките. Затова заинтригувано подпря брадичка и се приготви да слуша. — И какво? Забелязах, че има страхотно чувствена уста.

— Ами че тогава целувай си го ти!

Лайла помисли малко и поклати глава с известна доза съжаление.

— Не, независимо от страхотната му уста, не е моят тип. Но тъй като ти вече си се целувала с него, я кажи как беше? Добър ли е?

— Да — неохотно призна Кейти. — Ти сигурно това би казала.

— И колко му даваш по скалата от едно до десет?

Кейти се разкикоти.

— Да ти призная, в оня момент не мислех за оценки.

— Става все по-добре и по-добре — Лайла облиза вилицата си.

— И тъй, той те целуна и беше чудесно. А после?

Кейти въздъхна.

— После ми се извини.

Лайла я загледа изненадано и бавно остави вилицата.

— Какво-о-о?

— Извини ми се. Много любезно за неочакваното си поведение и обеща повече да не се повтаря — Кейти смачка сухите листа в ръката си. — Какъв е този мъж, дето си мисли, че трябва да се извини, след като е оставил една жена без дъх?

Лайла само поклати глава.

— Според мен има три възможности. Или е страхлив негодник, или е прекалено възпитан и учтив, или не може да мисли рационално.

— Май че е първото.

— Хм — Лайла забарабани с пръсти по масата. — Може би трябва да му направя хороскоп. Да знаеш случайно кога е роден?

— Каквото и да покажат звездите, продължавам да настоявам за първото — Кейти заобиколи масата и целуна сестра си по бузата. — Благодаря ти. Трябва да вървя.

— Слушай! Той има хубави очи. Особено когато се усмихва.

Трент не бе особено весел, когато все пак успя късно следобед да се измъкне от Замъка. Леля Коко настояваше да му покаже всичко. Всяко влажно и прашно местенце от къщата, а после му отне цели два часа със стари семейни снимки и албуми.

Беше му забавно да гледа бебешките снимки на Кейти, да проследи, благодарение на обектива на фотоапарата, израстването ѝ от хлапе до жена. Тя бе невероятно сладка със смешните си миши опашчици и изпадали предни зъби.

През втория час в главата му зазвъня предупредителен звънец. Коко бе започнала съвсем неуловимо да го омотава с приказките си за сватби, деца, поколение. Едва тогава Трентън осъзна, че зад влажните, ласкави очи на лелята се крие остър, пресметлив ум.

Тя не се опитваше да продаде къщата, а да му пробута някоя от племенниците си. И явно Кейти бе на първа позиция, а той бе избран като най-перспективния играч в търга.

Е, жените от рода Калхун се бяха оказали в трудно положение. Щеше да се наложи да потърсят някъде другаде пазар за женихи, за да открият подходящия кандидат, Бог да му е на помощ!

А той, Сейнт Джеймс, щеше да получи къщата, закани се на ум Трент. Без каквито ѝ да е брачни вериги или булчински воали.

Запали рязко колата и тръгна към селището, разядосан, но не бесен. Когато се хвана, че си говори сам обаче, реши че му трябва една по-дълга и успокоителна разходка. Може би до Националния парк Акадия, където Лайла работеше като специалист по биология. Разделяй и владей, каза си Трентън. Щеше да потърси всяка една от тях на работното ѝ място и да раздрънка красивите вериги, които плетяха за него.

Лайла изглеждаше възприемчива. Всъщност сигурно всяка от тях бе, с изключение на Кейти. Аманда изглеждаше разумна. За Сузана бе сигурен, че е умерена.

Ала какво не бе наред със сестра номер четири?

Изведнъж осъзна, че бе подминал градината на Сузана и хотел „Бей Уотч“, където работеше Аманда. Караше право към сервиза на Кейти.

Точно така. Трябваше да започне с нея, най-бодливия трън. А когато си тръгнеше, тя повече нямаше да си прави никакви илюзии, че може да го вкара в мрежите на брака.

Ханк точно се качваше в камиона за пътна помощ, когато Трент спря и излезе от БМВ-то.

— Здравсти — младежът докосна шапка с два пръста. — Шефът е вътре. Бори се с една нагъната броня. Същински акордеон.

— Поздравления.

— Трябва ни нова каросерия. Сега, като почне сезонът, работата ще ни затрупа — Ханк тръшна вратата и подаде глава през прозореца, за да продължи разговора.

Кой знае защо, Трент изведнъж си даде сметка, че момчето е младо, около двадесетте, с широко, открито лице, силен източен акцент и буйна коса с цвят на слама, която стърчеше на всички страни.

— Отдавна ли работиш за Кейти?

— Откакто купи сервиза от стария Пит. Има-няма три години. Тъй, де, три години. Не искаше да ме вземе, докато не завърша гимназия. Много е странна.

— Така ли?

— Ами да, като ѝ влезе някоя муха в главата, няма спасение — той кимна към сервиза. — Много е крива днес. Да не ѝ се мяркаш пред очите.

— Това нещо необикновено ли е?

Ханк се изхили и пусна радиото по-силно.

— Само лае, без да хапе. Щото съм я виждал и да хапе. Един-два пъти.

— Ясно.

Когато Трент влезе в сервиза, Кейти се бе завряла до кръста под капака на един „седан“, стар модел. Радиото пак гърмеше, но този път тя поклащаше бедрата си в такт с музиката.

— Ако само... — изви глава и зърна вратовръзката му. Днес беше морскосиня. Нямаше нужда да вижда лицето на притежателя ѝ. Беше сигурна кой е. — Какво искаш?

— Нали се разбрахме, че ще смениш маслото.

— А-а-а! — Кейти размени мястото на свещите. Явно беше ги объркала в смущението си като го видя. — Добре, остави колата отвън и ключовете на седалката. Ще я оправя. До шест ще е готова.

— Винаги ли работиш така небрежно?

— Да.

— Ако нямаш нищо против, ще си задържа ключовете и ще ти ги дам, когато си по-малко разсеяна.

— Както искаш — изминаха две минути на оглушителна тишина, нарушавана единствено от предупрежденията по радиото за предстоящата буря. — Виж какво, ако смяташ да висиш тук, защо не вземеш да направиш нещо полезно? Влез и я запали.

— Кого да запаля?

— Колата, кого. Знаеш как, предполагам. Завърташ ключа, натискаш газта. Ще се справиш ли?

— Може би — не беше точно, което си мислеше, ала отиде и седна зад волана. Видя, че съседната седалка бе обърната напред и на пода имаше нещо розово и лепкаво. Сигурно дъвка. Пъхна ключа и го завъртя. Моторът запали и заръмжа, според него съвсем прилично. Но Кейти явно мислеше другояче.

Продължи да бърника нещо.

— Звучи добре — рече Трент.

— Не, прескача.

— Как успяваш да чуеш нещо при този шум?

— А ти как не го чуваш? Е, сега е по-добре — промърмори тя. — Много по-добре.

Учуден, той излезе и се надвеси над рамото ѝ.

— Какво правиш?

— Върша си работата — размърда се раздражено, сякаш я сърбеше между плешките. — Би ли се отместил, моля?

— Просто ми е любопитно — без да мисли, Трент постави ръка на гърба ѝ и я плъзна надолу. Кейти трепна нервно и изруга като моряк.

— Дай да видя — взе ръката ѝ, докато тя се опитваше да се дръпне.

— Нищо ми няма. Пусни ме, чуваш ли? Ако не ми се пречкаше, нямаше да се ударя.

— Стига си се дърпала и ми дай да видя. — Той я хвана здраво за китката и разгледа одраните кокалчета на пръстите. Под греста избиваше кръв, видът, на която го накара да се почувства виновен. — Трябва да направиш нещо.

— Само драскотина — „О, Боже, защо не си махне ръката от моята!“ — Това, което трябва да направя, е да си свърша работата.

— Не ставай глупава. Къде е аптечката?

— В банята. Мога и сама.

Без да ѝ обръща внимание, Трент се отправи към офиса, като я поведе със себе си.

— Трябваше само да ми оставиш ключовете.

— Нали аз съм виновен, че нарани ръката си. Значи нося отговорност.

— Искам да спреш да ме влачиш след себе си.

— Тогава върви с мен — той отвори вратата на малката баня, облицована с бели плочки. Без да обръща внимание на протестите ѝ, пусна водата и сложи ръката ѝ под струята. Размерите на банята ги принуждаваха да стоят съвсем близо един до друг. Трент взе сапун и много нежно започна да мие ръката ѝ.

— Раната не е дълбока.

— Нали ти казах, само драскотина.

— Може да се инфектира.

— Добре, докторе!

Като потисна резкия си отговор, той я погледна. Изглеждаше така сладка, с изцапани нос и нацупена муцунка като петгодишно хлапе.

— Извинявай — рече, без да се усети Трент и видя как ядът в очите ѝ се стопи.

— Грешката не беше твоя — тя отвори шкафчето над мивката, където бе аптечката, само и само да спре да се разтапя под погледа му. — Мога и сама, наистина.

— Ще завърша това, което съм започнал — Трент взе чантичката от ръцете ѝ и намери антисептичната паста. — Сигурно ще ти запари.

— Вече ми пари — Кейти издаде лек стон, докато той мажеше раната. Машинално се наведе, за да духне на пръстите си, докато в същото време той направи същото. Главите им леко се чукнаха. Със

свободната си ръка Кейти потърка удареното място и рече през смях.
— Не сме много в синхрон.

— Така изглежда — без да откъсва очи от нея, Трент задуха пръстите ѝ. В тези удивителни зелени очи май нещо проблясва, забеляза той. Страх, изненада, удоволствие, не знаеше. Не беше сигурен. Ала беше готов да заложил половината от състоянието си, че Кейти Калхун бе в пълно неведение относно романтичните кроежи на леля си.

Вдигна ръката ѝ към устните си, просто така, да пробва, и видя объркване в потъмнелите ѝ очи. Ръката ѝ омекна в неговата. Устните ѝ се отвориха, но нито звук не излезе от тях.

— Мисля, че ако ги целуна, ще ти мине — отбеляза Трент и ги целуна. Знаеше, че го направи, за да не целуне устните ѝ.

— Аз мисля... По-добре ще е, ако... — господи, тук е толкова тясно, помисли си объркано Кейти. И ставаше все по-тясно. — Сигурна съм, че всичко е наред.

— Трябва да се превържат.

— О, не...

— Иначе ще ги замърсиш — като се забавляваше на объркването ѝ, взе бинт и започна да я превързва.

Смятайки, че ще увеличи разстоянието помежду им, Кейти се завъртя. Трент я последва, като че танцуваха, и сега стояха лице в лице, един до друг. Той леко помръдна, нямаше място за друго движение, и гърбът му опря в стената.

— Боли ли?

Тя поклати глава. Не я болеше. Беше луда, мина ѝ през ума. Сигурно беше луда, щом сърцето ѝ биеше като парен чук, защото някакъв мъж превързваше с бинт одрасканите ѝ пръсти.

— Кейти, може ли да те питам нещо лично?

— Ами... — тя повдигна рамене и преглътна шумно.

— Какво точно ще правиш на колата ми?

Кейти видя смях в очите му и също се усмихна.

— Ще ти струва четиридесет и седем и петдесет.

— А! — бяха така близо един до друг, както предната нощ, когато се караха. Ала сега беше много по-приятно. — А ще напълниш ли радиатора ми?

— Разбира се.

— Значи си ми простила?

— Не съм казала такова нещо — вдигна вежди тя.

— Бих искал да размислиш — като държеше ръката ѝ между своите длани, Трент се притисна към нея. — Както виждаш, ако не ми простиш, ще ми бъде трудно да се противопоставя на изкушението и да съгреша отново.

Цялата почервеняла, тя се опря в стената.

— Не вярвам да съжаляваш и ей толкова за онова, което направи.

Той се замисли за миг, като я гледаше. Очите ѝ бяха широко отворени, а устните ѝ потръпваха.

— Боя се, че си права.

Кейти настръхна, разкъсвана между удоволствието и гнева и в този миг телефонът зазвъня.

— Трябва да се обадя.

Измъкна се като змия и изскочи от банята. Трентън я последва бавно, изненадан от самия себе си. Нямаше съмнение, че бе жертва на кроежите на леля си, както и той. Друга жена, някоя, която си бе намислила да го ожени за себе си, щеше да се усмихне или да се нацупи. Щеше да обвие с ръце раменете му. Но нямаше да стои с гръб, залепен за стената, сякаш срещу себе си има гърмяща змия. Нямаше да го гледа с тези големи, безпомощни очи и да заеква. И да бъде толкова невинно съблазнителна като нея.

Кейти грабна телефона, ала главата ѝ бе абсолютно празна. Стоя и гледа, без да вижда нищо през стъклената стена, около десет секунди, докато гласът в слушалката я върна в действителността.

— Какво? Да, аз съм, Кейти. Извинявай. Ти ли си, Фини? — въздъхна тя, докато слушаше какво ѝ говорят. — Отново ли си забравил фаровете? Сигурен ли си? Значи може би е стартера. — Прекара ръка през косата си и понечи да седне на бюрото, когато видя Трентън на вратата на офиса. Подскочи като ужилена. — Какво? Извинявай, би ли повторил? А-ха. Може да мина да я погледна на връщане към къщи. Около шест и половина. — Изкриви устни. — Добре. Знаеш, че си падам по раци. Обещавах, нали? Чао!

— Виж ти, автомонтър, който прави поправки по домовете. Нещо като обслужване по стаите.

— Грижим се за клиентите си — Кейти изпита леко облекчение. — Особено когато от отсрещната страна са ми отправили покана за

вечеря с раци.

Прозвуча доста предизвикателно, но той се опита да не му обърне внимание.

— Как е ръката ти?

Тя размърда пръсти.

— Ще се оправи. Ти защо не оставиш ключовете си на таблото?

— А ти защо никога не ме наричаш по име?

— Не е вярно. Наричам те.

— Да, ала само по фамилия. Никога не си ми казала Трент — той вдигна ръка, за да спре възражението ѝ. — Освен това, трябва да говоря с теб.

— Слушай, ако става дума за къщата, тук не е нито мястото, нито времето.

— Не е, съгласен съм.

— О! — Кейти го погледна изненадано и отново усети онова леко, неочаквано и нежелано бодване в сърцето. — Трябва да си свърша работата. Ще можеш ли да изчакаш, докато си вземеш колата?

Трент не беше свикнал да чака, за каквото и да е.

— Няма да ти отнеме много време. Искам да те предупредя относно плановете на леля ти, въпреки да вярвам, че не знаеш нищо за това.

— Леля Коко ли? Какви планове?

— Едни такива, свързани с букет от бели лилии и портокалови цветчета.

Лицето ѝ смени изражението си от объркано на засрамено.

— Брак? Сватба? Това е абсурд! Леля Коко няма намерение да се жени.

— Нямам пред вид нея като кандидатка за булка — той приближи, като не откъсваше очи от нейните. — А теб.

Смехът ѝ бе кратък, но изпълнен с искрено удивление. Тя седна на края на бюрото.

— Мен? Да се женя? Това се казва изненада! И за кого, ако не е тайна?

— За мен.

Смехът ѝ се стопи. Кейти се намести на бюрото. Когато отново заговори, гласът ѝ бе хладен, с леки нотки на гняв.

— За какво точно намекваш?

— За това, че леля ти, по свои собствени съображения, ме покани тук не за да разгледам къщата, а нейните четири, наистина много привлекателни племенници.

Лицето на Кейти преbledня, както когато много се ядосаше. Трентън вече знаеше това.

— Голи предположения! Гнусна обида!

— Обаче е факт.

— Вън! — тя гневно му посочи вратата. — Вън, махай се! Взимай си ключовете, колата и абсурдните обвинения и се махай!

— Млъкни и ме изслушай за минутка — той я хвана здраво за раменете. — Само една минута. И когато свърша, ако все още мислиш, че говоря смешни абсурди, ще си отида.

— Знам, че е така! Ти си арогантен и самомнителен. Ако си мислиш, че аз... Че имам някакви планове относно теб и...

— Не ти — поправи я Трентън, като я раздруса леко. — Твоята добра и загрижена леля. „Защо не покажеш на Трентън градината, Кейти? Цветята са така прелестни на лунна светлина.“ Не помниш ли?

— Тя просто се опитва да бъде учтива.

— В очите на слепите. Знаеш ли как прекарах сутринта?

— Хич не ме интересува.

— Напротив, интересува те. Разглеждах албуми — видя как гневът ѝ премина в объркване и продължи. — Дюзини и дюзини снимки. Ти си била много чаровно бебе, Катрин.

— О, Боже!

— И умно, и интелигентно, ако се вярва на леля ти. Сричала си още на три години.

Кейти издаде нечленоразделен звук.

— Нямах нито един кариес.

— Тя няма — едва прошепна Кейти. — Аз май че имам.

— Била си първа в класа по автомеханика. Използвала си по-голяма част от своя дял от наследството, за да купиш сервиза от работодателя си. Разказа ми, че си много разумна жена, която знае как да остане на крака. Освен това произхождаш от чудесно семейство и си добре възпитана. Чистокръвна.

— Като кобила! — промърмори Кейти, цялата червена.

— Ти го каза. Е, с твоя произход, ум и красота естествено би могла да си намериш най-подходящия съпруг. Когато си поискаш.

Тя вече не бе бледа, напротив цялата гореше.

— Само защото леля Коко се гордее с мен, не значи, че има намерение да те жени за мен!

— След като приключи с твоите добродетели, ми показа снимките ти. Някои от тях наистина са чудесни. Особено като бебе. Там все още не се заяждаш с никого.

— О, Боже!

Кейти затвори очи.

— Започна да ме разпитва за отношението ми към брака и децата. Направи някои доста явни намеци относно мъжете в моето положение, които се нуждаят от стабилна връзка със стабилна жена. Като теб.

— Добре, стига! Достатъчно! — тя отвори очи. — Леля Коко много често има планове за моето и на сестрите ми бъдеще. Обикновено неосъществими. Ала причината е, че ни обича и се чувства отговорна. Съжалявам, че те е поставила в неудобно положение.

— Не ти разказах всичко това, за да те упреквам или да те карам да се извиняваш — странно развълнуван, той пъкна ръце в джобовите си. Не знаеше къде да ги дene. — Мислех, че ще е най-добре, ако знаеш какво крои, преди... Е добре, де, преди нещо да излезе извън контрол.

— Как така да излезе извън контрол? — повтори Кейти.

— Или пък да остане неразбрано — по дяволите, ама че бъркотия. Щеше да е по-лесно, ако сложеше картите на масата. Никога друг път не беше се помайвал толкова дълго. — Е, след онази нощ осъзнах, че можеш да се защитаващ, в известна степен.

Кейти започна да потропва с пръст по коляното си.

Май че трябва да започна отначало, рече си Трентън.

— Аз вярвам в честността, Кейти, както в работата, така и в личните взаимоотношения. Миналата нощ, въпреки гнева и луната, ние... Бих казал, че загубихме контрол за момент — *но защо обяснението на онова, което бе станало, изглеждаше така неадекватно, глупаво, бледо?* — Не бих искал липсата на опит или кроежите на леля ти да доведат до неразбиране.

— Я чакай да видя дали съм те разбрала правилно. Ти смяташ, че понеже си ме целунал снощи и леля ми те е занимавала цяла сутрин с

бешките ми снимки, аз може би ще си навия на пръста на лудничавата идея да стана госпожа Сейнт Джеймс!

Объркан, той прекара ръка през косите си.

— Повече или по-малко. Мислех, че ще е по-добре или поне по-честно, ако ти кажа направо, така че всичко да е ясно. По този начин ти не би могла...

— Да си въобразя каквото и да е или да се възгордея?

— Не ми приписвай думи, които не съм казал.

— Как ли пък бих могла? То човек може ли да вземе думата от теб!

— По дяволите! — беше права и това го ядосваше. — Просто се опитвам да бъда честен с теб, за да няма недоразумения, когато ти кажа, че много ми харесваш.

Тя вдигна вежди, ала беше толкова бясна, че дори не забеляза как Трент се изненада от думите си.

— Добре, разбрах. Вероятно трябва да се разтопя от удоволствие.

— Просто се опитвам да ти обясня фактите.

— И аз ще ти изложа някои факти — Кейти сложи ръка на кръста си. — Ти не ме харесваш. Ти харесваш образа на съвършения и неотразим Сейнт Джеймс Трети. Фантазиите на моята леля, както ги наричаш, са в резултат на прекрасното й, пълно с обич сърце. Нещо, което ти едва ли можеш да разбереш. И дотолкова, доколкото съм намесена и аз, ще ти кажа, че не мога да прекарам и пет минути с теб, камо ли целия си живот. Ти може да унищожиш дома ми, но не и мен. — Тя си пое дъх и се почувства по-добре. — А ако дойдеш, пълзейки на колене, с диаманти колкото юмука ми, ще ти се изсмея в лицето. Това е положението. Сигурна съм, че ще намериш пътя обратно.

Кейти се обърна и тръгна към коридора. Той се намръщи, когато тя тръшна вратата.

— Ами, добре — промърмори Трент, като притисна ръце към очите си. — Сега поне уточнихме всичко.

ПЕТА ГЛАВА

Непоносим. Това бе думата, която най-добре му прилягаше, реши Кейти и до края на деня честичко си я повтаряше.

Когато се прибра у дома, къщата бе тиха и спокойна. Откъм салона се чуваха звуците на пиано. Затова се върна от стълбите и се запъти натам.

Беше Сузана разбира се, седнала пред стария клавесин. Тя бе единствена от четирите момичета, която бе вземала уроци и показала някакъв талант. Аманда беше прекалено нетърпелива, Лайла — мързелива, а тя самата... Погледна ръцете си. Пръстите ѝ бяха почерни от клавишите на пианото.

Но обичаше да слуша. Нищо друго не я очароваше и успокояваше така, както музиката.

Сузана, потънала дълбоко в себе си, въздъхна, когато заглъхна и последният акорд.

— Беше много хубаво — рече Кейти и целуна сестра си по косата.

— Загубила съм тренинг.

— По нищо не личи.

Сузана се усмихна, посегна да потупа сестра си по ръката и видя бинта.

— Какво си направила?

— Няколко драскотини.

— Почисти ли ги добре? Кога ти е правена инжекция против тетанус?

— Спокойно, мами. Всичко е наред. Ръката ми лъщи от чистота като тромпета на училищния оркестър, а тетанус ми правиха преди шест месеца — Кейти седна на един стол и се огледа. — Къде са другите?

— Децата, надявам се, вече спят. Я свий пръстите си.

Кейти въздъхна, ала се подчини. Сузана кимна успокоено и продължи.

— Лайла има среща. Манди преглежда някакви сметки. Леля Коко се оттегли преди няколко часа, за да си вземе вана и да си направи маска с краставици. На лицето.

— А той?

— Предполагам, че е в леглото. Минава полунощ.

— Така ли? — Кейти се усмихна. — Ти мен ли чакаше?

— Не — Сузана се разсмя. — Всъщност да. Поправи ли камиона на господин Фини?

— Фаровете му отново отказали. Имам чувството, че го прави нарочно, за да ходя и да му зареждам акумулатора — Кейти се облегна уморена назад. — Имаше раци и вино от глухарчета.

— Ако не беше толкова стар, че да ти бъде дядо, щях да си помисля, че те ухажва.

— Така си е. И аз много го харесвам. Пропуснах ли нещо?

— Леля Коко иска да направим сеанс.

— О, не!

Сузана прокара пръсти по клавиши, импровизирайки.

— Утре вечер. Веднага след вечеря. Настоява, че прабаба ни Бианка има да ни каже нещо важно. На Трент също.

— Че той какво общо има с тази работа?

Сузана я погледна право в очите.

— Ако решим да му продадем къщата, в известен смисъл ще наследи и нея, баба ни Бианка. Или поне нейния дух.

— А ние каним ли се да продадем къщата, Суз?

— Може би трябва да го направим.

Кейти започна да си играе с ресните на настолната лампа.

— Моят бизнес върви много добре. Бих могла да взема заем.

— Не!

— Но...

— Не позволявам — повтори Сузана. — Няма да рискуваш бъдещето си заради миналото.

— То си е моето бъдеще!

— И нашето общо минало — тя стана. Когато в очите на Сузана се появяха подобни пламъчета, дори Кейти знаеше, че няма смисъл да спори. — Знам колко много означава къщата за теб. И за всички нас. Възможността да се завърна тук след Бакстър, когато работите съвсем се объркаха, ми помогна да остана нормална. Всеки път, когато видя

Алекс и Джени да се пързалят по парапета, си спомням как и аз съм го правила. Виждам мама на пианото и чувам татко да ни разказва приказки пред камината.

— Тогава как може дори да си помислиш за продажба!

— Мога. Защото се научих да гледам действителността, дори тогава, когато е неприятна — Сузана погали Кейти по бузата. Деляха ги само пет години. А понякога ѝ се струваше, че са петдесет. — Знаеш ли, има моменти, когато с теб и около теб стават неща, които не можеш да промениш. Когато се случи подобно нещо, трябва да спасиш това, което е най-важно, и да продължиш напред.

— Ала къщата е важно нещо!

— И колко време мислиш, че ще успеем да я задържим?

— Можем да продадем литографиите, лиможкия порцелан, някои други дреболии.

— Така само ще отложим края — Знаеше прекрасно това състояние, беше го изпитала на гърба си. — Ако е дошло време да си отидеш, най-добре го направи с достойнство.

— Значи вече си взела решение?

— Не съм — Сузана въздъхна и седна. — Всеки път, като помисля, и го променям. Преди вечеря се разходихме с децата до скалите. — Тя се загледа през тъмния прозорец със замечтани очи. — Когато застанах там, когато гледах залива, почувствах нещо ужасно непоносимо. Нещо, което сякаш разби сърцето ми. Не знам кое е правилно, Кейти. Не знам кое е най-доброто. Но се боя, че знам какво трябва да се направи.

— Да, ала много боли!

— И мен ме боли.

Кейти седна до сестра си и сложи глава на рамото ѝ.

— Може би ще стане някое чудо!

Трент ги наблюдаваше от тъмния коридор. Не би искал да чуе разговора им. Не би искал да го е грижа за тях. Но ги чу и по неизвестни причини му стана мъчно. Съвсем тихо той се върна в стаята си.

— Деца — подзе леля Коко с глас, за който бе сигурна, че е върхът на любезността. — Защо не вземете да прочетете някоя хубава книга?

— Аз искам да играя на война! — Алекс разсече въздуха с въображаемата си сабя. — Ще се бия до последния човек.

О, Боже, това дете е само на шест години, помисли си Коко. Какво ли ще стане, когато стане на десет!

— Ето цветни моливи — продължи с надежда тя, като гледаше дъждовния следобед. — Можете да нарисувате някои хубави картинки. Ще ги окачим на хладилника и ще направим изложба.

— Бебешки занимавки — пресече я Джени.

„Боже, Боже, само на пет години и вече цинична!“

— Па-па-па! — Джени простреля Алекс с лазерната си пушка. — Уцелих те и вече си унищожен.

— Изобщо не съм ако искаш да знаеш, защото бях задействал защитното си поле.

— Да, да!

Двамата се гледаха с неприязън, каквато само децата изпитват едно към друго, ако се наложи да стоят затворени в къщи в събота. По мълчаливо съгласие започнаха ръкопашен бой. Когато се затъркаляха по изтъркания килим, леля Коко вдигна молитвено очи към тавана.

Добре, че битката се разиграваше в стаята на Алекс. Тук не можеше да направят големи поразии. Коко се изкушаваше да излезе и да затвори вратата, като ги остави да се избият, ала все пак носеше отговорност.

— Внимавайте, ще се нараните — започна тя старата песен, която всички възрастни пеят на децата. — Спомнете си какво стана миналата седмица, когато Джени ти разкървави носа, Алекс!

— Не ми го разкървави! — извика момчето, като се мъчеше да прикове изплъзващата се Джени към пода.

— Разкървавих ти го! — повтаряше сестра му и се опитваше да направи същото, като риташе с крака.

— Извинете ме — намеси се Трент, застанал на вратата. — Изглежда прекъсвам заниманията ви.

— Никак даже! — леля Коко приглади пухкавата си коса. — Тук се разиграва малка битка. Деца, кажете „здравей“ на господин Сейнт Джеймс.

— Здравсти — рече Алекс, като се опитваше да хване сестра си в капан.

Усмивката на Трент в отговор на поздрава въорѣжи леля Коко с вдѣхновение.

— Трентѣн, може ли да те помоля за една услуга? — невинно се усмихна тя.

— Разбира се.

— Момичетата са заети, а аз трябва да свърша едно-две неотложни неща. Ще имаш ли нещо против да наглеждаш децата за малко?

— Да ги наглеждам ли?

— О, те изобщо няма да те затруднят — Коко му се усмихна ослепително, след което се обѣрна към внуците си. — Джени, не хапи брат си. Калхунови винаги се бият честно. — „Освен когато се налага да не го правят“, довърши си тя наум. — Ще се върна, преди да усетиш — обеща Коко на Трент.

— Коко, аз не съм много сигурен дали...

— И не забравяй за сеанса тази вечер — прекъсна го лелята и бѣрзо-бѣрзо излезе от стаята, като го остави сам с двамата разбойника.

Джени и Алекс спряха битката и се втрениха в него. Те можеха да се биеха със зѣби и нокти, но веднага се съюзяваха, без каквото и да е колебание, срещу общия враг.

— Не обичам бавачки — подметна заядливо Алекс.

Трент се завъртя на пети.

— Вече съм сигурен, че и аз не обичам да съм бавачка.

Алекс прегърна сестра си през раменете. А тя обви ръката си около кръста му.

— Ние и двамата не ги обичаме.

Трент кимна с глава. Е, щом мога да се справя с петдесет човека, защо да не мога с две нацупени хлапета, каза си той.

— О'кей.

— Когато ходихме на гости миналото лято в Бостѣн, имахме бавачка — обяви Джени. — Направихме живота ѝ малѣк ад.

Трент едва успя да прикрие с кашлица напушващия го смях.

— Наистина ли?

— Така каза татко — присѣдини се и Алекс. — Беше направо щастлив да види задниците ни.

Детският цинизъм не бе изненадващ, нито забавен. Трент с мѣка потисна надигащия се срещу Бакстѣр гняв и само кимна с глава.

Бакстър Дюмон... *Ама че копеле!*

— Аз веднъж заключих моята бавачка в килера и се измъкнах през прозореца — подхвърли той.

Алекс и Джени се спогледаха заинтересовано.

— Това е добра идея — забеляза Алекс.

— Тя вика цели два часа — продължи да импровизира Трентън.

— А ние сложихме змия в леглото на нашата и тя избяга по нощница — гордо заяви Джени и зачака да чуе следващия му подвиг.

— Добра работа.

Ами сега, зачуди се Трентън. Какво друго да измисля?

— Имате ли кукли?

— Те са отвратителни — отговори Джени, не защото не обичаше да играе на кукли, а за да е солидарна с брат си.

— Махам им главите! — Алекс скочи и размаха въображаемата си сабя. — Аз съм пират, а вие сте мои пленници.

— Да, да! Миналия път аз бях пленник! — скочи Джени. — Сега е мой ред да бъда питат!

— Казва се „пират“ и освен това аз си го заплюх пръв!

Тя го блъсна силно.

— Мошеник, мошеник!

— Бебе, бебе! — не ѝ остана дължен Алекс и върна удара.

— Спрете! — извика Трент, преди да се бяха вкопчили един в друг.

Авторитетният мъжки глас явно подейства и хлапетата замръзнаха на местата си.

— Пиратът ще съм аз — продължи заповеднически той, — а вие двамата ще вървите по дъската с вързани очи, докато не паднете в морето.

Всъщност Трентън се наслаждаваше на играта. Детското им въображение може и да беше малко кръвожадно, ала те играеха честно и според правилата, които той поставяше. Колко ли хора биха се изумили, ако видеха Трентън Сейнт Джеймс Трети да лази по пода и да стреля с воден пистолет. Но той си спомняше какво значи да си затворен цял ден в къщи, защото навън вали дъжд.

След играта на пирати започнаха друга — бандити в космоса, а после играха на индианци. В края на страховитата битка и тримата се

търкаляха със смях по пода. Алекс с томаха в ръка, се преструва толкова дълго на умрял, че накрая наистина заспа.

— Аз спечелих — обяви Джени уморено и както си беше с короната от пера на главата, се търкулна до Трент и също заспа. Така ги намери Кейти.

Дъждът чукаше напевно по стъклата. А долу, в банята, в кофата приспивно капеха капки през дупката на покрива. В детската стая не се чуваше нищо друго, освен равномерно дишане.

Алекс се бе проснал по лице, все още стиснал в ръка оръжието си. Около тях по пода се търкаляха малки колички, няколко пластмасови динозавъра и разбити фигури на човечета. Тя влезе, като внимаваше да не настъпи нещо.

Не беше сигурна какво изпита, когато зърна Трент да спи на пода с племенниците ѝ. Беше сигурна единствено, че ако не беше видяла тази картинка с очите си, никога не би повярвала.

Той беше свалил обувките и вратовръзката си, косата му бе разрошена, а по ризата му личаха следи от вода.

Внезапното подскочане на сърцето ѝ бе съвсем истинско. Изглежда така... мил, помисли си Кейти и веднага прогони мисълта от главата си. Глупости! Абсурд! Мъж като Трентън не може да бъде мил.

Вероятно децата го бяха ударили несъзнателно, мина ѝ през ума и машинално се наведе над него. В този миг той отвори очи. Погледна я изненадано и издаде някакъв звук.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— И аз не знам — повдигна леко глава и се огледа. Джени се бе свила до него, с главичка върху ръката му, а Алекс се бе изпружил по цялата си дължина от другата му страна. — Сетих се. И ми се струва, че съм единственият победител.

— Къде е леля Коко?

— Отиде да свърши това-онова. И ме остави да пазя децата.

— Виждам — вдигна вежди Кейти.

— Страхувам се, че тук имаше страшна битка и много убити.

Тя се усмихна, докато отиде да вземе от леглото на Алекс одеяло.

— Кой победи?

— Джени обяви победа — Трент внимателно измъкна ръката си изпод главичката ѝ. — Макар че Алекс не бе съгласен.

— Не се и съмнявам.

— Какво ще ги правим сега?

— Ще ги оставим да спят, разбира се.

Той се усмихна.

— Не, имах пред вид трябва ли да ги пренесем в леглата им.

— Няма смисъл — Кейти зави децата така, както спяха на пода.

— Тук са си много добре. — Изведнъж ѝ се прииска неистово да го прегърне през кръста и да сложи глава на гърдите му. — Много мило от твоя страна да си предложиш услугите и да ги наглеждаш.

— Ще бъде по-точно ако кажем, че бях изнуден.

— Значи още по-мило.

Трентън я настигна до вратата.

— Няма да е лошо да изпия едно кафе.

Тя се поколеба за миг.

— Добре. Ще ти направя. Мисля, че си заслужил.

Докато слизаха по стълбите, Кейти го погледна през рамо.

— И защо ризата ти е толкова мокра?

— О, това бе директно попадение със смъртоносни лъчи от воден пистолет. Как мина денят ти?

— Е, не чак толкова забавно като твоя — тя влезе в кухнята и отиде при печката. — Сглобих един двигател. — Когато кафето започна да тече, Кейти запали огън в камината. Косата ѝ бе мокра от дъжда, забеляза той. Не беше лиричен, ала неочаквано и за самия себе си помисли, че водните капчици блестят като диаманти.

Винаги бе предпочитал жени с дълги коси. Смяташе, че е по-женствено, по-съблазнително. А сега... Хм, тази къса прическа така ѝ приличаше. Откриваше изящния ѝ врат и чудесно обграждаше като в рамка прекрасната ѝ бяла кожа.

— Какво си ме зяпнал?

Трент премига стреснато и тръсна глава.

— Нищо. Извинявай, бях се замислил. Много е... Как да кажа, уютно, когато в кухнята има камина.

— Тъх — изглежда странен, помисли си тя. Може би защото е без вратовръзка. — Искаш ли мляко?

— Не, обичам го черно.

Ръката ѝ го докосна случайно. Този път не се отдръпна като опарена.

— Не каза ли леля ми къде отива?

Сигурно във въздуха има статично електричество, помисли си той. Как иначе можеше да си обясни искрата, която разтърси ръката му, когато го докосна Кейти?

— Не съвсем. Но няма значение, децата се забавляваха.

Тя го погледна и му подаде каната с кафе.

— Мисля, че и ти също.

— Да, така е. Отдавна не съм играл с деца, ала тези двамата направо ме съсипаха.

— Сузана има страхотно майчино чувство — Кейти се настани удобно срещу него. — Опитваше се да възпитава още мен. Как е колата, върви ли?

— От месеци не е била толкова добре! — Трент вдигна каната в знак на поздрав. — Признавам си, изобщо не забелязвах, че нещо не е наред, докато ти не я оправи. Наистина не разбирам нищо от двигатели.

— Не се притеснявай. И аз не разбирам нищо от хотели.

— Съжалявам, че те нямаше, когато отидох да я взема. Ханк ми каза, че си на вечеря. Надявам се, че си прекарала добре. Върна се доста късно.

— Винаги прекарвам добре с Фини — тя се обърна да вземе буркана със сладкиши. Предложи му, а Трент се опита да потисне неясното чувство на ревност, което го обзе.

— Стар приятел?

— Може и така да се каже — Кейти си пое дълбоко дъх и реши да проведе разговора, за който си бе мислила през целия ден. — Искам да уточним нещата, за които говорихме.

— Не е необходимо. Всичко ми е ясно.

— Бих могла да не бъда толкова груба.

Той наклони глава и я загледа замислено.

— Можеш ли?

— Мисля, че да — твърдо решена да постави всичко на мястото му, тя бутна чашата с кафе настрани. — Бях объркана, а когато съм объркана винаги се ядосвам. Толкова е сложно.

Можеше да долови съвсем ясно колко бе нещастна. Говореше със същия глас, с който бе говорила на Сузана предната вечер.

— Май започвам да те разбирам.

Кейт го погледна и въздъхна.

— Във всеки случай, нищо не мога да направя, освен да негодувам срещу факта, че искаш да купиш къщата или че ние ще ти позволим да го направиш. Ала това е нещо отделно от маневрите на леля ми. Осъзнах едва след като ми мина ядът, че си бил толкова объркан, колкото и аз самата. Но ти беше така противно учтив!

— Лош навик.

— Каза ми вече — тя му подаде половин бисквитка. — Ако не беше онази целувка...

— Тя бе като масло в огъня. Ала след като вече ти се бях извинил, мислех, че ще можем да говорим като разумни хора.

— Не исках да ми се извиняваш — промърмори Кейти. — Нито тогава, нито сега.

— Разбирам.

— Не, нищо не разбираш! Просто искам да кажа, че извинение не беше необходимо. Може да не съм от твоята черга, нито да съм толкова умна като жените, с които си имаш вземане-даване, но не съм толкова глупава, че да започна да строя пясъчни кули заради някаква си целувка — тя отново се ядоса. Взе си още веднъж дълбоко дъх и се опита да се успокои. — Просто се опитвам да забравя и целувката, и нашия разговор. Напълно и окончателно. Ако стане така, че ще вършим заедно някаква работа, най-добре ще бъде за всички да се държим цивилизовано.

— Така те харесвам.

— Как?

— Когато не се опитваш да ме набиеш.

Кейти допи кафето си и се усмихна.

— Не разчитай много на това. Калхунови винаги са имали ужасен характер.

— Добре, че ме предупреди. Е, сключваме ли примирие?

— Съгласна. Искаш ли още бисквитки?

Трент отново я гледаше с оня отнесен поглед, забеляза тя. А когато протегна ръка и я прокара през косите ѝ, очите ѝ щяха да изскочат от изненада.

— Какво правиш?

— Косата ти е мокра. Мирише на мокри цветя.

— Трент...

— Да? — усмихна се той.

— Не мисля, че това е най-добрият начин да уредим всичко.

— Вероятно не е — ала пръстите му продължиха и стигнаха до врата ѝ. Усети как потръпна. — Не мога да те изхвърля от мисълта си. Не мога да се преборя с непреодолимото си желание да те докосна. Чудя се защо.

— Защото те дразня — сви устни Кейт.

— Виж, това е абсолютно вярно. Без никакво съмнение — Трент притисна пръстите си към врата ѝ и я приближи към себе си. — Но не точно по начина, по който си мислиш. — Ръката му се плъзна по яката на работната ѝ джинсова риза и я хвана за брадичката. — Че защо иначе ще изпитвам непреодолимо желание да те докосвам всеки път, когато си наблизко?

— Не знам — пръстите му, леки и нежни, слязоха надолу до мястото, където пулсът ѝ щеше да пробие кожата. — Бих искала да не го правиш.

— Кое?

— Това, да ме докосваш.

Той продължи да плъзга ръката си, докато стигна бинтованите ѝ пръсти. Взе ги и ги вдигна към устните си.

— Защо?

— Защото ме изнервя.

В очите му проблесна нещо. И те станаха още по-тъмни, почти черни.

— Не мислиш ли, че ме предизвикваш?

— Дори не знам как се прави.

Очите ѝ се затвориха, а от гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон, когато устните му докоснаха леко брадичката ѝ.

— Орлови нокти — прошепна Трент и я придърпа още по-близо. А винаги си беше мислил, че са толкова обикновени цветя. — Направо мога да ги вкуса. Диви и сладки.

Мускулите ѝ се разтопиха и превърнаха в памук, когато устата му намери нейната. Ала този път, в сравнение с първия, бе по-мека, по-нежна. Беше ѝ ясно, че го прави заради нея. Част от съзнанието ѝ казваше да го отблъсне. Но дори и то бе залято от вълната на желание и копнеж.

— Катрин — прошепна той. Държеше лицето ѝ между дланите си и изпиваше устните ѝ. — Целуни ме.

Искаше да го отблъсне с ръка, да се изтръгне и да избяга. Вместо това се притисна в прегръдката му и устните ѝ се сляха с неговите.

Пръстите му се стегнаха и я придърпаха още по-плътно. Не можеше да мисли за нищо. Не искаше и да мисли за нищо. Не го интересуваха последици, правила, закони, поведение. За пръв път в живота си искаше единствено и само да чувства. Да се остави на това силно и сладко усещане, което го изпълваше. Беше повече от всичко, за което един мъж можеше да мечтае.

Тя беше силна. Винаги е била силна. Ала не достатъчно, че да се противопостави и устои на желанието. Това беше мига, който бе чакала през живота си. Когато обви ръце в прегръдка около него, осъзна, че това бе моментът.

Огънят пращеше в огнището. Навън дъждът продължаваше да чука по стъклата. Във въздуха се носеше лек аромат от сушени рози, които Лайла бе пръснала из къщата. Ръцете му бяха така силни и уверени, и въпреки това нежни. Нещо, което не бе очаквала от него.

Щеше да си спомня всичко това, всяка подробност, както и тъмното изкушение, към което я приканваше устата му, и името си, което чуваше прошепнато в ухото си.

Трент леко я отдръпна. Трепереше, въпреки че се опитваше да не се издаде. Видя я как облиза с език долната си устна, сякаш да запази вкуса на последната целувка. Този малък, интимен жест направо отне и последните му съпротивителни сили.

— Без извинения този път — рече с дрезгав глас той. Отново докосна устните ѝ. — Искам те. Искам да правя любов с теб.

— Да — произнесе Кейт като насън. Устните ѝ се сляха с неговите. — Да.

— Кога? — зарови глава в косите ѝ Трент. — Къде?

— Не знам — тя затвори очи. — Не мога да мисля.

— Недей! — целуваше слепоочията ѝ, бузите ѝ, челото, устните. — Сега не е време за мислене.

— Сигурно ще бъде страхотно!

— Ще бъде! Ще ти покажа!

Кейт му вярваше. Вярваше на думите му и на това, което виждаше в очите му.

— Просто не мога да повярвам, че всичко това става с мен — прегърна го силно и се притисна към него. — Че искам да бъда с

някаго през целия си живот. И това си ти.

Ръката му спря напред косата ѝ.

— През целия си живот ли?

Със съзнание, замъглено от любов, Кейт отново се притисна към него.

— Мислех, че ще се страхувам първия път, а не е така. Не и с теб.

— Първият път ли?

Значи не го беше правила досега! Как можеше да е толкова глупав? Беше различил нейната неопитност, но не беше си и помислил, че е до такава степен невинна. А той я съблазняваше в собствената ѝ кухня! И се опитваше да я прельсти!

— Кейти!

— Жаден съм... — неочаквано на вратата се появи Алекс.

Те подскочиха като ужилени и се разделиха. Детето ги изглежда подозрително.

— Вие какво правите? Уф, толкова е отвратително! Пълен боклук! — той хвърли към Трент поглед, пълен с разбиране. — Не разбирам защо мъжете все гледат да целуват момичетата.

— Свиква се с вкуса им — увери го Трент. — Ще ти дадем нещо за пиене, а после ще ме оставиш ли да поговоря с леля ти? Насае.

— Още боклук ли?

— Къде има боклук? — попита Аманда, като нахълта в кухнята по своя особен начин. Това момиче не вървеше, а летеше като вятър.

— Никъде! — Кейти грабна чашата си.

— Ама че противен ден! — заоплаква се сестра ѝ и си взе бисквита от купата.

След две секунди дойде и Сузана, последвана от Лайла. Кухнята се изпълни с женски смях и парфюм. И Трент разбра, че бе изтървал момента.

Когато Кейти му се усмихна, той със страх си помисли, че май бе изгубил ума си по нея. Щеше да загуби и главата си. Може би.

ШЕСТА ГЛАВА

Трент за пръв път щеше да присъства на спиритически сеанс. Надяваше се да е и за последен. Просто нямаше никакъв подходящ начин да откаже. Когато подхвърли, с надеждата да се измъкне, че това според него е семейна работа, Коко се разсмя и го потупа майчински по бузата.

— Скъпи мой, хич и не мисли да се измъкваш. Кой знае, може би духът ще избере точно теб, за да говори тази нощ.

Тази възможност никак не го зарадва.

След като сложиха децата да спят, всички се събраха около масата в трапезарията. Трент се присъедини неохотно, но нямаше как. Сцената бе подредена.

На бюфета трепкаха дузина свещи. Още три горяха в центъра на масата. Дори природата бе в унисон с настроението. Навън дъждът се бе превърнал в мокър, рядък сняг, развяван от силния вятър като погребален покров. От време навреме прогърмяваха оглушителни гръмотевици, а небето се раздираше от светкавици. Мистично.

Беше тъмна, бурна нощ, напълно подходяща за случая, помисли си Трент с някакъв фатализъм, когато седна край масата.

Коко, слава Богу, не беше с тюрбан и шал на ресни, както се беше опасявал. Бе изрядно облечена и нагласена. На врата ѝ висеше голям аметист, с който си играеше нервно.

— И така, деца — нареди тя, — сложете ръцете си на масата и направете кръг.

Когато Кейти хвана ръката му, вятърът заблъска по прозореца. Лелята хвана другата му ръка. Точно срещу него Аманда му се усмихна съчувствено, хващайки ръцете на леля си и Сузана.

— Не се безпокой, Трент — рече му тя. — Духовете Калхун винаги се държат прилично в компания.

— Трябва да се съсредоточиш — обясни Лайла, която затваряше кръга между най-голямата и най-малката сестра. — Съсредоточаването е основно и много важно нещо. Трябва само да изпразниш мисълта си

от всичко. Особено от цинизма. Според астрологията тази нощ е отлична за спиритически сеанс.

Кейти стисна окуражително ръката му.

— Да освободим мисълта и да отворим сърцата си — нареди Коко. Гласът ѝ бе монотонен. — От известно време чувствам, че баба ми Бианка иска да установи контакт с мен. Това бе нейната лятна къща. Тук е живяла през последната година от живота си. Тук е преживяла своите най-щастливи и най-трагични мигове. Тук е срещнала мъжа, когото е обичала. Тук е загубила живота си. — Тя затвори очи и си пое дъх. — Ние сме тук, бабо, очакваме те. Знаем, че духът ти е неспокоен.

— Имат ли духовете дух? — попита Аманда и получи недоволен поглед от леля си. — Мисля, че въпросът ми не е лишен от смисъл.

— Дръж се прилично — промърмори Сузана. — Продължавай, лельо!

Седяха в пълно мълчание. Само монотонният глас на Коко, пращането на съчките в огъня и стонът на вятъра нарушаваха тишината.

Съзнанието на Трент изобщо не беше празно. Напротив, бе изпълнено с Кейти. Със спомена как я държи в прегръдката си, със сладкия вкус на устните ѝ. С погледа ѝ, с потъмнелите ѝ, засенчени от чувство и желание очи. Чувство, което той бе събудил в нея.

Заля го вълна от вина.

Тя не беше като Марла, нито като която и да е от жените, с които бе имал връзка през живота си. Беше невинна и открита, въпреки чепатия характер и острия си език. А той се бе възползвал от нея. Това бе неппростимо.

Е, вината не беше само негова, напомни си Трент. Кейти бе хубаво, съблазнително момиче. А той беше мъж, в края на краищата. Фактът, че я желаше физически, бе нещо съвсем нормално.

Вдигна очи и я видя, че му се усмихва. Едва се сдържа да не вдигне ръката ѝ към устните си и да я целуне.

По дяволите! Тази жена бе докоснала нещо дълбоко съкровено. Нещо вътре в него, което бе опазил досега недокоснато от никоя друга.

Когато му се усмихваше, дори когато го ругаеше, тя го караше да чувства по-дълбоко, да я иска по-силно, да я желае по-неистово от всяка друга.

Беше смешно! Те бяха толкова различни. Във всяко едно отношение. А сега, когато ръката ѝ, топла и тънка, лежеше в неговата, Трент я чувстваше по-близка и по-скъпа, от който и да е друг на света.

Можеше дори да си представи как двамата седят на слънчевата лятна тераса и гледат децата си, които играят на поляната. Шумът на морето бе тих и нежен като приспивна песен. Въздухът ухаеше на рози. И на орлови нокти, разбира се, които растяха диви навсякъде, където намереха.

Той премига. Стори му се, че сърцето му спря. Видението бе така ясно и толкова объркващо. Сигурно беше от обстановката. Светлината на свещите, вятърът, светкавиците. Всичко предизвикваше въображението му.

Та Трент изобщо не беше от мъжете, които ще стоят на терасата и ще наблюдават как децата си играят! Той беше бизнесмен, имаше работа да върши. Идеята да се обвърже с един зле възпитан автомонтьор беше направо абсурдна. Студен порив го блъсна по лицето. Огледа се и видя как пламъкът на свещите се полюшва наляво. Става течение, помисли си Трент, като усети студ чак до костите. Тук отвсякъде духа.

Почувства, че Кейти трепери. Когато я погледна, видя че очите ѝ са огромни и тъмни. Пръстите ѝ стискаха здраво неговите.

— Тя е тук! — в гласа на Коко имаше изненада и възбуда. — Сигурна съм.

Едва не освободи ръката си и не наруши кръга. Тя вярваше, всъщност искаше да вярва, че никога преди не бе чувствала така осезателно присъствието на духа.

Усмихна се на Лайла, ала племенницата ѝ стоеше със затворени очи, а на устните ѝ играеше лека усмивка.

— Сигурно се е отворил някой прозорец — обади се Аманда и понечи да провери, но Коко ѝ изсъска да си седи на мястото.

— Нищо подобно! Останете по местата си. Стойте спокойно. Тя е тук. Нима не усещате?

Кейти чувстваше нещо, ала не бе сигурна. Нещо наистина се беше променило. Сякаш някой бе сложил леко ръката си върху нейната и върху ръката на Трент. Студът изчезна и го смени приятна топлина. Толкова осезаема, че погледна през рамо, сигурна, че ще види зад себе

си човек. Видя единствено танцуващите пламъчета на свещите и сенките по стените.

— Тя е така обърквана — прошепна Кейти, без да осъзнава, че говори. Всички приковаха очи в нея. Дори Лайла.

— Виждаш ли я? — попита шепнешком Коко и стисна пръстите й.

— Не. Това е само... — не можеше да обясни. — Толкова е тъжно. — Не усещаше, че сълзи текат по лицето си. — Нима не чувствате нищо?

Трент чувстваше и това го удиви. Остави го безсловесен. Беше... Нечий копнеж, нечия сърдечна мъка, толкова дълбока, че не можеше да бъде описана. Игра на въображението, каза си той. Силата на внушението. Нищо друго.

— Не спирай! — Коко отчаяно търсеше подходяща процедура. Сега, когато наистина бе станало, тя не знаеше какво да прави. — Мислиш ли, че ще говори чрез теб?

От другата страна на масата Лайла се подсмихна.

— Само ни кажи какво виждаш, скъпа.

— Огърлица — чу се да казва Кейти. — Два реда изумруди, обкръжени с диаманти. Прекрасни са! — очите я заболяха от блясъка им. — Носи ги на шията си, но не мога да видя лицето й. О, тя е толкова нещастна!

— Огърлицата на Калхун — едва преглътна Коко. — Значи е истина!

После свещите трепнаха още веднъж, сякаш някой тежко въздъхна, и отново загоряха равно. В камината се срути дънер и се разпадна на въглени.

— Странно — обади се Аманда, когато ръката на леля й отпусна нейната. — Ще оправя огъня.

— Скъпа? — Сузана гледаше Кейти с тревога и любопитство. — Добре ли си?

— Да. Мисля, че бурята ми действа.

Коко сложи ръка на гърдите си, за да успокои бясно тупкащото си сърце.

— Най-добре да изпием по чаша бренди — тя стана разтреперана и отиде до бюфета.

— Лельо Коко — попита Кейти. — Каква е тази огърлица на Калхун?

— Изумрудите... — Коко извади чашите. — Съществува легенда, която се предава от поколение на поколение в нашето семейство. Знаете част от нея. Как Бианка се влюбила в друг мъж и умряла трагично. Предполагам, че е време да ви кажа останалото.

— Охо! Значи си крила нещо от нас? — Аманда се усмихна, докато отпиваше от чашата си. — Лельо, ти направо ме смайваш!

— Чаках удобния момент. Мисля, че е настъпил — лелята седна на мястото си, като държеше чашата между дланите си и топлеше брeндитo. — Мълвата говори, че любимият на Бианка бил художник. Един от многото, които в онези години идвали на острова. Сигурно са се срещали, когато Фъргюс не е бил в къщи, което често се случвало. Тяхното не било точно брак по сметка, ама нещо такова. Тя била много по-млада от него и много красива. Ала тъй като Фъргюс унищожил всичките ѝ портрети след смъртта ѝ, няма как да го узнаем.

— Защо? — попита Сузана. — Защо го е направил?

— Вероятно от мъка.

— По-вероятно от ярост — предположи Лайла.

— Във всеки случай — продължи Коко, — той унищожил всичко, свързано с нея. И изумрудите изчезнали. Бил ѝ ги подарил за раждането на Итън, най-малкия ѝ син. Моят баща. — Тя погледна Трент. — Той е бил съвсем мъничък, когато майка му умряла. Затова не си спомняше съвсем ясно всичко. Но бавачката му, която явно е била силно привързана и предана на Бианка, му разказвала често за нея. Тези истории той си спомняше. Тя не обичала огърлицата, ала непрекъснато я носела.

— Нещо като наказание — отново се намеси Лайла. — Или като талисман. — Тя се усмихна на леля си. — Но аз знам за нея отдавна. Виждала съм я, точно както и Кейти я видя тази вечер. — Тя вдигна чашата до устните си. — Има и обеци. Изумруди във формата на сълза, както и камъкът в средата на долната редица.

— Измисли си го — подразни я Аманда.

— Не говори глупости! — Лайла се усмихна на Кейти — Нали не съм?

— Не, не си — Кейти погледна леля си. — Какво значи всичко това?

— Не съм съвсем сигурна, ала мисля, че огърлицата е все още важна за Бианка. След смъртта ѝ никой повече не я видял. Някои смятат, че Фъргюс я е хвърлил в морето.

— За нищо на света — рече уверено Лайла. — Старецът не би хвърлил и две парички в морето, та камо ли изумруди.

— Добре, де! — Коко не обичаше да се говори лошо за дядо ѝ, но трябваше да се съгласи. — Наистина не беше в характера му. Дядо беше стиснат, цепеше стотинката на две.

— Е, и какво станало с огърлицата? — настояваше Аманда.

— Там е работата, че никой не знае. Бавачката на татко му казала, че Бианка искала да напусне Фъргюс и приготвила една кутия, която тя наричала кутията със съкровищата. Там сложила всичко най-скъпо.

— Ала вместо това умряла — прошепна Кейти.

— Да. Легендата казва, че това съкровище, тази кутия, е скрита някъде из къщата.

— В нашата къща? — Сузана направо зяпна. — Нима мислиш, че тук има скрито съкровище цели... осемдесет години и никой не го е намерил?

— Къщата е много голяма. Може да го е заровила сред розите.

— Ако изобщо са съществували — продума Аманда.

— Съществували са — Лайла кимна с глава към Кейти. — И освен това мисля, че Бианка е решила, че е дошло време да ги намерим.

Всички заговориха в един глас. Около масата се вдигна такава невероятна врява от аргументи и предположения, че Трентън не издържа.

— Дами! Дами! Моля ви! — намеси се той. — Знам, че това е лично семейна работа, но тъй като бях поканен да присъствам на този... експеримент, се чувствам задължен да внеса малко спокойствие и разум. Легендите много често са преувеличени и не отговарят на истината. Ако тази огърлица наистина е съществувала, не е ли вероятно Фъргюс да я е продал след смъртта на жена си?

— Не е могъл да я продаде, защото не е могъл да я намери — възрази му Лайла.

— Нима някоя от вас наистина мисли, че прабаба ви е заровила огърлицата сред розите или я е напъхала зад някой камък? — един

поглед по лицата им му потвърди, че точно това мислят. Трент поклати глава. — Тези приказки са по-подходящи за Алекс и Джени, не за големи жени като вас... — Той скръсти ръце. — Вие дори не знаете съществувала ли е изобщо подобна огърлица.

— Но аз я видях! — извика Кейти и се почувства глупаво.

— Ти си въобрази, че я виждаш — поправи я Трент. — Помисли за това. Преди няколко минути шест разумни човека седяха около масата, като се държаха за ръце и викаха духове. Е, няма нищо лошо в салонните игри, ала за някой, който наистина вярва в отвъдното... — Той спря, защото, трябваше да си признае, че също бе почувствал нещо странно и необяснимо.

— Защо циничните, практични и трезвомислещи мъже са толкова привлекателни? — Лайла стана и отвори едно от чекмеджетата на бюфета, откъдето извади лист и молив. Наведе се до Кейти и започна да рисува. — Уважавам мнението ти, Трент, но въпросът не е само в това, дали огърлицата съществува. Сигурна съм, че съществува.

— Само защото бавачката разказвала на Итън приказки за приспиване?

Тя му се усмихна.

— Не. Защото е съществувала Бианка — Лайла подаде листа на Кейти. — Това ли видя преди малко, сестричке?

Лайла бе небрежен художник. Ала бе успяла да нарисува груба скица на огърлица от два реда шлифовани, обработени изумруди, обградени от блестящи диаманти. В средата на долния ред висеше голям камък с формата на сълза.

— Да — Кейти прекара пръст по листа. — Точно същото.

Трент взе и разгледа рисунката. Ако огърлицата наистина съществуваше и скицата на Лайла отговаряше поне малко на истината, това нещо би струвало цяло състояние.

— О, Боже! — едва прошепна леля Коко, когато рисунката стигна до нея. — О, Боже!

— Мисля, че Трент има право — Аманда хвърли бегъл поглед на рисунката и я предаде на Сузана. — Трудно ще проверим къщата камък по камък, дори и да искаме. Въпреки че паранормалното ни дава знак, преди всичко трябва да сме абсолютно, ама абсолютно сигурни, — погледна тя сестра си Лайла, — че огърлицата съществува. Дори преди осемдесет години подобна скъпоценност е струвала невероятно

много пари. Трябва да има нещо записано, някъде трябва да е отбелязано. Ако флуидите на Лайла са я подвели и предчувствията ѝ са грешни, ако огърлицата е била продадена, това сигурно е записано някъде.

И отново настана невъобразима врява.

— Говориш точно като стара циганка!

— Това значи, че ще трябва да прекараме неделата, преравайки цяла планина от хартии.

— Само неделата ли?

Кейти дори не се опита да заспи. Зави се с топлия си фланелен халат и тръгна към стаята на Трент. Из цялата къща се носеха звуци. От стаята на Аманда идеше мърморенето на късните новини. От стаята на Лайла — ръкопляскането на зрителите на някакво забавно предаване.

Без да се замисли, тя почука на вратата и зачака да ѝ отвори.

Когато той застана пред нея с разкопчана риза и замъглени от съня очи, за миг почувства безпокойство.

— Кейти?

— Трябва да говоря с теб. Може ли да вляза?

Тя хвърли поглед към леглото и после пак към него.

— Може би ще е по-добре да изчакаме до утре? — предложи нерешително Трент. Как да се държи възпитано, когато дори с този развлечен халат изглеждаше така възбуждащо!

— Не съм сигурна, че ще мога да чакам до утре.

Възлите в стомаха му се стегнаха.

— Добре тогава.

Колкото по-скоро се обясняха, толкова по-добре. Поне така се надяваше. Той я пусна да влезе и затвори вратата.

— Ще седнеш ли?

— Прекалено нервна съм — Кейти отиде до прозореца. — Спря да вали. По-добре. Сузана се притесняваше за цветята си. На този остров пролетта винаги е била така непредсказуема. — Тя прекара ръка през косите си и се обърна. — Нуждая се от празни приказки и не мога да се понасям за това. — Въздъхна дълбоко. — Трент, трябва да знам какво мислиш за тази вечер. Честно.

— За тази вечер ли?

— Да, за сеанса — Кейти разтърка слепоочията си. — Господи, чувствам се като идиот, само като произнасям тази дума. Но наистина нещо се случи. — Тя протегна ръце към него в очакване. — Аз съм много земна, много прагматична. Лайла единствена вярва истински в цялата тази глупост. Ала сега... Трент, трябва да знам. Ти почувства ли нещо?

— Не знам какво имаш пред вид. Почувствах се наистина глупаво на няколко пъти.

— Моля те! — Кейти стисна ръцете му. — Бъди искрен. Каж ми! Много е важно!

Но нали точно това си бе обещал да направи!

— Добре, Кейти. Каж ми ти какво почувства!

— Стана студено. Сетне сякаш някой... или нещо застана зад нас двамата. Беше изненадващо, ала не беше страшно. Ние си държахме ръцете, както сега. И тогава...

Тя го чакаше да продължи, да потвърди казаното. Големите зелени очи настояваха, изискваха.

— Почувствах как някой слага ръката си върху нашите две ръце — довърши вместо нея той.

— Да — Кейти затвори очи и притисна ръката му към устните си. — Точно така.

— Според мен беше взаимна, споделена халюцинация — продължи Трент, но тя го прекъсна със смях.

— Не искам да чувам това. Няма рационално обяснение — сега притисна ръката му към бузата си. — Аз не съм фанатичка, ала знам, че означава нещо. Нещо важно. Знам го!

— Огърлицата ли?

— И тя, като част от легендата. Всичко останало — самата огърлица, истината от легендата, ще ги открием рано или късно. Трябва да ги открием, защото сигурно означават нещо. Но това, което стана, беше друго. Като благословия.

— Кейти...

— Обичам те — очите ѝ потъмняха и заблестяха. Тя притисна ръка към лицето му. — Обичам те и никога в живота си не съм се чувствала толкова права.

Трент остана безмълвен. Една част от него искаше да отстъпи, да се усмихне учтиво и да ѝ каже, че всичко ще мине. Любовта не идва за

два дни. А когато това се случи, макар и рядко, то трае с години.

Другата част, скрита дълбоко, искаше да я притисне към себе си и да задържи мига така, че никога да не свърши.

— Катрин...

Ала тя вече бе в прегръдките му. Ръцете му я очакваха. И той я обгърна, сякаш не можеше да контролира движенията си. Всичко ставаше от само себе си. Топлината ѝ проникна в него като наркотик.

— Мисля, че го знаехме от първия миг, в който ме целуна — Кейти се притисна към него. — Не го исках, съпротивлявах се, но никога преди не беше ми се случвало. Ти се появи така неочаквано в живота ми. Целуни ме пак, Трент. Целуни ме. Сега.

Беше безпомощен. А и не искаше да прави нищо друго. Искаше да я целува. Устните му сами намериха нейните. Когато се срещнаха, избухна огън. Стана горещо. Тя сякаш се разтопи в ръцете му и се вля в кръвта му. Той я притисна силно към себе си. Кейти плъзна ръце под ризата му. Мускулите му играеха под пръстите ѝ. Беше ѝ хубаво.

Зад прозореца вятърът свиреше и огъваше дърветата, така както Кейти се огъваше в ръцете му.

Не можеше да издържа повече. Осъзна, че я иска, че иска да я притежава. Устните му слязоха по шията ѝ. Ароматът на орлови нокти замъгли съзнанието му. Кейти се изви назад, предоставяйки му плътта си, а тихите ѝ стонове разпалваха още повече кръвта му.

Трябваше да я докосва! Инак би полудял! А докосвайки я, полудяваше още повече. Разтвори халата ѝ и откри, че бе гола под него. Гола за него. Ръцете му загалиха тялото ѝ.

Сега вече знам какво значи кръвта ти да кипи, помисли си тя. Чувстваше с всяка своя клетка как кожата ѝ пулсира там, където ръцете му я докосваха. Усещаше слабост и същевременно сила. И искаше да му ги предаде.

Когато отметна назад глава, а пръстите ѝ се забиха в раменете му, Трент почувства нещо непознато в себе си. Нещо по-силно от желание, по-дълбоко от страст.

Щастие. Надежда. Любов.

Осъзна това и го обзе паника.

Той се отдръпна, едва сдържайки дъха си.

Халатът се свлече и откри едното ѝ рамо. Устните му се залепиха за него. Очите ѝ бяха зелени като камъните на огърлицата, която бе

видяла във въображението си. Кейти се усмихна и погали с треперееща ръка лицето му.

— Искаш ли да остана при теб?

— Да... Не... Катрин... — искаше да остане, разбира се. Искаше го най-много от всичко на света. Ала не тази нощ и не защото това разкошно тяло бе в ръцете му. — Не съм... Не бях честен с теб. И нещата излязоха от контрол. — От гърдите му се откъсна дълга въздишка. — Господи, колко си хубава! Не! — извика Трент, защото Кейти се усмихна и пристъпи по-близо. — Трябва да поговорим. Само да поговорим.

— Мисля, че вече поговорихме.

Трябваше да спре да го гледа така, защото щеше да загуби както мисълта, така и последните си защитни бариери.

— Не се изразих правилно — започна отново той. — Ако знаех... че си невинна, че си... добре, де, девствена, щях да бъда по-внимателен. Сега само се опитвам да поправам грешката.

— Не те разбирам.

— В това е проблемът, я — нуждаеше се от малко отдих. — Бях очарован от теб. Това е абсолютната истина. Но не бих се възползвал, ако знаех.

Тя рязко се зави с халата си.

— Ти си разстроен, защото никога досега не съм била с мъж?

— Не съм разстроен. Не е това думата — ядосан, Трент се обърна към нея. — Не мога да намеря точния отговор. Има правила, разбираш ли? — Ала Кейти продължаваше да го гледа втренчено и мълчаливо — Катрин, жени като теб очакват... Не, ти заслужаваш повече, отколкото аз мога да ти дам.

Тя сведе поглед и завърза колана си.

— Какво е то?

— Бъдеще.

— Искаш да кажеш брак.

— Да.

Пръстите ѝ побеляха от стискане.

— Сигурно си мислиш, че... всичко е част от плановете на леля ми?

— Не! — би трябвало да я прегърне, но не смееше. — Не, разбира се.

— Добре — личеше ѝ, че се бори със себе си. — И това е нещо.

— Знам, че чувствата ти са искрени. Малко преувеличени, ала искрени. Всичко е по моя вина. Ако не беше се случило толкова бързо, щях да ти обясня, че нямам никакви намерения да се женя, когато и да е и за когото и да е. Не вярвам, че двама души могат да бъдат лоялни един към друг. Нито пък щастливи заедно цял живот.

— Защо?

— Защо ли? — той я загледа замислено. — Ами просто така. Наблюдавах баща си как скача от една жена на друга. От брак към развод и пак отново. Все едно, че гледах турнир по тенис. Последният път, когато се чух с майка ми, беше на третата ѝ сватба. Просто не е практично да даваш клетви, които никога няма да изпълниш.

— Хм, практично — повтори тихо Кейти. — Ти не можеш да чувстваш нещо към мен, защото е непрактично, така ли?

— Работата е, че чувствам нещо към теб!

— Но не достатъчно — *Само толкова, колкото да разбиеш сърцето ми на парчета!* — Добре, радвам се, че сложихме всичко на мястото му. — Тя тръгна към вратата. Нищо не виждаше. — Лека нощ.

— Чакай!

— Само не се извинявай — прекъсна го Кейти, като се молеше да издържи още няколко минути. — Не е необходимо. Обясни ми всичко прекрасно.

— Защо, по дяволите, не викаш? Защо не ме наречеш с имената, които заслужавам? — предпочиташе да стане така, отколкото да гледа абсолютната празнота в очите ѝ.

— Да викам ли? Да те обиждам? — тя се обърна и го погледна. — Как да го направя, Трент, когато те съжалявам?

Кейти вдигна глава. Да, под болката се криеше гордост.

— Ти захвърли нещо... Не, не го захвърли — поправи се тя. — Ти учтиво отказа нещо, което никога повече няма да имаш. Това, което не пожела да имаш в живота си, Трент, беше най-хубавото в него.

И излезе, като го остави с чувството, че е абсолютно права.

„Тази нощ ще има парти. Мислех, че ще ми бъде приятно къщата да е пълна с хора, светлина и цветя. Знам, че на Фъргюс му е приятно, когато така внимателно изпипвам нещата. Чудя се дали забелязва колко

съм разсеяна или колко често ходя до скалите, или колко дълго време седя в кулата, сама с мечтите си. Изглежда, че не.

Тук са Гримбаумови, и Макалистърови, и Прентисови. Всички, които прекарват лятото на острова и за които Фъргюс смята, че трябва да бъдат поканени. Балната зала е потънала в рози и гардении. Фъргюс нае оркестър чак от Ню Йорк. Музиката наистина е хубава. Сара Макалистър май пи повече шампанско. Смяхът ѝ започна да ми лази по нервите, доста преди да бъде сервирана вечерята.

Новата рокля ми стои много добре. Получих много комплименти. А когато танцувах с Айра Гринбаум, очите му не се откъснаха от изумрудите. Тежат като окови на шията ми.

О, колко съм нещастна! И колко съм неблагоприятна. Те са красиви и са мои, защото Итън е мой.

По време на вечерта се измъкнах до детската стая да видя децата, въпреки че знам колко е предана бавачката. Итън се събуди и полузаспал ме помоли да му дам малко кейк. Когато спи, прилича на ангел. И той, и моите сладки бебета. Обичам ги толкова много, толкова силно, че се чудя защо сърцето ми не може поне мъничко да обича и мъжа, който им е баща!

Вината сигурно е моя. Сигурно. Когато ги целунах за лека нощ и се върнах отново в коридора, исках, вместо да отида в балната зала и да танцувам, да изтичам при скалите. Да застана там, с вятъра в косите си и мириса на море около мен. Той дали щеше да дойде? Дали щеше да застане мълчаливо в сенките, без да говори, без да диша?

Не отидох на скалите. Моят съпруг е моето задължение. Затова отидох при него. Танцувах с него, а сърцето ми бе студено като камъните, които тежаха на шията ми. Дори му се усмихвах, докато ме хвалеше за домакинските ми способности. Ръката му на кръста ми бе толкова чужда и в същото време собственическа. Докато танцувахме, очите му шареха из стаята. Сякаш искаше да се увери, че гостите му наистина са впечатлени.

Колко добре познавам мъжа, за когото съм омъжена! Всичко това за него има значение, а за мен никакво! Исках да извикам: «Фъргюс, погледни ме! Погледни ме и виж! Накарай ме да те обичам! Страхът и уважението не са достатъчни. Накарай ме да те обичам така, че никога повече да не поискам да отида при скалите и при онова, което ме очаква там!»

Ала не извиках нищо. Когато той ми каза, че трябва да танцувам със Сесил Бъркли, промърморих тихо, че съм съгласна.

Музиката вече не свири, лампите са угасени. Чудя се кога ще видя отново Кристиан. Чудя се какво ли ще стане с мен.“

СЕДМА ГЛАВА

Кейти седеше с кръстосани крака сред море от листове. Задачата ѝ беше, колкото и да ѝ бе неприятно, да прегледа всички бележки, рецепти, хартийки и какви ли не други боклуци, които извадиха от кутиите с надпис „Разни“. До нея, пред масичката за карти, седеше Аманда с още няколко кутии в краката си. Беше прибрала косата си, а очилата за четене непрекъснато се плъзгаха по носа ѝ. Внимателно преглеждаше всяка хартийка, преди да я остави на купчинките край себе си.

— Това трябваше да се направи преди десетилетия — обади се тя.

— Искаш да кажеш, да се изхвърли преди десетилетия.

— Не — Аманда намести очилата си. — Някои са направо удивителни и определено заслужават да бъдат запазени. Макар че трупането на хартии в кутии и чекмеджета според мен не е точно начинът да се запази семейната история.

— Нима рецептата за сладко от цариградско грозде представлява част от семейната история?

— За леля Коко — да. И отива в кутията с надпис „меню“.

Кейти се размърда и размаха ръка, за да разпръсне праха, който вдигна във въздуха.

— А къде отива сметката за шест чифта бели детски ръкавици и син копринен чадър?

— В купчината „сметки“, с дата. А, виж, това е нещо интересно. Бележка от учителя на леля Коко. Цитирам: „Кордилия е изключително общително дете. Обаче има навика да си фантазира и никога не довършва докрай зададените ѝ задачи.“

— Това се казва новина! — Кейти размърда изтръпналите си крайници и завъртя няколко пъти глава. Зад гърба ѝ слънцето се промъкваше през зацапаното стъкло на стаята, която използваша за склад. С въздишка тя се подпря на колене и лакти и се загледа в слънчевите лъчи, в които танцуваха пращинките.

— Къде, по дяволите, е Лайла? — нетърпелива както винаги, Аманда потропа с крак. — Сузана заведе децата на разходка, но Лайла трябваше да е тук.

— Ще дойде — промърмори Кейти.

— Да, когато всичко вече е свършено — като зарови ръка в нова купчина, Аманда кихна два пъти. — Е, това е най-мръсният боклук, в който съм се ровила някога.

— Всичко се напращва, ако стои дълго време.

— Имам пред вид наистина мръсно. Слушай например едно шеговито стихче от прачичо ни Шин. „Имало една дама от Финикс с гърди като дини. Те...“ Както и да е, няма значение. Ще трябва да направим папка с надпис „Порно“ — понеже Кейти не каза нищо, тя погледна сестра си, която все още наблюдаваше играта на пращинките. — Ти добре ли си, скъпа?

— А, какво? О, да, добре съм.

— Изглеждаш така, сякаш не си се наспала.

Кейти само сви рамене и отново се зарови в хартиите.

— Сеансът ме разстрои.

— Не се изненадвам — нацупи се Аманда, преглеждайки рецептите. — Не ги разбирам тези работи. Кулата на Бианка е нещо друго. Струва ми се, че всички почувствахме нещо. Нещо необичайно. Ала си мисля, че стана така, защото знаем, че Бианка се е хвърлила от прозореца. Затова снощи... — Потръпна при спомена. — Вярвам ти, че си видяла нещо. Усетила си го.

— А аз знам, че огърлицата съществува — отвърна Кейти.

— Ще се съглася с теб, когато имам доказателство в ръцете си, например разписка.

— Съществувала е и още съществува. Но едва ли ще я видим, ако е била заложена или хвърлена в морето. Може да звучи глупаво, ала знам, че Бианка иска да я намерим.

— Наистина звучи глупаво — с въздишка Аманда се облегна в скърцащия стол. — И което е още по-глупаво, и аз мисля същото. Само се надявам никой в хотела да не разбере как съм прекарала свободния си ден. В търсене на скрито съкровище, защото някоя си моя отдавна умряла прабаба ми го е подсказала по време на спиритически сеанс. Ужас! О, мили Боже! — възкликна тя с променен глас.

— Намери ли нещо? — извика и скочи Кейти.

— Някакъв стар дневник, от 1912 година. Мастилото е избеляло, но почеркът е хубав, определено женски. Сигурно е на Бианка. Виж „Да изпратя покани“. Има и списък на гостите. Аха, някакво парти „Прентисови“ — Аманда свали очилата си. — Обзалагам се, че са от „Прентис хауз“. Една от вилите, която е изгоряла напълно през 1947 година.

— „Да говоря с градинаря за розите“ — продължи да чете Кейти, надвесена през рамото ѝ. — „Да изгладя златистата си бална рокля. Да видя Кристиан в три следобед.“ Кристиан? — повтори тя и сложи ръка на рамото на сестра си. — Дали не е нейният художник?

— И аз знам колкото теб — Аманда бързо намести пак очилата на носа си. — Я виж това! „Да затегна закопчалката на огърлицата.“ Това трябва да е нашата, с изумрудите.

— Точно така.

— Ала все още не сме намерили нищо конкретно.

Кейти погледна уморено разхвърляните по пода листове.

— Какви са шансовете ни?

Дори организационният талант на Аманда вече издишаше.

— Подобряват се с всяко изпразнено чекмедже и кутия.

— Манди... — Кейти приседна на пода до нея. — Нямаме време.

— Та ние сме търсили само няколко часа!

— Нямам това пред вид — тя сложи глава на бедрото на сестра си. — Дори да открием указание, ще трябва да намерим огърлицата. Но за това ще ни трябва години. А ние трябва да продаваме, нали?

— Затова ще говорим утре вечер, на семейното събрание — Аманда прокара ръка през косата на сестра си. — Виж какво, защо не идеш да подремнеш? Изглеждаш наистина изморена.

— Не — Кейти стана, прекрачи през хартиите и приближи до прозореца. — Чувствам се по-добре, когато ръцете и мислите ми са заети. В противен случай може да удуша някого.

— Трент например?

— Като начало би било чудесно. Не — с въздишка тя пхна ръце в джобовете си. — Той не е виновен за това.

— Все още за къщата ли говорим, или?

— Не знам — с нещастен вид тя пак седна на пода. Добре поне, че успя да се въздържи и не плака цяла нощ. — Реших, че всички мъже са глупаци, егоисти и напълно излишни.

— Та ти си влюбена в него!

На устните на Кейти се появи крива усмивка.

— Бинго! И за да отговоря на следващия ти въпрос, преди да си го задала, ще ти кажа, че той не е влюбен в мен. Не се интересува нито от мен, нито от семейство и бъдеще, и много съжалява, че не ми е обяснил всичко това, преди да направя грешката да се влюбя.

— Съжалявам, Кейти... — Аманда свали очилата си, прекоси стаята и седна до сестра си. — Знам, че те боли, ала ти го познаваш само от няколко дни. Сляпото увлечение...

— Не е сляпо увлечение! — Кейти ядосано сложи рецептата за сладко в определения за това куп. — Открих, че за да се влюбиш не е необходимо много време. Може да стане за години, а може и за една секунда. Просто става, когато му дойде времето.

Аманда я прегърна и притисна към себе си.

— Е, на мен не ми се е случвало. За щастие — фактът я накара да се замисли, но само за миг. — Ако обаче те обиди, ще съжалява, че някога е познавал Калхунови.

Кейти се разсмя, взе рецептата за сладко и я хвърли във въздуха. Тя полетя и започна плавно да пада.

— Много изкушаващо, ала по-голямо значение има това, че аз самата не знам какво да правя — Кейти побутна сестра си. — Хайде, работата нас чака.

Когато Трент влезе в стаята, те не го удостоиха дори с поглед. Кейти бе истинска стена от лед. Аманда промърмори нещо като поздрав в отговор на неговия.

— Може би имате нужда от помощ — подзе той.

Аманда погледна сестра си, която продължаваше да мълчи. Мълчанието е доста ефикасно оръжие, реши тя.

— Много мило от твоя страна, Трент — усмихна му се Аманда, но така, че от усмивката ѝ би замръзнала дори разтопена лава. — Това си е чисто семеен проблем.

— Остави го, нека помогне — намеси се Кейти, без да го погледне. — Сигурно е страшен, когато става дума за на хартиите. Нали това му е работата.

— Добре тогава — Аманда посочи един куп. — Започвай оттук. Подреждаме ги по съдържание и години.

Той взе един стол и седна срещу тях. Работиха известно време в пълно мълчание, нарушавано само от шумоленето на листчетата и потропването на Аманда.

— Тук има някаква бележка за поправка — обади се Трент, ала никой не му обърна внимание. — На закопчалка.

— Дай да видя! — Аманда я грабна от ръцете му преди Кейти да успее да посегне. — Не пише каква закопчалка и на какво — промърмори недоволно тя.

— Но датата съвпада — Кейти посочи с пръст. — Виж, 16 юли 1912 година.

— Май нещо съм пропуснал? — намеси се Трент.

Аманда почака и като видя, че Кейти няма намерение да му отговаря, рече:

— Намерихме дневник на Бианка. Имаше записано „да дам огърлицата на поправка“. И същата дата.

— Може би това е нещото, което търсите — той гледаше Кейти, ала му отговори Аманда.

— Това е достатъчно като доказателство само на факта, че през 1912 година огърлицата е съществувала. Но с нищо не ни помага да я намерим — тя остави бележката встрани от другите. — Да видим какво друго ще изровим.

Кейти мълчаливо се върна към своите хартии.

Няколко минути по-късно Лайла извика отдолу:

— Аманда! На телефона!

— Кажим им, че ще се обади по-късно.

— От хотела е. Казаха, че е важно!

— По дяволите! — Аманда свали очилата си и погледна враждебно Трент. — Връщам се след малко.

След което излезе.

Той изчака стъпките ѝ да заглъхнат.

— Много е войнствена.

— Ние сме ѝ свикнали — отвърна Кейти и остави поредната бележка.

— Забелязах. Катрин...

— Да? — погледна го ледено тя.

— Искан да се уверя, че си добре.

— Добре съм. И защо?

Имаше прах по бузите. Беше смешна, и сладка, и Трент искаше да ѝ го каже. Да види как ще се засмее и ще посегне да се избърше с ръка.

— Снощи... Беше разстроена, когато си отиде.

— Да, разстроена бях. Направих ти дори нещо като сцена — Кейти остави поредната хартийка, без дори да я прочете.

— Нямах това предвид.

— А аз имам точно това предвид! — Тя се насили да се усмихне. — Дори мисля, че трябва да ти се извиня. Сеансът и всичко, което се случи след това... Много ми се стовари на главата. — Не на главата, а на сърцето, помисли си Кейти. — Сигурно си решил, че съм глупачка, когато дойдох в стаята ти.

— Нищо подобно! — *Защо е толкова студена? И толкова безучастна. И така ме обърква?* — Ти каза, че ме обичаш.

— Много добре знам какво съм казала — гласът ѝ стана още по-леден, ала усмивката остана на устните ѝ. — Защо не приемем, че всичко е било моментно настроение?

Удобно, приемливо обяснение, помисли си той. Но защо му беше толкова криво, защо се чувстваше така изоставен? Така предаден?

— Значи в действителност не е така?

— Трент, та ние се познаваме само от няколко дни!

Той какво иска, да ме накара да страдам ли?

— Ала ти беше отчаяна, когато си отиде.

— Сега отчаяна ли ти се виждам?

— Не — тихо отвърна Трент. — Не си.

— Чудесно. Значи да го забравим — в този миг слънцето се скри зад облаците. — Ще бъде най-добре и за двама ни, не мислиш ли?

— Да. — *Нали точно това искам, всъщност. Тогава защо се чувствам изпразнен, кух, без душа?* — Ще направя това, което е най-добро за теб, Кейти.

— Благодаря — тя зачете листа, който държеше. — Като слезеш долу, би ли помолил Лайла да донесе малко кафе?

— Разбира се.

Изчака, докато той излезе, и закри лице с ръце. Господи, не беше права! Защо бе толкова лоша, толкова злобна и студена! Защо го изгони?

Трент се върна в стаята си. Носеше в куфарчето си документи, да ги прегледа, докато се мотае тук. Седна на олющеното бюро и отвори папката.

Минаха десет минути и той установи, за своя голяма изненада, че гледа през прозореца, без да е отгърнал дори един лист. Тръсна глава, взе молива и си каза, че е време да се съсредоточи.

Успя да прочете първия ред, дори първия параграф. Три минути.

Не, не ставаше! Хвърли ядосано молива и закри нервно из стаята.

Смешна работа! Беше работил в хотелски стаи по целия свят. Никога и при никакви обстоятелства не беше се разсейвал. Защо тук да не можеше? Беше както навсякъде — стени, под, таван. Бюрото, макар и старо, бе удобно. Можеше дори да запали камината, за да стане по-уютно. И по-топло. Така де, наистина се нуждаеше от повече топлина след прекараните минути с двете сестри в склада за вехтории.

Нямаше причина да не седне спокойно и да свърши някоя и друга полезна работа за час-два.

Спомняше си съвсем ясно колко хубава беше Кейти, когато влезе снощи в стаята му със сивия си фланелен халат и боси крака. Спомняше си как блестяха очите ѝ, застанала точно тук, където сега стоеше той. Намръщи се и усети болка от лявата страна. Това беше нещо ново. Досега не беше го боляло сърцето. Глава да, но сърце, никога.

Споменът за това как се гушна в прегръдката му, го разтрепери. А как миришеше само! А вкусът ѝ! Защо дъхът му спираше и главата му се въртеше само при мисълта за нея? Чувстваше се виновен, това е! Беше я наранил, беше я обидил, така, както никога досега не бе обиждал жена. Няма значение колко студена беше днес, колко безразлична. Заслужаваше си го, копелето му с копеле!

Знаеше, че това чувство за вина още дълго щеше да живее в него.

Може би трябваше да поговори с нея. Тръгна, ала преди да отвори вратата, спря. Това щеше само да усложни нещата. Ако изобщо можеше да станат по-лоши. Само защото искаше да облекчи собствената си вина, не трябваше да я поставя в още по-неудобно положение.

Тя се справяше по-добре, отколкото предполагаше. Беше силна и определено жилава. Горда. И нежна. Споменът изплува в главата му.

Топла. Неописуемо красива.

Трент отново закричи из стаята. Щеше да е по-умно от негова страна, ако мислеше повече за къщата, отколкото за обитателките ѝ.

Тези няколко дни, които прекара тук, може да причиниха известен катаклизъм, но поне имаше достатъчно време и възможност да състави плана си за действие. Отвътре. Имаше възможността да почувства настроението, историята на къщата, излъчването ѝ. Ако можеше да седне за малко, би могъл да оформи идеите и мислите си поточно. Опитва отново. Безнадеждно. В мига, в който взе молива, главата му се изпразни. Чувстваше се като затворник. Трябваше му свеж въздух. Трябваше да излезе навън. Грабна сакото си и направи нещо, което не бе правил от години. Отиде на разходка.

Следвайки инстинкта си, той се упъти към скалите. Надолу, по неравната поляна, покрай лъкатушещата каменна стена. Право към морето. Въздухът бе студен, хапеше. Сякаш пролетта бе решила да запретне шарените си поли и да се прибере обратно. Небето бе сиво и мрачно, само няколко късчета синьо се мъчеха да пробият облаците. Дивите цветя, достатъчно смели да си пробият път между скалите, сега зъзнеха на вятъра.

Трент вървеше с ръце в джобовете и наведена глава. Не изпадеше често в депресия, така че бе твърдо решен да я прогони. Когато се обърна назад, видя само кулите на замъка. Отново се упъти към морето. И кой знае защо там му се привидя силуета на непознатия художник, рисувал тук преди десетилетия.

Гледката бе зашеметяваща. Оставяше човек без дъх. Това бе единствената дума, с която можеше да я опише. Скалите се спускаха стръмно надолу, розови и сиви, където ги блъскаше вятърът, черни, където вълните ги обливаха и неохотно се връщаха обратно. Бели капчици пяна, като дантела, се носеха по повърхността и изчезваха в черната вода.

Кълбета мъгла се стелеха на талази, а въздухът миришеше на влага и дъжд.

Трябваше да бъде потискащо. А беше впечатляващо.

О, как искаше тя да бъде до него! Да бъде тук, сега, в този миг, преди вятърът да е спрял и всичко да се е променило. Сигурно щеше да се усмихва, помисли си той. Да се смее, докато се протяга на вятъра

и подлага лицето си на ласките му. Ако беше тук, сигурно нямаше да се чувства толкова самотен. Толкова дяволски самотен!

Някакво предчувствие го накара да се обърне. Беше сигурен, че ще я види как върви насам. Не. Нямаше никой, само голите скали и вятърът. Ала чувството за нечие присъствие остана. Толкова реално, че можеше да го назове.

Трент беше чувствен, но разумен човек. Знаеше, че е сам. И в същото време знаеше, че има някой. Някой, който чакаше.

Наблюдаваше го. За миг беше сигурен, можеше да се закълне, че долавя слабия, почти неуловим аромат на орлови нокти.

Въобразявам си, реши той, ала ръката му не бе съвсем сигурна, когато отмести кичура, паднал на очите му.

Тогава чу плача. Целият изтръпна, когато долови тъжното, тихо, но явно неутешимо ридание, донесено от вятъра. Идваше и си отиваше на талази, на приливи, като морето. Нещо в стомаха му се сви на топка.

Почувства истинска болка, макар че здравият разум му казваше, че не може да чува нищо.

Какво става, зачуди се Трент. Какви номера му играеше въображението? Звукът бе толкова реален, толкова истински! По дяволите! Не беше халюцинация. Бавно слезе няколко крачки надолу по скалите.

— Има ли някой? — извика тихо, когато риданието отново долетя и отлетя с порива на вятъра. Забърза внимателно надолу.

Кръвта блъскаше в слепоочията му. Под краката му се посипаха камъни и с грохот паднаха в морето. Звукът им го върна в действителността.

Какво, за Бога, ставаше тук! Какво правеше той? Търчеше по скалите като луд, в преследване на духове? Вдигна ръка и с учудване установи, че дланта му е потна, въпреки студения вятър. Единственото, което чуваше сега, бе лудия тътен на сърцето си. Успя да си наложи да спре и да успокои дишането си. Огледа се, в търсенето на нещо реално.

Тъкмо си бе тръгнал обратно, когато пак чу звука. Някой ридаше. Не, по-точно хлипаше или скимтеше. Чуваше се съвсем ясно, точно под краката му. Трент се наведе и започна да се промъква.

О, Боже, то беше толкова нещастно!

Малко черно кученце, не по-голямо от мъхава детска топка. Обзе го облекчение, което го накара да се разсмее на глас. Все пак, не беше

полудял. Когато пристъпи, животинчето се опита да избяга, ала просто нямаше накъде. Уплашените му очички не се откъсваха от него.

— Лошо време, а, приятелче? Как си попаднал тук?

Трент внимателно посегна, готов да отдръпне ръка, ако кутрето се опита да го захване. То обаче се гушна в него.

— Добре, добре, мъниче. Отпусни се. Нищо лошо няма да ти направя.

Погали кученцето между ушите. То все още трепереше, но доверчиво близна с език ръката му.

— Май вече се чувстваш по-добре, а?

Той въздъхна, докато го галеше.

— Е, и аз също. Защо не се върнем вкъщи? Взе кученцето и го скри в якето си, докато се катереше обратно нагоре. Преполови пътя, спря и погледна назад. Когато видя откъде бе прибрал малкото животинче, осъзна, че е било невъзможно да чуе скимтенето му от мястото, където бе стоял. Разстоянието бе много голямо, а и воят на вятъра бе оглушителен. Не би могъл да чува нищо. Ала... беше чул. Сигурен бе. И затова бе тръгнал надолу и бе намерил бедната загубена душичка.

— Какво, по дяволите, бе всичко това — промърмори Трент и, притиснал кученцето в пазвата си, тръгна към къщата. Чувстваше се абсолютно глупаво, когато прекоси поляната. Какво щеше да каже на домакините? Нещо от рода на: „Стори ми се... Счу ми се... Предположих... Реших да проверя и тръгнах по скалите. И вижте какво намерих.“

Не, не ставаше. Най-простото бе да вземе кученцето в колата и да го занесе в селото. Сигурно имаше кучкарник или добри хора да го приберат. Или можеше да влезе в някое антре и да го остави на пода. Не, не можеше, осъзна съвсем ясно той. Просто не можеше да захвърли малката топла и мека топчица на непознати хора. Животинчето му вярваше и Трент чувстваше топлото му дишане до гърдите си. Докато стоеше и се колебаеше, Кейти излезе от къщата.

Той се стресна и се опита да изглежда естествен.

— Здравсти.

— Здравсти — тя спря да закопчае якето си. — Отивам за мляко, че се е свършило. Искаш ли нещо?

Консерва кучешка храна, беше на устата му, но преглътна думите.

— Не, благодаря — кученцето дращеше ризата му. — Намерихте ли някакъв знак?

— Много, ала нищо, което да ни подсказе къде да търсим огърлицата. — Изражението ѝ се промени, когато забеляза, че нещо шава под якето му. — При теб всичко ли е наред?

— Ами да — Трент скръсти ръце, за да прикрие издутината. — Разходих се малко.

— Добре... — беше ужасно, направо ужасно. Та той не смееше дори да я погледне в очите! — Леля е сготвила чудесно ядене, ако си гладен.

— О, благодаря.

Кейти тръгна, но рязко спря, когато чу скимтенето.

— Какво е това?

— Нищо — Трент едва преглътна смеха си, защото кученцето го гъделичкаше.

— Добре ли си?

— Да, бе, да, добре съм — и се усмихна глупаво, тъй като кученцето подаде носа си през отвора на якето му.

— Какво е това? — Кейти забрави клетвата си да стои на метри разстояние от него и пристъпи. — О, Трент, кученце!

— Намерих го на скалите — започна бързо да обяснява той, сякаш се оправдаваше. — Чух скимтене. Не бях сигурен какво има там и...

— О, мъничката, нещастна душица! — тя нежно пое кученцето от ръцете му. — Загубило ли си се? — Зарови нос в козината му, сетне го потърка в неговото носле. — Няма нищо, сега всичко е наред.

Кученцето замаха бързо с опашка, сякаш искаше да се изтръгне от прегръдката ѝ.

— Много е сладко, нали? — Трент приближи една крачка. — Изглежда сякаш се чувства у дома си и всичко му е познато.

— То е още бебе — Кейти го залюля както се люлее бебе. — Къде каза, че го намери?

— Долу, на скалите. Разхождах се — „И мислех за теб.“ Преди да успее да се спре, посегна и я погали по косата. — Не можех да го оставя там.

— Разбира се, че не — тя изведнъж осъзна, че бе попаднала в прегръдките му. Едната му ръка бе в косите ѝ, очите му — потънали в нейните.

— Катрин...

Кученцето изскимтя и Кейти стреснато отстъпи назад.

— Ще го занеса у дома. Сигурно му е студено. И е гладно.

— Добре — можеше да пъхне ръцете си единствено в джобовете.

— Защо аз да не ида за мляко?

— О, чудесно! — усмивката ѝ остана и след като влезе в къщата.

Когато се върна от селото, кученцето се бе разположило в кухнята и бе в центъра на вниманието на четири красиви жени.

— Вие само чакайте да си дойде Сузи с децата — обади се Аманда. — Ще видите какво ще стане! Направо ще се побъркат. То обаче явно си пада по твоя гъши пастет, лельо Коко.

— Ти си най-големият чревоугодник между кучетата — Лайла клекна на колене и лакти пред него и потърка носа си в неговия. — Нали, кученце?

— Сигурна съм, че с малко повече грижи ще стане много хубав — рече леля Коко, също клекнала на земята като момиче.

Кученцето, явно удивено от щастливата си съдба, се въртеше в кръг. Като видя Трент, то скочи и се изправи на крачетата си. Жените се разпищяха и отвсякъде заваляха куп несвързани въпроси.

— Стойте, чакайте... — Трент остави торбата на масата и се наведе да погали кученцето по коремчето. — Не знам откъде е дошло. Намерих го, когато се разхождах по скалите. Беше се скрило там. Нали, момчето ми?

— Мисля, че трябва да поразпитаме наоколо дали някой не го е загубил — започна Коко и спря, защото племенниците ѝ запротестираха. — Зависи от Трент, той го намери.

— Ами... Направете това, което смятате за най-добро — Трент се изправи и извади мляко от торбата. — Може би трябва да му дадем малко.

Аманда вече бе взела чинийка и спореше с Лайла какво количество трябва да сипе на новия гост.

— Какво друго си купил? — попита Кейти и зарови нетърпеливо из торбата.

— Някои неща. Помислих си, че ще му трябва кайшка — той извади яркочервена кайшка със сребърни гвоздейчета по нея.

Кейти не може да не се засмее.

— Е, много е шик!

— И нашийник също. И кучешка храна.

— Аха... — Кейти продължи да рови из торбата. — И играчки, и пластмасово кокалче.

— Може да иска да си гризка нещо — обясни Трент.

— Сигурно. Още и топка, и мишка — тя се разсмя с цяло гърло, като извади гумената играчка.

— Нали ще му трябва нещо да си играе — не посмя да си признае, че бе потърсил също така и колибка, и възглавничка.

— Не знаех, че си толкова грижовен.

Той погледна към щастливо подскачащото животинче.

— И аз не знаех.

— А как се казва? — попита Лайла.

— Ами...

— Ти го намери, ти ще трябва да го кръстиш.

— Хайде, бързо! — заповяда Аманда. — Преди Лайла да му е лепнала нещо от рода на... Фурчо.

— Фред — каза неочаквано Трент. — Прилича ми на Фред.

Невпечатлен особено от акта на кръщението си, Фред потопи едното си ухо в чинийката с мляко и отиде да спи.

— Е, добре — Аманда се изправи. — Хайде, Лайла, твой ред е да слагаш масата.

— Аз ще ти помогна — бързо се намеси леля Коко, водена от непогрешимия си инстинкт да остави Кейти и Трент насаме.

— Най-добре и аз да дойда — Кейти също стана от пода.

Трент обаче сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре.

— Чакай...

— Защо?

— Така. Само... почакай.

Тя спря.

— Ето, чакам.

— Как е ръката ти?

— Добре.

Чувстваше се като истински идиот.

— Ако това е всичко...

— Не! Исках да ти кажа... Долових някакъв шум в колата, докато карах към селото.

— Шум ли? — Кейти сви устни. — Какъв шум? Такъв, измислен, рече си той.

— Просто шум. Знам ли какъв. Надявам се утре да я погледнеш.

— Добре. Докарай я в сервиза.

— Утре?

— А сега ли? Инструментите ми са там. Има ли нещо друго?

— Докато се разхождах, исках да бъдеш с мен. Тя извърна глава, опитвайки се да събере кураж да го погледне.

— Ние искаме различни неща, Трент. Нека да ги оставим така — Кейти тръгна към вратата. — И гледай да докараш колата по-рано — добави на излизане. — Имам да сменям ауспуха на една таратайка.

ОСМА ГЛАВА

Кейти взе кислородна маска, спусна козирката над лицето си и се приготви да разреже крайната тръба от ауспуха на стария „плимут“, модел 62 година.

Днес не ѝ вървеше. От главата ѝ не излизаше мисълта за предстоящото семейно събрание. Нищо друго не намериха за огърлицата, въпреки че преровиха всички бележки, хартийки и стари счетоводни книги. Знаеше, че работата е лоша, защото сестра ѝ Аманда не искаше да говори и беше мрачна като облак.

Към всичко това се прибавяше и още една безсънна нощ. Късно през нощта дочу скимтенето на Фред и тръгна да го види, но чу как Трент го успокоява зад вратата.

Остана дълго там, заслушвайки се. Фактът, че бе взел кученцето в стаята си, за да се грижи за него, я накара да го заобича още повече. А колкото повече го обичаше, толкова повече я болеше.

Знаеше, че очите ѝ са червени като фарове тази сутрин, защото направи грешката да се погледне в огледалото. С това можеше да се справи. Външният вид никога не беше бил проблем за нея.

Виж, сметките, които дойдоха със сутрешната поща, бяха.

Когато каза на Сузана, че бизнесът ѝ върви добре, тя не излъга. Ала все още имаше черни дупки. Не всички от клиентите ѝ плащаха навреме и доста често в сметката ѝ едва капеше. Шест месеца, мислеше си Кейти, докато режеше стария метал. Бяха ѝ необходими само шест месеца. Но това бе много дълъг срок, прекалено дълъг, за да запази къщата.

Животът ѝ се промени светкавично бързо и, както изглеждаше, не на добро. Нищо не вървеше на добре.

Трент стоеше и я наблюдаваше. Беше вдигнала смачканата предница на колата на крик и лежеше под нея, работейки с кислородна маска. Когато тръбата на ауспуха падна, тя се отмести. Носеше си работен гащеризон, дебели ръкавици и шлем. Музиката, без която явно не можеше да живее, се лееше с пълна сила от радиото.

Сигурно беше напълно луд, защото през ума му мина мисълта, колко хубаво би било да прави любов върху твърдия бетонен под с жена, облечена като автомонтьор.

Кейти се завъртя и го видя. Много внимателно загаси оксигена, преди да вдигне защитния шлем на лицето.

— Не открих никаква повреда в колата ти. Ключовете са в офиса. Не ми дължиш нищо — тя от ново спусна шлема пред лицето си.

— Кейти...

— Да?

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Вдигна шлема и го погледна в очите.

— Защо?

— Ами... — той прилекна до нея. — Искам просто да вечеряме заедно тази вечер.

— Че ние вечеряме заедно вече няколко вечери — отново спусна шлема, ала Трент го вдигна.

— Не, имам пред вид да излезем навън.

— Защо?

— А защо не?

Тя вдигна вежди.

— Е добре, много мило от твоя страна, но тази вечер съм заета. Ще правим семейно събрание. — И отново спусна шлема.

— Тогавя утре — раздразнен, той пак го вдигна. — Имаш ли нещо против? Искам да те гледам, когато говоря с теб.

— Да, имам нещо против, защото трябва да работя. И не, не искам да вечерям с теб утре.

— Защо?

Кейти изпусна дълга въздишка.

— Защото не искам.

— Все още си ми сърдита.

Очите ѝ, които бяха започнали да припламват, потъмняха.

— Мисля, че уточнихме всичко между нас, така че няма причини да се срещаме.

— Само вечеря — повтори Трент, усещайки, че не може да измисли нищо друго. — Никой не иска да се срещаме. Вечеря между приятели, преди да се върна в Бостън.

— Ще се връщаш ли? — тя почувства как сърцето ѝ болезнено се сви и се обърна, за да вземе някакви инструменти.

— Да. Имам назначени срещи за средата на седмицата. Очакват ме в офиса в сряда следобед.

Ами да, точно така, помисли си Кейти, като взе ключа, който изобщо не ѝ трябваше. „Имам среща, довиждане. Извинявай, че разбих сърцето ти.“

— Приятно пътуване в такъв случай.

— Кейти... — той хвана ръката ѝ преди тя да успее да спусне отново шлема. — Бих искал да бъда с теб известно време. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че сме се разделили като добри приятели.

— И аз искам да се чувствам по-добре — прошепна Кейти. — Ами добре, тогава. Утре вечер. Заслужаваш едно изпращане.

— Благодаря ти. Наистина... — Трент докосна бузата ѝ и се опита да я погали, ала тя спусна шлема.

— По-добре стой далеч от оксигена, Трент — рече сладко Кейти. — Може да се опариш лошо.

Семейните събирания на Калхунови винаги бяха шумни, богато гарнирани с аргументи и обилно поръсени със сълзи и смях. Това правеше изключение. Аманда седна на председателското място на масата.

В стаята настъпи тишина.

Сузана вече беше сложила децата да спят. Този път това стана много лесно, защото и двамата бяха изтощени след играта с Фред. Самият Фред може би повече от тях.

Трент дискретно се оттегли след вечеря. Но какво от това, помисли си Кейти. Много скоро щеше да научи резултата.

Дори се страхуваше, че решението вече е взето.

— Мисля, че всички знаем за какво сме се събрали — започна Аманда. — Трент се връща в Бостън в сряда и би било добре, ако преди това му дадем някакъв отговор.

— Би било още по-добре да се опитаме да намерим огърлицата. — Лайла подръпваше нервно гердана си.

— Все още продължаваме да преглеждаме документите — Сузана сложи успокояващо ръка върху рамото ѝ. — Ала мисля, че трябва да погледнем действителността в очите. Да осъзнаем, че

намирането на огърлицата ще ни отнеме много време. Повече, отколкото имаме.

— Имаме тридесет дни — очите на всички се обърнаха към Аманда. — Получих съобщение от адвоката миналата седмица.

— Миналата седмица! — извика леля Коко. — И нищо не си ни казала?

— Надявах се, че ще успея да получа отсрочка, без да ви притеснявам. — Аманда сложи ръка върху папката. — За съжаление нищо не стана. Успяхме да отървем някои данъци, но иначе не сме напреднали много. Дължим горницата на застраховките. Трябва да ги направим, както и изплащането на ипотеката. Сметките за поддръжката на къщата — ток, вода, телефон, бяха по-високи през зимата, а новата камина и поправката на покрива глътнаха повечето от средствата ни.

Кейти вдигна ръка.

— Колко сме зле?

— Колкото — толкова! — Аманда потърка слепоочието си. — Можем да продадем някои неща и да се задържим над водата. Ала след няколко месеца ще дойдат новите данъци и сметки и отново ще сме там, където сме сега.

— Мога да продам перлите си — тихо се обади леля Коко, но Лайла я прекъсна.

— Изключено! Разбрахме се преди време, че има неща, които няма да продаваме и не можем да продаваме. Ако трябва да погледнем истината в очите, най-добре да го направим.

— Водопроводът се спуска — продължи Аманда и се опита да прочисти пресъхналото си гърло. — Ако не поправим електрическата инсталация, може да подпалим къщата. Хонорарът на адвоката на Сузана е...

— Това си е мой проблем — прекъсна я сестра й.

— Това е наш проблем — поправи я Аманда и получи мълчаливото съгласие на всички. — Ние сме едно семейство. Преминали сме през много изпитания заедно и сме оцелели. Преди шест-седем години изглеждаше така, сякаш всичко върви на добре. Ала данъците скочиха, както и застраховката, ремонтите, всичко. Не може да се каже, че сме бедняци, но къщата изяжда всяка стотинка от спестените ни пари. Ако можем да се справим, да издържим още една

или две години, като продадем порцелана или някоя и друга антика... Обаче това повече ми прилича на опит да запушим дупката в стената на язовира с пръст и... да чакаме водата да избие от някъде другаде.

— Ти какво ще кажеш, Манди? — попита Кейти.

— Вече го казах — стисна устни Аманда. — Единственият ни изход е да продадем къщата. С офертата на Сейнт Джеймс ще можем да платим дълговете, да запазим това, което е скъпо и важно за всички ни, и да купим друга къща. Ако не го направим, след няколко месеца ще ни я вземат. — По бузата ѝ потече сълза. — Съжалявам. Просто не мога да открия никакъв начин за спасение.

— Вината не е твоя... — Сузана хвана ръката ѝ. — Всички знаехме, че някой ден това ще стане.

Аманда поклати нещастно глава.

— Каквото имахме събрано, отиде след срива на банковия пазар. Не сме в състояние да се оправим. Знам, че направих лоши инвестиции...

— Всички ги направихме — прекъсна я Лайла и сложи ръка върху ръцете на двете си сестри. — Благодарение на препоръките на онзи „многоуважаван“ брокер. Ако нямаше срив на борсата, ако бях спечелила на лотарията, ако Бакстър не беше толкова гадно копеле, може би нещата щяха да бъдат други. Ала не са.

— Нали все още сме заедно — тихо се намеси леля Коко. — Това е важното.

— Това е важното — повтори Кейти и сложи ръката си върху ръцете на сестрите си. И странно, но се почувства необикновено добре. — Какво ще правим сега?

Като се опитваше да остане спокойна, Аманда седна.

— Мисля, че трябва да помолим Трент да слезе и да се уверим, че предложението му все още е в сила.

— Ще го повикам — стана Кейти и излезе от стаята като сляпа.

Не, не можеше да повярва. Минаваше през стаите, през коридорите, по стълбите, с ръка, подпряна на парапета. Не, не можеше да го възприеме със съзнанието си, не можеше да го преглътне. Нищо от това повече нямаше да бъде нейно. Нямаше да ѝ принадлежи. Много скоро щеше да дойде денят, в който нямаше да излезе от стаята си на високата тераса и да погледне морето. Нямаше да се изкачи по стъпките на Бианка към кулата и да намери Лайла, облегната на

перваза на прозореца, загледана замечтано през пращното стъкло. Нито да види как Сузана работи в градината, а децата се гонят със смях по поляната. Аманда нямаше да слезе забързано по стълбите. Леля Коко нямаше повече да се суети около печката в кухнята.

Животът, който познаваше, просто се бе разтопил във въздуха. Нямаше го вече. А този, който им предстоеше, още не бе дошъл. И тя стоеше някъде в празното, в безвъздушното пространство, във вакуума, в нещо като затвор, зашеметена от загубата до такава степен, че не можеше да усети дори болка.

Трент се бе навел до огъня, където Фред хъркаше върху червената възглавничка на новото си кучешко креватче. Май това малко дяволче щеше да му липсва. Дори да имаше време да се грижи за него в Бостън, сърце не му даваше да го отнеме от децата и от момичетата в тази къща.

Беше видял днес следобед как Кейти си играе с него и му хвърля топката на поляната. Беше му толкова приятно да чуе смеха ѝ, да я види така безгрижна с децата, Сузана и кучето.

Странно, спомни си за оня миг, когато бе обзет от една мечта. По точно от една фантазия, видение, кой знае какво. Беше през нощта на сеанса. Видя себе си и Кейти как седят на слънчевата порта и гледат децата си, които играят на поляната. Беше глупост, разбира се. Днес следобед нещо в него сякаш се скъса, когато я видя да си играе с Фред и децата. Нещо хубаво, защото когато се обърна и го видя, смехът ѝ замря, а очите ѝ потъмняха и станаха студени.

Той стана, като наблюдаваше огъня в камината. Беше пълна лудост, ала в този миг искаше с цялото си сърце тя да бъде в ръцете му и зелените пламъци на очите ѝ да изгарят неговите. Да се притисне отново към него. Да извика името му. Да прошепне „обичам те“. Най-страшното мъчение бе ужасното ѝ безразличие.

Някой почука на вратата и Фред уплашено изскимтя в съня си. Трент отговори и видя Кейти на прага. Обзе го облекчение, надежда и неудобство. Този път не биваше да я прогони, не биваше да я пусне да си иде. Трябваше да... Тогава видя очите ѝ.

— Какво има? Какво се е случило? — посегна с ръка да я приласкае, ала тя рязко се отдръпна назад.

— Би ли дошъл долу, ако не възразяваш.

— Катрин... — но тя вече се отдалечаваше по коридора. Бързаше да се махне, да избяга от него.

Намери ги всички около масата в трапезарията. Лицата им бяха тъжни и сериозни. Беше достатъчно проницателен, за да отгатне какво бе станало. Калхуновите момичета явно бяха стегнали строя и бяха готови за бой.

— Дами?

— Седни, ако обичаш, Трент... — Коко царствено му посочи стола до себе си. — Надявам се, че не сме ти попречили?

— Какво говорите! — той потърси очите на Кейти, но тя гледаше като хипнотизирана стената пред себе си. — Сеанс ли ще правим?

— Този път не — Лайла кимна към Аманда. — Манди, хайде, де!

— Добре — тя си пое дълбоко дъх. Сузана сграбчи ръката ѝ под масата и се почувства по-уверена. — Трент, ние обсъдихме твоята оферта и решихме да я приемем.

Той я погледна изненадано.

— Така ли?

— Да — Аманда притисна ръка стомаха си, който се бунтуваше. — Ако все още е в сила.

— Да, разбира се, че е в сила — Трентън огледа стаята. Погледът му се спря на Кейти. — Сигурни ли сте, че искате да продавате?

— Ти нали това искаш? — извика почти през плач Кейти. — Нали за това дойде?

— Така е — *ала имаше и нещо друго, много по-голямо от пазарлъка за къщата.* — Фирмата ми на драго сърце ще купи имота. Само трябва да съм сигурен, че искате да продавате. Че всички го искате.

— Ние всички сме съгласни — рече Кейти и отново заби поглед в стената.

— Адвокатите ще уредят формалностите — додаде Аманда. — Но преди да им предадем нещата, бих искала да прегледаме условията.

— Разбира се — той отново спомена цената. Когато чу цифрата, очите на Кейти се напълниха със сълзи. — Няма причина да не се споразумеем за сроковете — продължи Трент. — Знам, че ще искате да направите опис на имуществото, преди да се... пренесете.

Това, в края на краищата, беше бизнес.

— Мисля, че искаме да се пренесем колкото може по-скоро — Сузана огледа сестрите си за подкрепа. — Веднага щом си намерим нова къща.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ти направи достатъчно — прекъсна го студено Кейти. — Ние можем и сами да се грижим за себе си.

— Бих искала да добавя нещо — намеси се Лайла, като се наведе напред. — Продаваме къщата и земята. Ала не и съдържанието ѝ. Всичко, което е в нея.

— Не. Мебелите, вещите и личните ви неща си остават ваши.

— Включително и огърлицата — тя наклони глава. — Независимо дали ще я намерим, преди да напуснем или след това, огърлицата на Калхунови принадлежи на Калхунови. Искам това да се запише в договора, Трент. Ако по време на вашите ремонти тя изскочи отнякъде, принадлежи на нашето семейство.

— Добре — тази малка клауза щеше да побърка адвокатите му, но това си беше техен проблем. Нали за това им плащаше. — Ще направя необходимото да бъде записано в договора.

— Кулата на Бианка — тихо продължи Лайла, като се страхуваше гласът ѝ да не се скърши. — Внимавай какво ще направиш с нея.

— Какво ще кажете за малко вино? — леля Коко стана, ръцете ѝ трепереха. — Трябва да го полеем, нали?

— Извинявайте... — Кейти стана бавно, налагайки си с огромно усилие да не побегне. — Ако сме свършили, искам да си отида. Изморена съм.

Трент понечи да тръгне след нея, ала Сузана го спря.

— Не мисля, че е много умно точно сега. Ще отида аз.

Кейти излезе на терасата и остави на студения вятър да изсуши сълзите ѝ. Искаше ѝ се да има страшна буря, толкова силна, безмилостна и разрушителна като бурята, която бушуваше в душата ѝ.

Като блъскаше с юмрук по стената, тя прокле деня, в който срещна Трент. Той не успя да вземе любовта ѝ, но взе дома ѝ. Разбира се, ако бе успял с първото, никога нямаше да получи второто.

— Кейти... — Сузана пристъпи до нея и я прегърна. — Студено е. Защо не влезем вътре?

— Тук ми е добре.

— Не, не е — тя притисна сестра си още по-плътно.

— Той дори не осъзнава какво значи тази къща. — Кейти остави сълзите си да текат на воля. — Той не може да разбере. И не иска.

— Може би. Може би никой не може, освен нас. Ала това не е негова грешка. Не бива да го обвиняваме, че не сме в състояние да задържим къщата — Сузана погледна към градините, които толкова обичаше, после към скалите, които винаги я привличаха. — Веднъж си отидох отгук. Сякаш беше преди сто години, а са минали само седем. Почти осем. — Въздъхна. — Мислех, че бе най-щастливият ден в живота ми. Да напусна острова и да отида в новия си дом в Бостън.

— Не бива да говориш за това. Знаем колко те боли.

— Не повече от другите. Аз бях влюбена, Кейти. Бях булка и бъдещето бе в ръцете ми, в шепата ми. Но когато се обърнах и видях кулите на Замъка зад себе си, се разплаках като бебе. Мислех си, че този път ще ми бъде по-лесно. — Сълзи напълниха очите ѝ и тя ги затвори. — Какво има толкова в това място, което така ни държи и привлича?

— Знаем, че ще си намерим друг дом — Кейти стисна пръстите на сестра си. — Знаем, че всичко ще бъде наред, дори ще сме щастливи. Ала ужасно ме боли. И ти си права, не е виновен Трент. Но...

— Просто трябва да обвиняваш някого — усмихна се Сузана.

— Той ме обиди. Не искам да си го призная, обаче е така. Искам да мога да го обвиня, че ме накара да се влюбя в него. Ала това не е истина. Аз се влюбих сама.

— А той?

— Просто не се интересува от мен.

— Като виждам как те гледа, мисля, че грешиш.

— О, да, заинтересуван е — добави намусено Кейти. — Но любовта тук няма нищо общо. Много учтиво отказа да се възползва от мен, като изтъкна моята липса на опит, както го нарече.

— О, Боже! — Сузана отново потърси с поглед скалите. Знаеше, че да отхвърлиш някого болеше най-много. Беше най-остроото острие, с което може да бъде наранен човек. — Не знам дали има някаква полза да го казвам, ала може би щеше да бъде по-различно, ако той не бе така... чувствен.

— Той е чувствен, разбира се — процеди Кейти през зъби. — И като чувствен и цивилизован човек, иска да бъдем приятели. Дори ме

покани утре на вечеря, за да е сигурен, че няма да се залепя като лепка за него и ще може да се върне в Бостън напълно свободен и спокоен.

— А ти какво смяташ да правиш?

— Ще отида, разбира се. И ще бъда цивилизована и учтива като него. — Кейти вирна брадичка. — Но когато свърша, ще проклина деня, в който е спрял очите си върху Катрин Калхун. — Тя се обърна живо към сестра си. — Червената ти рокля тук ли е? Онази, която може да накара и светците да се облизват?

Сузана се разсмя.

— Може да си сигурна, че е в гардероба ми.

— Да вървим да я пробвам.

Я виж ти, каза си Кейти. Какво можела да направи една тясна червена копринена рокля!

Тя се завъртя пред пукнатото огледало, подпряно в ъгъла на стаята. Беше ѝ бе малко тесничка, дори след промените, които Сузана направи. Роклята сякаш питаше: „Не искаш ли да ме имаш?“ И го казваше съвсем ясно. Кейти плъзна ръце по бедрата си. Той щеше да я желае, докато главата му се пръсне. Коприната бе като плътно прилепнал пламък. Обгръщаше тялото ѝ от деколтето до подгъва, който Сузана нарочно скъси, така че да открива бедрата ѝ. Дългите ръкави стигаха до китката. И като добави и перлените обеци на леля Коко, ефектът бе главозамайващ.

Тридесетте минути, които загубиха за гримирането, си струваха труда. Устните ѝ бяха същия цвят като роклята, благодарение намесата на Аманда. Очите ѝ бяха засенчени в зелено и златисто, благодарение на Лайла. Косата ѝ бе лъскава като гарваново крило и пригладена над слепоочията като шлем. И така, без съмнение, реши Кейти, наблюдавайки образа си в огледалото, Трентън Сейнт Джеймс Трети ще бъде силно изненадан. Падаше му се!

Тя се завъртя и попита:

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че ще му трябва кислородна маска, за да оживее — отвърна сестра ѝ, като ѝ подаде чифт обувки от змийска кожа с високи токове. — Изглеждаш опасно красива!

— Това е целта! — Кейти обу обувките. — Ако, разбира се, не се строполя по очи след първите няколко крачки.

— Ще свикнеш. Отивам да извикам Манди.

След няколко секунди трите сестри, строени като за ревю, критично оглеждаха Кейти от всички страни.

— Не се притеснявай, нали ще ходиш на ресторант — успокои я Аманда, гледайки я как се клати несигурно при всяка крачка. — Значи повечето време ще си седнала. Можеш да ги събуеш под масата.

— Не съм свикнала с високи обувки. Как можеш да вървиш с подобни кокили цял ден?

— Въпрос на талант.

— Върви по-бавно, по-мудно — посъветва я Лайла. — Така, сякаш светът и времето ти принадлежат.

— Тъй, тъй, послушай сестра си — допълни Аманда. — Тя е специалист по мотаенето и мудността.

— Е, в случая изглежда особено секси и прелъстително. Нали?

Кейти послуша Лайла и тръгна, поклащайки бедра. В походката ѝ наистина имаше нещо котешко, нещо сладно и привличащо. Аманда вдигна ръце.

— Добре, съгласна съм. Какво палто ще облечеш? Все още е доста студено.

— Не съм мислила.

— Можеш да вземеш моята черна копринена пелерина — предложи Аманда. — Ще замръзнеш, ала ще изглеждаш великолепно. А парфюм? Мисля, че леля Коко има още от оня, френския, който ѝ подарихме за Коледа.

— Не — поклати категорично глава Сузана. — Трябва да си мирише както обикновено. — Тя се усмихна на сестра си. — Всяка промяна ще го обърка.

Без да знае какво му готвят, Трент седеше в салона с леля Коко. Багажът му бе приготвен. Беше провел няколко телефонни разговора. Бе готов да си тръгне, а така му се искаше да намери някакви уважителни причини, за да остане още няколко дни.

— Беше ни приятно да си с нас — отвърна Коко, когато той ѝ благодари за гостоприемството. — Но съм сигурна, че често ще се виждаме.

Да, кристалната ѝ топка за предсказания не лъжеше, помисли си тя. Казваше, че Трент ще се свърже с една от племенниците ѝ. И Коко

нямаше никакво намерение да се предава.

— И аз се надявам. Трябва да кажа, че ви се възхищавам, Коко. Да отгледате и възпитате тези четири чудесни момичета!

— Понякога си мисля, че се възпитавахме взаимно — тя се усмихна неопределено. — Ще ми липсва това място. Да си призная, никога не съм осъзнавала, че тази къща означава толкова много за мен... Досега. Не съм израснала тук, за разлика от момичетата. Ние много пътувахме и баща ми идваше рядко. Мисля си, че причината бе, защото майка му бе умряла тук. Сетне прекарах голяма част от брака си във Филадельфия. А когато Джадсън и Дилайла умряха, дойдох заради децата. — Леля Коко му се усмихна тъжно. — Извинявай за сантименталните излияния на една стара жена, Трент.

— Няма нищо... — той отпи замислено от аперитива си. — Моето семейство не бе особено сплотено и в резултат никога не съм имал дом като вашия. Едва сега започнах да разбирам какво значи това.

— Е, лесно може да се уреди. Ще си намериш добро момиче, ще създадеш семейство и деца. Не мога да си представя нещо по-самотно от това, да нямаш къде да се завръщаш.

Трент подхвърли топката на Фред, за да отклони темата на разговора.

Двамата с Коко загледаха как кутрето гони топката и си препъва.

— Не е много грациозен — каза замислено той.

Стана и отиде да вземе топката, сетне се наведе и погали Фред по коремчето. Когато вдигна глава, първото нещо, което видя, бе чифт черни, много елегантни обувки. Погледът му бавно тръгна нагоре по дългите, прекрасно оформени крака. Трент се изправи със затаен дъх. Блестяща, пурпурночервена коприна, обгръщаше великолепното й тяло.

— Загубил ли си нещо? — попита го Кейти.

Устните й бяха сочно червени. Той прокара език по своите собствени пресъхнали устни, за да преглътне. И да се задържи прав на разтрепераните си крака.

— Кейти?

— Нали ще излизаме за вечеря?

— Да. Изглеждаш страхотно.

— Харесва ли ти? — тя се завъртя така, че да види деколтето на гърба й, което бе много по-дълбоко от това отпред. — Не мислиш ли,

че червеното е много жизнерадостен цвят? — И опасен, добави си наум, като му се усмихна.

— Много ти прилича. Никога не съм те виждал с рокля.

— Доста е непрактично, ако трябва да сменям бензинова помпа.

Готов ли си?

— За какво?

— Да тръгваме.

— О, да.

Кейти наклони глава, така както я подучи Сузана, и му подаде наметката си.

Хиляди пъти бе държал връхната дреха на жени. Защо този път ръцете му трепереха?

— Лельо, не ни чакай.

— Добре, скъпа.

Зад гърба им Коко се усмихна и вдигна стиснати палци. А в мига, в който вратата се хлопна, останалите три Калхунови момичета си размениха победоносни и затворнически усмивки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Радвам се, че ме покани тази вечер — Кейти посегна към дръжката на колата и се сети, че трябва да бъде дама и да остави на Трент да ѝ отвори.

— Не бях съвсем сигурен, че ще се съ согласиш — той сложи ръката си върху нейната.

— Заради къщата ли? — колкото бе възможно по-незабелязано, тя издърпа ръката си изпод неговата и се мушна в колата. — Това вече е свършено. Предпочитам да не говорим тази вечер.

— Добре — Трент ѝ затвори вратата и заобиколи колата. — Аманда ми препоръча един ресторант. — Сложи ръка на ключовете, но не запали, а я погледна.

— Нещо не е ли наред ли? — попита невинно Кейти.

— Не, всичко е наред — „*Освен ако не смятаме нервната ми система.*“ Той запали колата и продължи: — Мисля, че ще ти бъде приятно да вечеряме близо до морето.

— Звучи добре. — Радиото бе на станция, която предаваше класическа музика. Не беше точно нейния тип, помисли си тя. Ала и нощта не беше обикновена. Кейти се облегна на седалката. — Чул ли си пак оня шум?

— Кой шум?

— Който ме помоли да оправя вчера.

— А, шумът... — Трент се усмихна. — Не. Сигурно е било плод на въображението ми. — Тя кръстоса крака, при което коленете ѝ се откриха, а той стисна по-здраво волана. — Не си ми казала защо си решила да станеш монтьор.

— Защото съм най-добра в тази работа — Кейти се извъртя и го погледна. Трент усети аромата на орлови нокти и едва не простена. — Когато бях на шест години, разглобих косачката, за да видя как работи. Наказаха ме, разбира се. А ти защо си се захванал с хотели?

— Защото това се очакваше от мен — той се изненада от отговора си. — Предполагам, че също съм най-добър в тази област.

— Харесва ли ти?

Някой питал ли го бе някога за това, зачуди се Трент. Той самият беше ли си давал сметка?

— Да, предполагам, че да.

— Предполагаш? — веждите ѝ се извиха учудено. — Мислех, че си сигурен. За всичко.

— Понякога не съм.

Когато стигнаха до ресторанта, Трент излезе и отвори вратата. Кейти елегантно излезе и застана до него. Бяха съвсем близо един до друг, на един дъх разстояние. Тя дори се зачуди дали той не долавя ударите на сърцето, което щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Не, не съм — никой не би могъл да бъде. Та кой би могъл да устои на този чар и секс! Трент сложи ръка на врата ѝ. — Нека да проверя.

Кейти се измъкна леко, преди устните му да докоснат нейните.

— Забрави ли, че ме покани само вечеря, а не на среща?

— Ще ми се да променя поканата.

— Много е късно — усмихна се тя и му подаде ръка. — Гладна съм.

— Не си само ти — промърмори той, като мислеше за съвсем друго, и я последва.

Не знаеше как да постъпи. Всички похвати, които бе използвал в подобни случаи, му се виждаха остарели и старомодни.

Мястото беше чудесно. Малката маса бе разположена точно до прозореца, зад който се плискаше морето. Когато слънцето започна да потъва на запад, водата потъмня, стана по-дълбока. Заливът смени цвета си. Трент поръча вино, докато Кейти взе менюто и му се усмихна.

— Не съм била тук — рече тя и безшумно свали обувките си под масата. — Много е хубаво.

— Не гарантирам, че храната ще бъде с качеството на лелината ти.

— Никой не може да готви като Коко. Тя ужасно съжалява, че си отиваш. Обича да храни мъже.

— А ти?

— Какво аз?

— Ще съжаляваш ли, че си отивам?

Кейти отново впери очи в менюто, опитвайки се да се съсредоточи върху него. Работата бе там, че не можеше да прочете нито една буква.

— Сигурно имаш много работа в Бостън — отклони отговора тя.

— Така е. Но си мисля, че когато я свърша, ще мога да изляза във ваканция. В истинска почивка. И може би ще избира Бар Харбър. Тук е много хубаво.

Кейти го погледна втренчено.

— Хиляди летовници мислят така — продума тихо и отдъхна с облекчение, когато сервитьорът спря до масата им.

— А ти, ако имаш възможност да отидеш някъде, къде ще бъде?

— Труден въпрос, тъй като не съм ходила никъде — отпи от чашата си и установи, че виното е нежно като коприна и с аромат на лято. — Може би някъде, където ще виждам как слънцето потъва във водата. Където е топло. — Сви рамене. — Сигурно трябваше да кажа Париж или Лондон.

— Не — той сложи ръка върху нейната. — Катрин... Готова ли си с поръчката?

Кейти погледна сервитьора, който търпеливо чакаше.

— Да — тя измъкна ръката си. Внимавай, каза си и я скри в скута си, а с другата вдигна чашата. В мига, в който останаха сами, заговори: — Виждал ли си някога кит?

— Не, не съм.

— Ще идваш често, когато... Когато станеш собственик на Замъка. Препоръчвам ти да се качиш на едно от корабчета, които возят екскурзианти в океана. Последният път, когато го направих, видях три кита. Трябва да се облечеш топло. В открито море дори през лятото става студено. Може да имате доста големи вълни, ала си заслужава. Защо не помислиш да предлагаш подобен вид забавление на гостите си? Нещо от рода на уикенд с екскурзия в открито море в търсене на китове. Много хотели...

— Катрин! — Трент я спря, като хвана китката ѝ, преди да бе успяла да вдигне отново чашата с вино. Почувства ускорения ѝ, прескачащ пулс. — Документите не са подписани. Все още има време да потърсим други възможности.

— Няма други възможности — той ме обича, осъзна Кейти, докато го гледаше в очите. Беше написано там. Обич, загриженост, извинение. — Ще ти продадем Замъка сега или ще го продадем покъсно заради данъци. Резултатът ще бъде един и същ. Поне в първия случай има повече достойнство.

— Аз мога да ви помогна. Със заем.

— Не можем да вземем пари от теб.

— Но когато купя къщата, ще ги вземете.

— Това е различно. Това е бизнес, Трент. Оценявам факта, че ни предлагаш помощта си, особено като знам, че единствената причина да си тук, е да купиш Замъка.

Така беше, помисли си той. Или поне трябваше да бъде.

— Работата е там, че се чувствам така, сякаш наистина ограбвам вдовици и сираци.

— Ние сме самостоятелни и големи жени. Не те обвиняваме. Може би само аз малко, ала знам, че не съм права. Чувствата ми към теб не ми помагат особено.

— И какви са чувствата ти към мен?

Тя замълча за миг, докато сервитьорът поднесе аперитивите им и запали свещите на масата.

— Ти ще ми вземеш къщата. А аз към влюбена в теб. Но ще го преодоля — като наклони леко глава, Кейти взе вилицата си. — Има ли нещо друго, което искаш да знаеш?

Когато Трент пое ръката ѝ, тя не я отдръпна, а просто зачака.

— Не исках да те нараня — колко добре лежеше ръката ѝ в неговата, сякаш бе създадена за това. — Само не съм в състояние да ти дам, да дам изобщо някому, обещание за любов и вярност.

— Колко тъжно — поклати глава Кейти. — Знаеш ли, аз губя само дома си. Ала мога да си намеря друг. Ти губиш остатък от живота си, а имаш само един живот. Това вино е много хубаво — рече, като неочаквано смени темата. — Как се казва?

— „Пуйи Фюме“.

— Ще трябва да го запомня — продължи да говори весело, но не усещаше вкуса на храната. Когато им сервираха кафето, вече се беше изнервила до крайност. Беше напрегната като навита пружина. Знаеше, че ще ѝ бъде по-лесно ще разглоби някой мотор с голи ръце, отколкото да изтърпи още една такава вечер.

Да го обича толкова отчаяно и да бъде достатъчно силна, достатъчно горда, за да се прави, че ще може да живее без него! Да седи, опитвайки се да запомни и съхрани всяка дума, всеки жест, всяка черта от лицето му, като в същото време се преструва, че всичко е наред и просто ѝ е все едно!

Искаше ѝ се да вика, да крещи, да проклина и да го прати по дяволите, затова, че я беше докарал до лудостта да го обича, след което се бе отдръпнал.

Можеше само да се усмихва учтиво и да извика на помощ гордостта си.

— Разкажи ми за дома си в Бостън — предложи тя. Така поне щеше да си го представя в самотните нощи, които ѝ предстояха.

Той не можеше да откъсне очи от нея. Обиците проблясваха на ушите ѝ, а пламъкът на свещите се отразяваше в очите ѝ. Ала през цялото време имаше усещането, че се бе оградила с непроницаема, невидима стена. Оградила бе по-важната част от себе си. И Трент никога вече нямаше да достигне до истинската ѝ същност. Нито да я види отново цялата.

— Моята къща ли?

— Да, там, където живееш.

— Ами, просто къща — изведнъж осъзна, че всъщност тя не означаваше нищо за него. Едно чудесно капиталовложение и нищо повече. — На няколко минути от офиса ми.

— Удобно. Отдавна ли живееш в нея?

— От около пет години. Всъщност я купих от баща ми, когато се раздели с третата си жена. Бяха решили да ликвидират някои имоти.

— Разбирам — страхуваше се, че наистина го разбира. — Майка ти също ли живее в Бостън?

— Не. Тя предпочита да пътува. Не обича да е свързана с едно определено място. Не ѝ е в характера.

— Също като моята пралеля Колин — усмихна се Кейти над чашата си. — Това е лелята на татко, най-голямото дете на Бианка.

— Бианка — продума тихо Трент и си спомни мига, в който почувства онова топло, нежно докосване над своята и Катринината ръка.

— Тя живее по презокеанските кораби. Непрекъснато получаваме картички от цял свят или ни се обажда от някое екзотично

пристанище. Я Аруба, я Мадагаскар. На осемдесет и няколко години е, стара мома и е добра като акула, която има махмурлук. Всички треперим от страх при мисълта, че може да ни дойде на гости.

— Не знаех, че имаш и други живи роднини, освен леля Коко и сестрите ти. Тя може би знае нещо за огърлицата.

— Пралеля ми Колин? — Кейти се замисли. — Съмнявам се. Била е бебе, когато е умряла Бианка. И по-голямата част от детството си е прекарала по колежи. — Без да мисли, свали клипсовете и поразтърка ушите си. Кръвта на Трект кипна. — Ако я открием, което много-много не ми се вярва, и ѝ разкажем всичко, вероятно ще дотърчи, ще прерови всяко кътче и ще преобърне всеки камък. Не че обича много Замъка, но е луда за пари.

— Не прилича много на член на вашето семейство.

— О, в нашето семейство има най-различни типове — след като прибра обещите в чантата си, тя се облегна на масата. — Правуйчо ми Шийн — най-малкият син на Бианка, е бил истински Казанова. Простреляли го, когато се катерил по прозореца на любовницата си. На една от любовниците си. Тя, разбира се, била омъжена. Оживял, ала заминал за Карибските острови и повече никой не чул нищо за него. Итън, моят прадядо, загубил огромното си състояние на карти и коне. Хазартът бил неговата страст и той го погубил. Хванал се на бас, че може да преплува с лодка разстоянието от Бар Харбър до Нюпорт и обратно за шест дни. Направил го, но на връщане от Нюпорт попаднал в буря и потънал. Което означава, че загубил последния си облог.

— Какви авантюристи!

— Защото са Калхунови — рече Кейти и сякаш с това обясни всичко.

— Съжالياвам, че Сейнт Джеймсови няма с какво да се похвалят.

— Винаги съм се чудила дали Бианка щеше да скочи от прозореца на кулата, ако знаеше колко труден и объркан ще бъде животът на децата ѝ — тя загледа водата, която се вълнуваше зад прозореца. — Сигурно много е обичала своя художник.

— Или е била много нещастна в брака си.

— Да, така е. Време е да се прибираме. Стана късно — Кейти понечи да стане и изведнъж се сети, че всъщност е боса и затърси с крак обувките си под масата.

— Какво има?

— Загубих си обувките.

Той се наведе и зърна стройните ѝ крака.

— А, ето ги.

Подаде ѝ ги и се усмихна.

— Обуй се спокойно. Облегни се на мен.

Гледаше я как го прави и се сети как си бе помислил, че тя никога няма да бъде Пепеляшка. Посегна и погали ходилото ѝ с ръка. Видя как в очите ѝ светна пламъче. Пламъче на желание? Много му се искаше да вярва, че е така.

— Казвал ли съм ти, че имаш невероятни крака?

— Не — Кейти се подпираше с една ръка на него, мъчейки се да прогони вълнението, което докосването му събуди у нея. — Много мило да го забележиш.

— Никак не е трудно. Те са единствените, които изглеждат секси дори в работни дрехи.

Без да обръща внимание на забързаното си сърце, тя се облегна на гърдите му.

Можеше да я целуне, помисли си Трент. Трябваше само да преодолее няколко сантиметра и да намери устните ѝ.

Когато седнаха в колата, Кейти мълчаливо се поздрави. Много успешна вечер беше, няма що! Той може и да не беше толкова нещастен като нея, ала поне го бе накарала да се чувства неудобно няколко пъти. Утре щеше да си тръгне за Бостън.

Тя се загледа през прозореца, докато си възвърна самообладанието и увереността, че ще се справи с болката. Трентън щеше да си замине, но нямаше да я забрави лесно и бързо. Последният му спомен щеше да бъде за една уверена, привлекателна млада жена с червена рокля. По-добре, много по-добре, отколкото автомонтъор с работен гащеризон и изцапани с масло ръце. И което беше още по-важно, Кейти успя да си докаже нещо. Че може да обича и да бъде твърда.

Вдигна поглед, когато колата започна да се изкачва по хълма. Можеше да различи силуетите на двете кули, ясно очертани върху нощното небе. Трент намали скоростта.

— Кулата на Бианка свети.

— Сигурно е Лайла — прошепна Кейти. — Тя често ходи там. — Представи си сестра си, как седи и гледа в нощта. — Няма да я

събориш, нали?

— Не, няма да съборя нищо.

Къщата се скри от погледа им, понеже пътят криволичеше. Сега чуваха само шума на морето. Светлините на фаровете играеха по камъните. На прозореца на кулата за миг се мярна тънък силует и изчезна.

Лайла извика отгоре:

— Връщат се!

Четирите жени веднага се залепиха на стъклото.

— Не бива да ги шпионираме — обади се Сузана, ала дръпна още малко завесата.

— Ние не ги шпионираме — отвърна Аманда. — Само проверяваме как вървят нещата. Виждаш ли нещо?

— Все още са в колата — обясни шепнешком Коко. — Как ще видим какво става, ако продължат да си седят в колата?

— Ще използваме въображението си — засмя се Лайла. — Ако този мъж не ѝ предложи да тръгне с него за Бостън, значи е истински нехранимайко.

— За Бостън ли? — Сузана уплашено погледна сестра си. — Нали не мислиш сериозно, че Кейти може да отиде в Бостън?

— Тя ще отиде и в Украйна, ако той я помоли — рече Аманда. — Гледайте, излизат.

— Ако откдохнем съвсем мъничко прозореца, може би ще чуем нещичко?

— Лельо Коко, не ставай смешна.

— Права си — почервеня старата дама.

— Разбира се, че съм. Ще ни чуят, ако се опитаме да го отворим — тя се нацупи и залепи нос в стъклото. — Ще трябва да четем по устните им.

— Беше много приятно — каза Кейти, докато слизаше от колата. — Отдавна не бях излизала за вечеря.

— Нали вечеря скоро с Фини.

Тя го погледна неразбиращо, сетне се разсмя.

— О, да, Фини. Имаш добра памет.

— Особено за някои неща — Трент почувства как ревността отново го сграбчва. — Той никога ли не те извежда навън?

— Фини ли? Не, винаги аз ходя при него.

Вбесен, Трент пъхна ръце в джобовете си.

— Трябва да те извежда навън.

Кейти едва потисна смеха си, като си представи как старецът я придружава до ресторанта.

— Ще му кажа.

Обърна се и тръгна по стълбите.

— Катрин, не влизай още... — той хвана ръката ѝ.

Четири чифта очи на прозореца не се откъсваха от тях. Четирите жени затаиха дъх.

— Късно е, Трент.

— Не знам дали ще те видя пак, преди да замина.

Трябваше да събере всичката си воля, за да не се издаде.

— Тогава ще трябва да се сбогуваме сега.

— Искам да те видя пак.

— Отварям сервиза в осем и половина. Ще бъда там.

— По дяволите, Кейти! Знаеш какво имам пред вид.

Ръцете му я обгърнаха.

— Не, не зная.

— Ела с мен в Бостън — изрече го на един дъх и сам се изненада от думите си.

Тя обаче остана спокойна.

— Защо?

Трябваше му миг, за да възвърне самообладанието си.

— Ще ти покажа града... — какви глупости говореше! По-голям глупак не можеше да бъде! А Кейти бе толкова красива! Нямаше по-красива от нея! — Нали каза, че никога не си била в Бостън. Можем... да прекараме известно време заедно.

Всичко в нея трепереше, но гласът ѝ остана спокоен и хладен.

— Да не би да ме каниш да ти стана любовница?

— Не. Всъщност, да. О, Боже, почакай!

В къщата Лайла се усмихна.

— Ами че той е влюбен в нея до уши, ала все още не го знае.

— Ш-ш-шт! — махна с ръка Коко. — Почти чувам какво си говорят. — Беше залепила ухото си на дъното на водна чаша, която бе опряла в стъклото на прозореца.

Пред стълбите Трент опита отново.

— Нищо не става както съм го планирал, когато съм с теб — в тъмнината роклята ѝ светеше като огън. — Знам, че не биваше да ти казвам това, дори нямах намерение. Мислех да ти кажа сбогом и да си отида.

— А сега?

— Сега искам да те любя, повече отколкото искам да дишам.

— Да ме любиш ли? Та ти не ме обичаш!

— Не знам нищо за любовта. Но те искам. Може би това е достатъчно.

Той посегна и докосна лицето ѝ.

Тя го наблюдаваше. Та той изобщо не осъзнаваше, че доразбива остатъците на и без това разбитото ѝ сърце!

— Може би, за ден, за седмица или месец. Ала ти си прав, Трент. Аз искам много повече. Очаквам повече. И го заслужавам — без да откъсва очи от неговите, Кейти сложи глава на гърдите му. — Веднъж вече ти се предложих. Сама. Никога повече няма да се повтори.

Тя притисна устни към неговите. Ръцете ѝ го обгърнаха силно, сякаш се страхуваше да не падне. Устните ѝ се разтвориха и го поканиха.

Обзеха го чувства, страшно много и объркани. Искаше само да я има, да се наслаждава на устните и на тялото ѝ. Но искаше и още. Не само да я целува. Искаше, всичко, което Кейти можеше да му даде. Чувстваше, че потъва, че ще се удави, ала не можеше да се бори.

Обичай ме! Защо не можеш да ме обичаш, крещеше сърцето, мисълта и мозъкът ѝ. Всичко, което искаше, бе в ръцете ѝ. Всичко, без сърцето му.

— Катрин... — той не можеше да си поеме дъх. Притисна я още по силно. — Не мога да направя нищо повече.

Тя го задържа за миг, сетне бавно се отдръпна.

— Можеш. И това е, което най-много боли — обърна се и тръгна.

— Катрин!

Тя спря до вратата. Вдигна глава и бавно се обърна. Трент тръгна към нея и тогава видя сълзите в очите ѝ. Нищо друго не би го спряло.

— Сбогом, Трент. Дано Бог да те пази.

Чак когато чу затварящата се врата, той осъзна, че бе останал сам.

„Не мога да продължавам така. Не мога повече да признавам, че съм невярна на съпруга си само на страниците на този дневник. Животът ми, толкова спокоен и подреден през всичките тези двадесет и четири години, се превърна в една голяма лъжа това лято. Някой трябва да изкупи вината.

Есента идва и ние правим планове да се върнем в Ню Йорк. Благодаря на Бога, че скоро ще оставя Острова зад себе си. Колко близо бях през последните дни до нарушаване на съпругеската си клетва.

Сега се измъчвам.

Следващата седмица ще заминем. Може би никога повече няма да видя Кристиан. Така трябва. Но в сърцето си знам, че ще му отдам душата и тялото си за една нощ, за един час. Ще ги поставя в ръцете му. Тази мисъл непрекъснато ме преследва. При него най-накрая ще намеря любов, страст, смях. С него няма да ми е трудно, няма да бъде задължение, няма да има студ, мълчание и безразличие.

Моля се за прошка. Дано Бог ми прости прелюбодеянието, което извършвам в сърцето си.

Съзнанието ми настоява да стоя далеч от скалите. Опитах се.

Насилих се да бъда по-търпелива, по-добра, по-нежна и разбираща към Фъргюс. Правя всичко, което иска от мен. По негова молба поканих няколко дами на чай. Ходихме на театър и на безкрайните, тягостни и досадни вечери. Наслушах се до насита на приказки за бизнес, мода и за предстоящата война. Усмиввах се, непрекъснато се усмиввах, така че Фъргюс да си мисли, че съм много доволна. Защото това му доставя удоволствие.

Винаги слагам изумрудената огърлица.

Сега тя е моето наказание. Напомня ми за греха, който не съм извършила, ала който е в сърцето ми.

Седя в моята кула и пиша. Виждам скалите долу, където Кристиан рисува. Там, където ходех, когато се измъквах от къщи като гузна прислужница. Срамувам се.

Гледам надолу и сякаш го виждам. Той наблюдава морето и ме чака.

Няма да отида. Ще седя тук и ще се измъчвам.

А когато почувствам, че имам достатъчно сили, ще отида и ще му кажа сбогом. Ще му пожелаая всичко хубаво.

И докато премине дългата зима, която ме очаква, ще си мисля дали следващото лято той отново ще бъде тук.“

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето документите, господин Сейнт Джеймс. Заповядайте.

Без да обръща внимание на секретарката си, Трент продължаваше да стои и да гледа втренчено през прозореца. И така всеки ден, откакто се върна преди три седмици. Стоеше и гледаше през тъмните стъкла града в краката си. Небостъргачи от стъкло и стомана се извисяваха до старинни сгради в удивителна архитектурна хармония. Беше часът на най-натоварения трафик. Улиците се задъхваха от хора и автомобили. Край реката тичаха спортисти с шарени екипи. Зад тях плуваха платноходки с издути от пролетния бриз платна.

— Господин Сейнт Джеймс?

— Да? — той се обърна към секретарката си.

— Донесох документите, които поискахте.

— Благодаря, Анджела — по навик погледна часовника си. — Минава пет. Защо не си вървите? Сигурно в къщи ви очакват.

Анджела се поколеба. От шест години работеше за Трентън. Но за пръв път я наричаше по име и проявяваше някакъв интерес към семейството ѝ. А вчера ѝ направи комплимент за роклята. Промяната бе очевидна и всички я забелязаха. Като негова секретарка тя се чувстваше почти задължена да открие причината.

— Може ли да говоря с вас за минутка?

— Разбира се. Седнете, ако искате.

— Не, благодаря. Надявам се, че няма да го приемете като нездрав любопитство, ала бих искала да ви питам добре ли сте?

На устните му се мярна усмивка.

— А нима изглеждате зле?

— Не, напротив. Може би само малко уморен. Но откакто се върнахте от Бар Харбър, изглеждате доста разсеян и някак си различен.

— Да, може би съм малко разсеян. И различен, а за да отговоря на въпроса ви, ще кажа, че не се и чувствам много добре.

— Господин Сейнт Джеймс, ако мога да ви помогна с нещо...

Като я наблюдаваше, той приседна на края на бюрото си. Беше доволен от нея, защото бе бърза, изпълнителна и интелигентна. Когато му я препоръчаха, го смути фактът, че има две малки деца. Страхуваше се, че няма да е в състояние да изпълнява задълженията си, ала се оказа, че греша. Тя беше отлична секретарка.

— Анджела, от колко време сте омъжена?

— Омъжена ли? — тя се обърка от неочаквания въпрос. — От десет години.

— Щастлива ли сте?

— Да, Джо и аз сме щастливи.

Джо, значи така се казваше мъжът ѝ. Никога не бе знаел. Не го бе интересувало.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо сте щастливи?

— Ами... Защото се обичаме, предполагам.

Трент кимна.

— И това достатъчно ли е?

— Със сигурност помага да се преодолеят някои критични моменти — тя се усмихна мило, мислейки си за Джо. — Ние също сме имали такива, но единият от двамата ни винаги съумяваше да разбере другия.

— Значи вие сте една щастлива двойка. Много ли общи неща има между вас?

— Не мисля. Джо обича футбола, аз не. Той обича джаз, а аз не го разбирам — Анджела изведнъж осъзна, че за пръв път, откакто работи за Трентън, разговаря с него така свойски. — Понякога ми се струва, че съм си сложила тапи за ушите през целия уикенд. Друг път, когато много му се ядосам, си мисля какво би бил животът ми без него. И не ми харесва това, което виждам. — Тя пристъпи напред. — Господин Сейнт Джеймс, ако сте разстроен заради сватбата на Марла Монблан миналата седмица, ще си позволя да кажа. По-добре, че се отървахте от нея.

— Марла се е омъжила?

Леко изненадана, Анджела поклати глава.

— Да, миналата година, за нейния играч на голф. Пишеше го във всички вестници.

— Пропуснал съм... — защото във вестниците имаше други неща, които го интересуваха.

— Доколкото знам, вие за известно време се виждахте с нея.

Трент погледна секретарката, си. Точно така, думата „виждали“ подходеше точно на отношенията му с Марла.

— Да.

— И не сте... разстроен?

— За какво, за Марла ли? — всъщност седмици наред изобщо не беше се сещал за нея. Откакто влезе в оня сервиз и зърна чифта износени ботуши, подаващи се под колата.

Аха, значи има друга жена, реши Анджела. И ако тази непозната имаше такова влияние върху шефа ѝ, тя бе изцяло на нейна страна.

— Господине, ако умът ви е зает с някоя друга... С нещо друго... — поправи се веднага тя, — то може да премислите ситуацията.

Забележката го изненада дотолкова, че Трент се усмихна.

— В какъв смисъл?

— Вие сте много точен, дори педантичен човек. И винаги анализирате нещата в най-големи подробности, което е чудесно за бизнеса. Ала личните отношения не бива да бъдат подлагани на подобен анализ.

— Знаеше ли, и аз стигнах до това заключение, Анджела. Благодаря ви.

— Няма защо, господин Сейнт Джеймс. Удоволствието бе за мен — и така си беше, помисли си тя. — Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Не, благодаря — той отново се обърна към прозореца. — Лека нощ, Анджела.

— Лека нощ — тя се усмихваше, докато затваряше вратата зад себе си.

Трент остана на мястото си още дълго време. Наистина не бе забелязал съобщението за сватбата на Марла. Вестниците бяха пълни със съобщения за предстоящата продажба на Замъка и той четеше само тях.

„Най-новият хотел от веригата Сейнт Джеймс на Бар Харбър.“

„Слухове за заровено съкровище.“ „Скъпоценности и нещастна любов“, спомни си само някои от заглавията.

Не беше сигурен откъде бе изтекла информацията, макар и да не бе особено изненадан. Както и очакваше, адвокатите му вдигнаха шум до бога по повод клаузата на Лайла относно евентуално намерените в бъдеще скъпоценности. Слуховете за тях плъзнаха по коридорите. Беше съвсем естествено да стигнат и до пресата.

Вестниците и списанията повече от седмица гъмжаха от статии за изумрудите на Калхунови. Всичко бе представено много трагично, обвито с ореола на легендата. И най-важното, според пресата камъните бяха безценни. Така че да се увеличи тиража. Предъвкваша и преповтаряха известни и неизвестни данни, както за бизнеса на Фъргюс Калхун, така и за самоубийството на жена му.

Един репортер дори успя да се свърже с Колин Калхун на пътнически кораб в Йонийско море. Краткият отговор на старата дама бе напечатан с големи черни букви — „Дрън-Дрън“.

Трент се чудеше дали Кейти чете вестниците. Сигурно. Защото репортерите без съмнение преследваха и нея. Как ли ги приемаше? Представи си я ядосана, нещастна, насилена да отговаря на въпроси, докато някой нахален, безочлив вестникар ѝ тика микрофон и магнетофон под носа. Насилена ли? Глупости. Сякаш я видя как изхвърля дузина репортери от гаража и се усмихна.

Господи, тя му липсваше! И тази липса направо го съсипваше.

Всяка сутрин се събуждаше с мисълта за нея. Какво ли прави? Лягаше си вечер и Кейти не излизаше от главата му. Когато заспиваше, я сънуваше. Тя беше в сънищата и мечтите му — и през нощта, и през деня.

Три седмици. Време, достатъчно да се оправи. А с всеки изминал ден ставаше все по-лошо и по-лошо.

Окончателният договор за продажбата на Замъка лежеше на бюрото му. Трябваше да го подпише преди няколко дни. А той все отлагаше и отлагаше. Още не можеше да предприеме последната стъпка. Всеки път, когато погледнеше страниците, виждаше само три думи — Катрин Колин Калхун. Гледаше ги и си спомняше първия път, когато му каза името си. Хвърли го срещу него сякаш беше копие. Имаше машинно масло на бузата. И огън в очите.

После си спомняше други моменти. Например начина, но който го изгледа, когато видя, че пие чай с леля Коко. Изражението на лицето ѝ, докато стояха на терасата и се любуваха на морето. И колко хубаво

устните ѝ прилягаха към неговите, когато я целуна за пръв път до беседката, под арката на все още неразцъфналата глициния.

Сигурно вече е цъфнала, помисли си Трент. Първите нежни цветчета са се разпукнали. Дали Кейти си спомня за него, когато минава оттам?

Ако си спомня, помисли си тъжно той, то едва ли е с добри чувства.

Тя беше сърдита, когато се разделиха. Беше навела зелените си очи и сякаш се надяваше последната им целувка да го остави буден през нощта. Дори не знаеше колко точно се бе сбъднало желанието ѝ!

Като разтри уморените си очи, Трент се върна на бюрото. Както обикновено, то бе идеално подредено. Както бизнесът и животът му.

Но нещата се бяха променили. Трябваше да приеме този факт. Той самият се бе променил. Не чак толкова много, ала все пак.

Още веднъж взе договора. Беше и си оставаше опитен бизнесмен, който знае как да маневрира и да докара нещата до успешния им завършек.

Взе писалката и зачука леко с нея по листовете. Преди няколко дни му дойде на ум една идея. Остави я да узрее, да се оформи и избистри.

Беше необикновена, разбира се. Много добре го осъзнаваше. Дори може би малко ексцентрична, обаче... Ако изиграеше както трябва картите си, поусмихна се Трент, можеше и да стане. Трябваше да я направи реална, да я осъществи. Въздъхна дълбоко. Това може би щеше да бъде най-важната сделка в живота му.

Той взе телефона и като впрегна на работа всички сиви клетки на Сейнт Джеймсовия род, завъртя колелото на съдбата.

Ханк привършваше лъскането на бронята на стария „мустанг“, модел 69 година. Сетне се отдръпна и се залюбува на работата си.

— Ела да видиш, струва ми се, че е супер — извика той на Кейти.

Тя погледна към него, ала бе заета със спирачната система, която поправяше.

— Вярвам ти.

— Искаш ли да се захвана с резервоара?

Кейти прокле невъздържано, защото по лицето ѝ покапа спирачна течност.

— Не. Нали вече три пъти ми каза, че имаш среща тази вечер. Измий се и изчезвай!

— Благодаря — той започна да подрежда инструментите. — Намерихте ли къща?

— Не — опита се да не обръща внимание на болката, която прониза сърцето ѝ. — Утре ще ходим да търсим.

— Без Калхунови Замъкът няма да е същият. Има ли нещо вярно за тази огърлица? Вестниците са пълни с какви ли не истории за нея.

— Всяко чудо за три дни. Ще престанат.

— Ако я намерите, представяш ли си, ще станете милионерки. Можеш да спреш да работиш и да се преместиш във Флорида.

Въпреки лошото си настроение, тя се разсмя.

— Е, все още не сме я намерили — всъщност с какво разполагаха? Само с една записка, която изровиха сред купищата стари хартии. — Така че Флорида може да почака. А спирачките не.

— Май ще тръгвам. Да заключа ли?

— Не, не, върви. Приятно прекарване.

Ханк излезе, подсвирквайки си. Кейти спря за миг, за да разкърши рамене и глава. Щеше ѝ се да го бе задържала още малко, така, за компания. Въпреки че говореше за къщата и огърлицата, все пак разсейваше мислите ѝ.

Независимо колко високо бе пуснала радиото, когато оставаше сама, сякаш потъваше в ужасна, непроницаема, оглушителна тишина.

Всеки момент очакваха известие от адвоката. Може би днес следобед леля Коко вече бе получила съобщението, че договорът е подписан и е определена дата за среща.

Дали Трент щеше да дойде? Не, разбира се, защо да идва. Сигурно щеше да изпрати представител. Така щеше да е най-добре.

Освен това имаше толкова много работа. Нямахме време за глупости. Продължаваха да ровят из документите за някакъв знак за огърлицата, претърсваха къщата, трябваше да свърши ремонта на „мустанга“.

Но си представи Трент и отново я заболя. Помъчи се да прогони и болката, и мислите. Всичко ще бъде наред. Всяко зло за добро. Трябва да е така. След като намерят нова къща и се пренесат там...

След като замрат приказките за огърлицата... Всичко ще се оправи, животът ще потече по стария си начин, ще стане отново нормален.

А ако тази болка не си отиде, ще трябва да се научи да живее с нея.

Имаше своето семейство. Заедно щяха да успеят. Можеха да се справят с всичко. Както досега.

Когато свърши, раменете ѝ бяха съвсем изтръпнали. Тя ги разкърши и започна да се измъква изпод колата, когато осъзна, че всъщност радиото не свири. Огледа се. И го видя, седнал на пейката. Ключът от ръката ѝ падна на пода.

— Ти какво правиш тук?

— Чакам те да свършиш — изглежда страхотно, както винаги, помисли си той. — Как си?

— Заета съм — *о, Боже, докога ще ме боли така?* — Кейти се обърна и натисна бутона на стената. Колата започна да слиза плавно към земята. — Дошъл си за къщата, предполагам.

— Да. Главно за това.

— Очаквахме, че ще се обади адвокатът.

— Знам.

Колата стъпи на пода. Тя взе парцал и избърса ръцете си.

— С подробностите се занимава Аманда. Можеш да я намериш в „Бей Уотч“, ако искаш да говориш с нея.

— Това, за което искам да говоря, засяга теб. Нас.

Кейти го погледна и отстъпи инстинктивно назад, докато Трент пристъпи към нея.

— Аз няма какво да обсъждам с теб.

— Добре, тогава ще говоря аз.

Той приближи бързо. Може би, ако искаше, можеше да го отблъсне. Може би. А беше толкова хубаво, когато устните му намериха нейните, залепиха се за тях и ги изпиха. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ.

Гордостта ѝ отлетя някъде, достатъчно далеч, че да не ѝ пречи, когато вдигна ръце и го прегърна.

— От три и половина седмици мисля само за това — прошепна Трент.

Кейти присви очи.

— Върви си, Трент.

— Катрин...

— По дяволите! Казах, върви си! — тя се освободи от него. — Мразя те затова, че си дошъл, затова, че отново ме правиш на глупачка.

— Не си глупачка. Никога не си била.

Ръцете му посегнаха, ала Кейти грабна чука от масата и го размаха.

— Ако още веднъж ме докоснеш, ще ти счупя главата.

Той я погледна. Очите ѝ хвърляха истински зелени пламъци. Не се шегуваше.

— Слава Богу! Отново си ти. Само ме чуй. Моля те.

— Между нас всичко е ясно. Няма какво да обсъждаме.

— Има промяна... — Трент набра смелост. Видя кутиите от кока-кола на масата. — Да ти взема ли нещо за пиене?

— Не. Казвай каквото имаш да казваш и се махай оттук.

С небрежно свиване на раменете той отиде до машината за безалкохолни напитки и пусна монета.

В този момент тя видя, че носи протрити ботуши.

— Какво е това? — попита Кейти, не вярвайки на очите си.

— Кое, това ли? — Трент се засмя, поемайки кутията. — Нови обувки. Не ти ли харесват? — попита, докато тя го гледаше с отворена уста. — Знаеш ли, някои неща се промениха. Всъщност доста неща. Ще оставиш ли този чук най-сетне?

— Какво? А, да, добре — Кейти остави чука. — Каза, че плановете се променили. Да не би да си се отказал да купуваш Замъка?

— И да, и не. Ще дойдеш ли в офиса да поговорим?

— Върви по дяволите, Трент! Казвай какво си намислил!

— Добре. Една сделка. Ще взема едното крило, западното, защото не включва кулата на Бианка. Ще го реконструирам основно. Искам да запазя всички оригинални материали, доколкото е възможно, и оригиналните архитектурни планове. Това ще съхрани автентичността на сградата и духа на епохата. Ще бъде част от примамката.

— Каква примамка? — неразбиращо попита тя.

— Лесно ще обзаведем десет апартамента, като при това запазим старото разположение и архитектура. Доколкото си спомням, от бiliarдната ще стане чудесна трапезария, а западната кула ще превърнем в място за интимни партита и вечери „тет-а-тет“.

— Десет апартамента ли?

— В западното крило — потвърди той. — С ударение върху автентичността и интимността. Ще трябва да ремонтираме и върнем по стаите всички камини, така че да работят. Мисля, че с това ще си осигурим целогодишна клиентела, вместо сезонна.

— А какво смяташ да правиш с останалата част от къщата?

— Ще остане за теб и твоето семейство — той остави кутията и приближи. — Бихте могли да живеете много комфортно на първите два етажа и в източното крило. Има толкова много стаи.

Объркана, Кейти притисна с пръсти слепоочията си.

— Ти, какво, ще ни ги дадеш под наем ли?

— Не точно това имам на ум. Имам пред вид нещо като партньорство. — Трент взе ръката ѝ. — Виждам, че кокалчетата ти са зараснали.

— Какво партньорство?

— Корпорация Сейнт Джеймс ще осигури средствата за ремонт и реклама. След като курортът — предпочитам да го наричам така, а не хотел, започне да работи, ще си делим печалбата наполовина.

— Не те разбирам.

— Много е просто, Кейти! — той вдигна ръката ѝ и целуна първия пръст. — Ще направим компромисна сделка. Ние ще си получим нашия хотел, а вие ще си запазите къщата. Така никой няма да загуби.

Тя не смееше да повярва на ушите си.

— Не виждам как ще стане. Защо някой ще иска да отседне в нещо, което все още действа като частен дом, а не в хотел?

Трент целуна другия ѝ пръст.

— Забравяш легендата. Къща, но... пълна с духове и тайнственост. Ще плащат луди пари, за да поживеят няколко дни тук. А когато вкусят от специалитетите на Коко, няма да искат да си тръгнат.

— На леля ми?

— Вече ѝ предложих длъжността шеф на кухнята. Тя бе очарована. Все още ни трябва опитен управител, ала мисля, че Аманда няма много да се дърпа. Ти какво ще кажеш? — очите му се смееха, докато целуваше третия ѝ пръст.

— Защо правиш всичко това?

— Защото съм бизнесмен. И обичам да си върша работата добре. Вече съм направил проучване на пазара — той обърна ръката й и продължи да целува дланта. — Поне тази причина изтъкнах на борда на директорите. Ти може би знаеш друга. По-различна.

— Не знам нищо! — Кейти издърпа ръката си и тръгна да отваря вратата на гаража. — Знам само, че си се върнал с някакво налудничаво предложение...

— Кое е много изгодно и печелившо — прекъсна я Трент. — Знаеш, че не съм авантюрист, нито луд. — Настигна я и я хвана за раменете. — Искам да запазиш дома си, Кейти.

Тя стисна устни и затвори очи.

— Значи го правиш заради мен.

— Заради теб и сестрите ти. Заради Коко, заради Бианка — той я обърна към себе си. — И заради себе си. Ти искаше да ме имаш през онази нощ. Помниш ли? Ще ме имаш.

Кейти леко се усмихна.

— Виж ти, чувството за вина понякога правело чудеса.

— Нищо не може да се направи с чувство за вина. Никога. Трябва да се прави с любов. Не се дърпай! С бизнеса приключихме. Но имаме още работа. Сега сме само аз и ти. И това между нас.

Тя сви юмруци.

— Ти, какво! Идваш тук и променяш живота ми, сетне си отиваш ни лук ял, ни лук мирисал! После идваш отново и обръщаш пак всичко с краката нагоре!

— Това не е единственото нещо, обърнато с краката нагоре! Откакто те срещнах, нищо не е същото — обзе го паника. Кейти изглежда нямаше да му даде никакъв шанс! — Не исках да стане така!

— О, ти достатъчно ясно ми даде да разбере какво искаш и какво не искаш! Нямах право да започваш пак!

— По дяволите правилата! — Трент я разтърси здраво. — Опитвам се да ти кажа, че те обичам. Това ми се случва за пръв път и няма да ти позволя да го превърнеш в аргумент.

— Ще го превърна, в каквото си искам — отвърна Кейти, ала от гняв гласът й изневери. — Аз пък няма да ти позволя отново да ме нараниш. Няма да ти дам... — Изведнъж осъзна какво беше казал той преди миг. Очите й се разшириха. — Ти какво каза? Че ме обичаш ли?

— Само спри и ме изслушай. Прекарах три и половина ужасни седмици. Бях самотен и нещастен без теб. Отидох си, защото мислех, че ще мога да те забравя. Защото мислех, че така е правилно. Че ще бъде по-добре и за двамата ни. Логично беше. И все още е. Ние никак не си приличаме. Не мога да пресметна процента на риска, ако живеем заедно. Не знам дали за теб няма да е по-добре да прекараш живота си с някой друг. Например Фини.

— Фини ли? — Тя избухна в смях. — О, да, той е богат. — Когато се успокои, Кейти почука с юмручета по гърдите му. — Знаеш ли какво? Защо не си грабнеш процентите и не си отидеш в Бостън, да си начертаяш графика на риска? Сега ме остави! Имам си работа.

— Чакай, не съм свършил! — тя отвори уста, но той много бързо я затвори с целувка. А чак когато остана без дъх, я пусна. — Остави логиката и процентите настрана. Катрин, всеки миг, когато си повтарях, че не вярвам в любовта или женитбата или вечната любов, си спомнях как се чувствах, когато бях с теб.

— И как? Как се чувстваше?

— Жив. Щастлив. И знаех, че никога няма да се почувствам пак така, ако не се върна — той отпусна ръце. — Ти веднъж каза, че може би ще загубя най-хубавото от живота си, когато те загубя. Беше права. Не знам как, ала трябва да опитам. Имам нужда се от теб.

Трентън се страхува, осъзна тя. Много повече от мен. Вдигна ръка към лицето му.

— Мога да ти дам гаранция за карбуратора, Трент. Не и за това.

— Искам само да повториш, че ме обичаш все още. Че ще ми дадеш още един шанс.

— Аз все още те обичам. Но не мога да ти дам друг шанс.

— Катрин...

— Защото все още не си се възползвал от първия — тя докосна устните му.

— Защо не опитаме заедно! — попита и се разсмя, като я привлече към себе си той.

— Ето че го направи! Целият се омаза с грес!

— Ще трябва да свиквам! — Трент я отдръпна от себе си и се взря в очите ѝ. Всичко, което искаше и от което се нуждаеше, беше там. В тези зелени очи. — Обичам те, Катрин. Много.

— И аз ще трябва да свиквам — погали лицето му тя. — Може би ако го повториш няколко хиляди пъти?

И той го повтаряше, и повтаряше, докато целуваше устните, очите, косите ѝ.

— Май започвам да свиквам. Може би все пак трябва да затворим вратата, а? — прошепна, останала без дъх, Кейти.

— Остави я! Все още съм Сейнт Джеймс и знам какъв е редът, ала сега нищо не ме интересува.

— За какъв ред говориш? — усмихна се тя, като посегна и разкопча най-горното копче на ризата му.

— Почакай. През целия път дотук мислих за това. Може да се направи по най-различни начини. Мога да те изведа, да прием вино, шампанско. Или да отидем в градината, при беседката с цъфналата глициния... — Трент се огледа из сервиза. Миришеше на орлови нокти и машинно масло. Чудесно! — Но тук, струва ми се, е най-подходящото място и най-подходящото време. — Бръкна и извади от джоба си малка кутийка. Отвори я и я подаде на Кейти. — Ти веднъж ми каза, че ако ти подаря диамант, ще се изсмееш в лицето ми. Затова реших, че ще имам повече късмет с изумруд.

Кейти гледаше зеления камък в златен обков. Сълзите я задавиха. Камъкът проблясваше, пълен с надежда и обещания.

— Ако това е предложение, нямаш нужда от късмет! — мокри и блестящи, очите ѝ потънаха в неговите. — Отговорът е „да“.

Той сложи пръстена на ръката ѝ.

— Хайде да си вървим у дома.

— Да — тя мушна ръката си в неговата. — Да си вървим у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.